ИСТОРИЯ НА ПРАБЪЛГАРИТЕ

ЧАСТ ВТОРА
НА
HOMO SAPIENS
ЗА ПРОИЗХОДА
НА
HOMO SAPIENS



КРЪСТЮ МУТАФЧИЕВ

Каква е мисията на българите в световната история?
Чии наследници сме ние
и каква е връзката ни с най-древните народи?
Защо в нашите земи е построено
едно от най-големите мегалитни
съоръжения в света – гробницата на Бастет?
И каква роля ни е отредена в общовселенския живот?
Отговорите на тези и други жизненоважни
за българите въпроси ще ни разкрият кои сме ние
и накъде отиваме. И ще охладят претенциите
към нашите земи и нашия етнос
на примитивни в сравнение с нас народи.
Следвайки принципа, че нация,
глуха и сляпа за собствената си история,
няма бъдеще, в "История на прабългарите"
Кръстю Мутафчиев прави едно от най-сериозните
съвременни изследвания на най-древната история
на българския народ.

ГУТОРАНОВ И СИН

80 лв.

Кръстю Мутафчиев

ИСТОРИЯ НА ПРАБЪЛГАРИТЕ

част втора на •Homo Sapiens
за произхода на Homo Sapiens•

ГУТОРАНОВ И СИН

КРЪСТЮ МУТАФЧИЕВ

Homo Sapiens

за произхода на Homo Sapiens

част 2 – ИСТОРИЯ НА ПРАБЪЛГАРИТЕ

ИСТОРИЯ НА ПРАБЪЛГАРИТЕ
Кръстю Мутафчиев

УВОД

В първа част на „HOMO SAPIENS ЗА ПРОИЗХОДА НА HOMO SAPIENS“ – „Историческа справка“ – разказах за астрономическия архитектурен план, по който е построена гробницата на богиня Бастет в Странджа планина. От проучванията, които направих, стигнах до извода, че по подобни планове са изградени всички мегалитни съоръжения, пирамидите на Египет, Зикуратите по Двуречието и много други строежи от далечното минало.

В „Историческа справка“ се спирам предимно на игнорирани от науката сведения и на такива, които според моето виждане са били неправилно интерпретирани. Това е довело до погрешни изводи и заключения за епохата, в която са живели нашите предци. А това вместо да ни доближава, ни отдалечава от общочовешката обективна историческа истина.

Основание да повдигна този въпрос намирам предимно в следните факти:

– Чертежите, от които се вижда как е построена гробницата на богиня Бастет;

– „Свещените“ знаци и няколкото реда писменост, които ни разказват за помещенията и коридорите в мегалитното съоръжение като цяло, в което е включена и гробницата, и за това, което се намира в тях.

Самата гробница е в центъра на геофизическото съоръжение, което е пряко свързано с небесни тела от *Космоса* и от тях се зарежда с непозната за съвременния човек „енергия“. Тази енергия се акумулира от съоръжението и се излъчва в района на гробницата в различна степен, при различни обстоятелства и с

различни последствия за флората и фауната.

За съществуването на непознатата енергия узнах през 1981 г., когато извършихме разкопки в района, за да търсим материални доказателства, че съоръжението реално съществува. В първата част на книгата подробно е описано какви доказателства са намерени.

През същата година, по-точно през месец октомври, бях обявен за персона нон грата и отстранен от обекта. В продължение на повече от едно десетилетие една категория овластени хора са продължили разкопките. За тази цел са използвали съвременна техника, динамит и „научните“ познания на екстрасенси.

Резултатите от тяхната „научна дейност“ са идентични с тези в Царичина. Унищожили са всички земни знаци, които сочат входа за мегалитното съоръжение. Потрошили са народни пари и войнишки труд, за да издълбаят в скалите една огромна дупка, на дъното на която се е образувало блато.

Не ми е известно кой е спрял тяхната безумна дейност, но да бъдем благодарни, че не са успели да се доберат до самото съоръжение, тъй като по начина, по който са работели, са щели да унищожат безценни сведения, които се отнасят не само до прабългарите, но и до много други народи.

От автора

ИСТОРИЯТА НА ВСИЧКИ НАРОДИ Е ЧАСТ ОТ ОБЩОЧОВЕШКАТА ИСТОРИЯ, КОЯТО ОТ СВОЯ СТРАНА Е НЕРАЗРИВНО СВЪРЗАНА И ВЗАИМНОЗАВИСИМА ОТ ОБЩОВСЕЛЕНСКИЯ ЖИВОТ

Учени и специалисти през XX век са положили и полагат немалко усилия, за да узнаят кои сме, откъде сме дошли и накъде отиваме. Въпреки техните усилия ние все още сме далеч от обективната истина. Една от причините е, че прекалено много се доверяваме на понятието „разумна логика".

Всъщност самото понятие означава определени човешки познания, които стоят в основите на каноните на съвременната научна мисъл. Според тези канони за доказателство се приема само видимото и материалното. Що се отнася до всичко друго, което не е материално и не е видимо, разумната логика го отрича.

Съвсем естествено е да приемем, че тя, разумната логика, е необходима като критерий, който е приложим и валиден, но само за определен вид човешка дейност. Обаче наред с видимия и материалния свят на планетата Земя съществува и друг – невидим. Самата планета представлява една незначителна част от Вселената и тя е взаимнозависима от общите космически закони. А това означава, че човешкият род е частица от общовселенския живот и както ние сме в него, така и той е в нас.

Както на планетата Земя, така и във Вселената нищо не се

губи, нищо не изчезва. Всичко, което съществува, не умира, а само се трансформира от една форма на живот в друга. Така че ние дори нямаме представа, но той, общовселенският живот, е реалност. Въпросът е какви и колко форми на живот съществуват във Вселената. И най-вече каква част от този живот ни съпътства през целия ни земен живот?

Вярно е, че ние сме лишени от способността да го виждаме или пипнем. Но също е вярно, че ние го усещаме и чувстваме в някаква степен неговото присъствие сред нас.

Вероятно поради тази причина в най-древния човешки светоглед се твърди, че човешкият род на планетата Земя е несъвършен. И тъй като ние сме несъвършени, за да прикрием собственото си незнание, въвеждаме понятията „дух“, „феномен“, „енергия“ и пр., а невежеството си обобщаваме с думата мистерии.

С понятието „мистерии“ наричаме и учението на Орфей не само защото е живял в твърде отдалечена от нас епоха, а поради неразбиране и подценяване на уникалните познания, които просветените хора са притежавали по онова време в областта на космическите закони и тяхното влияние върху общовселенския живот. Това се потвърждава от девиза му: „Познай себе си и ще познаеш Вселената и боговете“. Ако се замислим върху смисъла му, ще се окаже, че в него няма никаква мистерия. И ако има нещо, то е един безценен съвет, отправен към човешкия род, който е валиден и в днешни времена.

Ние претендираме, че сме създали едва ли не най-висшата човешка цивилизация. Всъщност така ли е?

Няма никакво съмнение, че ако искаме да бъдем честни пред съвестта си спрямо нашите предци, самите нас и бъдещите поколения, не ни остава нищо друго, освен да признаем следното:

– най-малко познаваме себе си;

– почти нищо не знаем за Космоса и неговите закони, които създават идеалната хармония във Вселената;

– нямаме никаква представа за боговете.

Ние все още спорим дали сме братовчеди на маймуните или сме създадени от Господ Бог. Положихме максимални усилия само в една посока – да полетим в Космоса – и сполучихме. Стъпихме на Луната и се готвим да отлетим към Марс. Всъщност какво правим?

Най-безразсъдно нарушаваме космическите закони, т. е. хармонията във Вселената. Всяка ракета, излетяла през озоновия защитен слой на планетата Земя, ѝ нанася неизлечими рани. През тях се промъкват невидими и непознати за човека „енергии" и „вещества", които с всеки изминал ден стават все по-смъртоносни за самата планета, за флората и фауната и за човешкия род.

Ако и в бъдеще продължим нашия просперитет само в тази посока, то не е далеч денят, когато ще ни сполети това, което ни предсказва Библията. Не сме ли ние тези, които в стремежа си за господство само ускоряваме собствената си гибел?

Според египетските жреци човечеството е преживяло много катастрофи в миналото и го очакват много в бъдеще. Засега ние не знаем все още кои са били причините за катастрофите в миналото, но няма никакво съмнение, че за предстоящите ще бъде виновен ако не изцяло, то поне частично съвременният човек.

През последните две десетилетия усилено се заговори и за съществуването на древна цивилизация в земите на траките. Това стана благодарение на археологическите разкрития в днешните български земи. Безценните съкровища бяха показани на изток и на запад и предизвикаха с основание интереса на учени и специалисти от чужбина. Едно от тях е Варненското съкровище, а откритото в него злато беше обявено за най-старото в света. Не по-малък е интересът и към Рогозенското съкровище, което разкрива, че по нашите земи за пръв път са се появили фиали, които по стил не са познати нито на ахменидски Иран, нито на Егея или земите на скитите.

За голямо съжаление редица изявени учени, представители на БАН и университетски преподаватели, вместо да ревизират

своята погрешна концепция за цивилизацията, която е съществувала по земите на траките, направиха точно обратното. Пренебрегвайки очевидните факти, продължиха да твърдят, че всички намерени предмети, като изключим тези от Варненското съкровище, са създадени под влиянието на цивилизацията на древна Елада и скитите. И вместо да положат усилия за разкриването на обективните исторически причини, те започнаха да пречат на всеки, който се осмели да се опълчи срещу тяхната версия, минаваща за официална.

От проучванията, които направих, стигнах до извода, че древната цивилизация, която е съществувала по Двуречието и Египет, е почти идентична с тази, която е била и в земите на траките. Този извод се дължи на обстоятелството, че успях да дешифрирам карта – ребус, която се оказа една четвърт от астрономически архитектурен план, в който са заложени уникални познания по астрономия, математика, геометрия, физика и пр. Тези знания идват да потвърдят, че най-древният човешки светоглед, който ни е известен от шумери – акади – вавилонци, не е плод на богато въображение, а на реално съществуващ взаимнозависим общовселенски живот.

Според този древен светоглед, но вече потвърден и със знания, всяка звезда във Вселената има свое огледално отражение – копие. Всяко копие представлява планета, а всяка планета от своя страна има свой двойник – спътник. Оттук идва и тяхното твърдение, че съвършеното съществува на небето в звездите – оригинал, а в по-малка степен на съвършенство и на тяхното огледално отражение – планетите. А несъвършеното се намира на техните двойници – спътници.

Създателите на астрономическия архитектурен план по много оригинален начин са кодирали в него кой е създателят на човешкия род. От получените фигури при дешифрирането се разбира, че общовселенският живот е създаден от една-единствена висша сила, която ние наричаме Господ Бог. Тази висша сила разполага със свои представители, които са изобразени като

„ято прелетни птици". Именно такива нейни представители са излетели от планетата – огледално отражение на звездата Йота от съзвездието Цефей, и са се появили на планетата Земя, за да създадат Човека – свой двойник.

Твърдението на нашите предци изглежда колкото невероятно, толкова и непонятно за нас – хората, които живеем в края на двадесети век и притежаваме съвременен начин на мислене. Подобно твърдение е в противоречие с нашата разумна логика, но в случая то не е легенда, нито мит, а е демонстрирано с уникални знания, включително и с писменост.

Светогледът и вложените знания в астрономическия архитектурен план ми позволяват да твърдя, че те са били в основата на построяването както на мегалитните съоръжения, така също и на пирамидите в Африка и Зикуратите по Двуречието. За тези наши предшественици астрологията е била много по-висша наука от астрономията, при това не само наука, но и изкуство, което се е считало за едно от най-важните за човешкия род.

Всъщност какво знаем за нашите предшественици?

От историята на народите, живели по Двуречието, знаем приблизително следното:

Според вавилонските „царски списъци" по Двуречието осем „допотопни царе" сменили пет столици и царували общо 241 200 години. Първият се наричал Апурим и царувал в град Ериде, а последният бил цар Убартуту от Шурупак.

Първата династия след „потопа" (според учените събитието е започнало и завършило в предполагаемите хронологически рамки около 11 650 (11 652 или 11 653) г. пр. н. е.) се е състояла от двадесет и трима царе, които царували в град Кеш точно 24510 години, три месеца и половин ден.

За тези исторически сведения, макар и писмени, ние прилагаме критерия „разумна логика" и решаваме, че това не може да бъде вярно. Има някаква грешка и я приписваме на този, който е оставил сведенията. Не е ли странен нашият начин на мислене? За да докажеш, че нещо е съществувало, се изискват не само

аргументи, но и доказателства, които са приемливи за разумната ни логика. А когато се отрича нещо, макар и да почива на липса на знания, не се изискват доказателства.

Всъщност това е и основната причина, поради която все още не познаваме нашите предци, а оттук и самите себе си. Що се отнася до следващите династии, ние считаме, че сведенията за тях отговарят на историческата истина.

Династията от град Урук имала дванадесет царе, които в сравнение с предишните живели кратко. Всички заедно царували „само" 2310 години.

Първата династия от град Ур, която идва след тази на Урук, може да се определи по време, макар и не точно. Учените я причисляват към 3100 – 2930 г. пр. н. е. (разлика от три до четири столетия). Това е една от най-древните царски династии на света, чиито владетели са ни оставили писмени сведения за себе си. След династията от Ур в Южна Месопотамия се сменили още седем други. Последните владеели два народа:

– ШУМЕРИ, които населявали земите в южните крайморски области;

– АКАДИ, които населявали земите в северните области и са от семитски произход.

Най-старите следи от трайно заселване в Южна Месопотамия датират от V-IV хил. пр. н. е. Открити са в градовете Ереду, Ел Обейд, после в Урук, Ур, Лагаш, Кеш и т. н.

На запад от Червено море възникнала не по-малко известната египетска цивилизация. Според египтолозите в долината на река Нил съществували държави, наречени „номи". Те били повече от четиридесет. Причините за обособяването им не са известни. Дали са били създадени на етническа основа или поради някакви други причини, това не се знае.

Археолозите приемат за най-древни представители на Египет така наречените тасийци и бадарийци, което се базира на откритията, направени при разкопките на селцето Тас в Среден Египет и селото Бадари в Горен Египет. За този период от историята на

древната страна липсват писмени документи за създателите на цивилизацията.

Антропологичните проучвания, вместо да помогнат за изясняването на историческата истина, още повече засилват загадката. Оказва се, че тасийците били ниски набити хора с широки лица и дълги глави, а бадарайците били по-високи, стройни и с не особено силно телосложение.

Лингвистите също полагат усилия, но и те не достигат до отговор. От направените сравнения между родствени езици те приемат, че много думи на древните египтяни са сродни с арабски, староеврейски, финикийски, либеро-берберски езици, като последният включва групи, в които влизат таурегски, кабилски и редица други езици от Средна Африка.

Последните изследвания показват, че от един общ език, наречен основен, произлизат както кушитският език, който като диалект и наречие ще срещнем в Етиопия, Сомалия, Судан, Кения и Танзания, също така и чадският, който съществува в над сто различни езика и диалекта в Нигерия, Нигер и Чад.

За възникването на тези две речни цивилизации се посочва, че това се дължи на богове и полубогове.

Според вавилонския историк Бероз цивилизацията е възникнала благодарение на фантастичното същество Оанес. Учените и специалистите, съпоставяйки данни от шумерската и вавилонската митология, установяват, че това същество е древният бог на водите Енки, известен още и като бог на войната и мъдростта. А египетската цивилизация е възникнала според историка Манетон от легендарната личност мъдреца Тот. Той е дал писменост на хората. По-късно Тот влязъл в пантеона на египетските богове като бог на знанията.

Казаното за двете речни цивилизации е валидно и за тази, която е възникнала на Балканския полуостров. И тук са живели много народи, но много хилядолетия преди тях е съществувал народ или народи, които са създали високоразвита цивилизация, но за тях не знаем почти нищо.

В първата част на „Homo sapiens за произхода на Homo sapiens“ направих опит да привлека вниманието на българските учени и специалисти върху редица игнорирани от тях сведения, от които се подразбира, че връзката между двете речни цивилизации и полуострова съществува от тъмата на времето. И че тя прозира не само в творчеството на Орфей и Омир, но и при много други автори, живели по-късно.

Освен в творчеството на тези двама велики мъже, тази връзка най-осезателно се вижда в древните легенди и митове, които са принадлежали на по-древни народи, чийто светоглед е идентичен със светогледа на народите от Двуречието и река Нил. Към тези древни народи принадлежат и траките. За тях Омир в „Илиада“, Песен четвърта, 403-442, казва:

„Ала не беше викът им еднакъв, речта бе различна: смесени разни езици на много събрани народи.“

Именно на тези народи и на още много други, живели много преди древните гърци на Балканския полуостров, принадлежат древните легенди и митове. Те са достигнали до наше време, но не всички. А тези, които са били достатъчно обработени, за да им се даде необходимата официална форма, са ни представени като старогръцки.

Запазените по чудо нередактирани легенди, митове и предания, достигнали до наше време по устен път, отразяват историческите събития по начина, по който те са се развили. Ако има някакво отклонение, то с положителност е незначително. За да обоснова своето твърдение, във втората част на книгата ще използвам както представените за древногръцки легенди и митове, така също и нередактирани, които принадлежат на други народи.

Според тези древни източници цивилизацията на Балканския полуостров е дадена на човешкия род от титана Прометей. В легендата за него се казва, че той е взел огъня от ковачницата на Хефест и го е предал на хората. Той им е дал знания, научил ги е да смятат, да четат и пишат. Прометей ги запознал с металите,

научил ги как да ги добиват от недрата на земята и да ги обработват. Опитомил за хората дивия бик и му нахлузил хомота, за да могат да използват силата му за обработката на своите ниви.

Мъдрият титан построил първия кораб, обзавел го и опънал на него ленено корабно платно, за да носи по-бързо човека по безбрежното море. Той е открил силата на лекарствата. Прометей научил хората на всичко, което облекчава житейските скърби и прави живота по-щастлив и по-радостен.

Зад оцеляването на човешкия род отново стои титанът Прометей. Той предизвестил за предстоящия потоп сина си Девкалион и жена му Пира. Девкалион построил кораб и те двамата се спасили от общата гибел, която идвала от надигащата се вода от моретата и реките и покрила цялата Земя. След като водите се оттеглили, те слезли на връх Парнас.

Легенда като всяка друга, но във всички легенди има колкото различия, толкова и общи неща. Така например легендата за Девкалион и Пира почти се покрива с тази за Ной и тримата му синове, за които се разказва в Библията.

Ако съпоставим някои легенди с други, почти неизвестни и нередактирани, ще се доближим до голяма степен до неизвестни исторически събития, станали преди много хилядолетия. И ако прибавим към тях сведенията, които официално са признати за исторически достоверни, пред нас ще се разкрие един непознат свят.

Цицерон нарича Херодот баща на историята. А бащата на историята казва, че на древните гърци не са били известни имената на боговете. Тогава той посетил прорицалището на Зевс в град Додона в Епир. Там той се срещнал с додонските жрици, най-старата от които се казвала ПРОМЕнЕЙа, средната – Тимарети, а най-младата – Никандра.

От древногръцките митове ни е известно, че богиня Темида е майка на ПРОМЕтЕЙ, а той е баща на Девкалион от майка Климена. Както се вижда, името ПРОМЕтЕЙ е почти еднакво с името на жрицата ПРОМЕнЕЙа.

Общото в имената съвсем не е случайно. Обяснението за него се съдържа в древно предание, в което се казва, че богиня Темида е майка както на ПРОМЕтЕЙ, така и на Додона. Когато богинята починала, за нея построили гробница на остров на река Маниако в Сирия.

Херодот твърди, че прорицалището на Зевс в град Додона в Северен Епир е построено по заповед на жена, която е дошла от египетска Тива. Това е по-малката сестра на ПРОМЕтЕЙ, която се казва Додона. Тя е дала името на града. То е било най-старото прорицалище в Елада и по онова време едно-единствено. От оракула в Додона заемат названията на боговете, които за древните елини били ВАРВАРСКИ, тъй като идвали от Египет.

В Библията в Откровението си Св. Йоан Богослов говори за Апокалипсиса, който наближава и ще сложи край на света. В Глава 16,16 той казва:

„И ги събра на мястото, наречено по еврейски ***Армагедон.***“

На това място Господ Бог ще събере всички свои неприятели, които не спазват божиите заповеди, за да ги погуби.

Според историографите МагЕДОН е името на планина, а също и на град, който се намира в подножието при полето на горага Кармила. Някога по тези места са се водили много кръвопролитни битки.

Наименованието *Армагедон* принадлежи на всички най-древни народи. С него са наричали голямата война в навечерието на Апокалипсиса – войната на боговете. Самото наименование е кодирано. При дешифрирането му се установило, че то е съставено от:

А Р – инициалите на бог Амон Ра

М А Г – името на града, от който са дошли

Е – инициала на страната Египет

Е Д О Н – името на сирийски бог

Д О Н – името на реката на смъртта.

Когато на съвременния човек се говори за война на боговете, това му звучи твърде фантастично, въпреки че се сблъсква

всекидневно с нея. Човешката история познава твърде много войни, които са ставали на религиозна почва. Такава борба се води и днес в Ирландия между католици и протестанти. Да не говорим за борбата между християни и мюсюлмани, която бе затихнала, за да се поднови отново.

Но тя съществува още от дълбока древност и е намерила отражение както в митологията, така и в историческите източници, и е неразделна част от общовселенския живот, за който нямаме представа.

Според най-древния човешки светоглед всичко, което става на небето, се отразява и на Земята като в огледало.

От митологията знаем за борбата между Зевс и баща му Кронос за това кой да бъде господар на света.

Според египетските жреци някога в Египет са владели боговете, които живеели заедно с хората, и от тях винаги един е държал властта. Последен е царувал Хорос, синът на Озирис, когото, според Херодот, елините наричали Аполон.

Троянската война, в която участват, от една страна, троянците и другите древни народи, които идват да им помагат с войска, и от друга – все още неизвестният народ АХИЯВА, който е представен за древногръцки, е отразена в „Илиада" и като борба на боговете.

На троянци помагат боговете Афродита, Аполон, Арес, Лета, Артемида и речният бог Ксант. А на страната на АХИЯВА са боговете Хера, Атина, Посейдон, Хермес и Хефест.

С името АР–МАГ–ЕДОН се нарича борбата между най-древния бог Амон Ра и сирийския бог ЕДОН. Това е борбата между монизма, от една страна, който приема, че в основата на света и неговите явления има едно-единствено начало, и от друга – политеизма, което означава многобожие – вяра в много богове.

Тази борба е отразена в историята на Египет. Тя продължава по времето на Аменхотеп IV. Той заема фараонския престол около 1424 г. пр. н. е. и полага големи усилия да възстанови

монизма, най-древния култ, който е процъфтявал в Египет. Това е култът към слънчевото божество Амон Ра. Той е съществувал от времето на строителите на истинските пирамиди – на Джосер в Сакар и на Хеопс, Хефрен и Микерин в Гиза. Самите пирамиди символично олицетворяват единоначалието във Вселената.

За единоначалието се говори и в Библията, Първа глава Мойсеева, Битие, Глава 6:

„Когато човеците взеха да се умножават на земята и им се родиха дъщери, тогава синовете Божии видяха, че дъщерите човешки са хубави и взимаха си от тях за жени, кой каквато си избереше. И рече Господ (Бог): няма Моят Дух да бъде вечно занемарван от (тия) човеци, защото са плът; нека дните им бъдат сто и двадесет години.

В онова време имаше на земята исполини, особено пък откак синовете Божии почнаха да влизат при дъщерите човешки, и тия почнаха да им раждат: това са силните, от старо време славни човеци.“

Подобни исполини са живели и на Балканския полуостров. За тях в „Илиада“, първа песен, 239-278, героят Нестор разказва:

„Вече такива мъже не съм виждал и няма да видя, като Дрианта, водач на войските, или Пиритоя, също Кенея, Ескадия и Полифема божествен, още Тезея Егеев, подобен на Бог олимпийски.“

Тези древни личности са живели преди Троянската война около планината Олимп и Пелион в Тесалия. В митологията те са представени като лапити – митично племе от великани, което напълно се покрива с исполините от Библията.

В почти всички древни източници се говори за синове божи, герои богоравни, исполини или великани. А за други, които носят титлата цар, фараон, кан, хан, вожд и пр., се казва, че са от Бога поставени за владетели на своите народи. За нас поне засега те представляват ехо от далечното минало. Обаче в една или друга степен в миналото са заложени исторически сведения, които е крайно време да разгадаем, защото именно от тях се вижда, че произходът на човека и неговата цивилизация имат общ корен.

И че този корен се намира във Вселената, в която е създаден общовселенският живот, а човешкият род е само производно от него.

Разбира се, това е мое лично мнение, което нямам намерение да налагам на когото и да било. То е повече пожелание към бъдещите поколения – да продължават да проучват този загадъчен период от миналото на човешкия род.

В първата част на книгата изтъкнах значението на лапитите, които в Библията се наричат исполини. Спирам се върху митичните герои братята МакЕДОН и Магнес. Те са деца на Тюия от баща Зевс. Тяхната майка е дъщеря на Девкалион, което означава, че тя е внучка на ПРОМЕтЕЙ.

Възниква въпросът – принадлежи ли МакЕДОН на древните гърци?

От проучванията, които направих, стигнах до извода, че твърденията на гръцките историци са безпочвени. И в книгата изрично посочих причините, а именно: ако изходим от гръцкото прилагателно MAKEDONOS, което на български означава висок, дълъг, снажен, едър, строен и т. н., то тези качества напълно покриват качествата, притежавани от племето великани – лапитите. Освен това самото име на героя е многозначително – първата сричка „Мак“ напомня лапита МАКарей, а втората „Едон“ – за траките ЕДОНи, чийто цар е бил Дриант. А името на тракийския цар е идентично с това на лапита Дриант.

Двамата братя-близнаци МакЕДОН и Магнес са обитавали също като лапитите земите около планините Олимп и Пелион в Тесалия. Фактът, че са синове на Девкалион, внуци на ПРОМЕтЕЙ и правнуци на богиня Темида, говори колко неправдоподобно е твърдението, че те принадлежат на древна Елада.

Ако направим етимологически разбор на някои от имената от онова отдалечено от нас време, ще добием по-ясна представа на кой народ принадлежат. Като съпоставим името на сестрата на ПРОМЕтЕЙ с други имена, ще се получи следното:

– ДоДОНА, сестра на ПРОМЕтЕЙ, дъщеря на богиня

Темида

– ЕДОН, сирийски бог

– ЕДОНи, тракийско племе

– МакЕДОН, брат-близнак на Магнес, внук на Прометей.

Направеното от мен сравнение може да изглежда наивно за някои, но то поставя един много важен въпрос – кои народи стоят в основата на създаването на високоразвита цивилизация на Балканския полуостров? Очевидно е, че това не са древните гърци, тъй като те се явяват много по-късно на историческата сцена.

От изложените досега сведения става ясно, че човешкият род е претърпял както физически, така и умствени промени в своето развитие. През многохилядната си история е преживял и много природни катастрофи, които са изиграли решаваща роля за някои от народите. Едни са изчезнали, други са подивели, трети са оцелели, за да възстановят отново ако не изцяло, то поне отчасти уникалните знания, получени от техните създатели.

Несъмнено природните катастрофи са стоели в основата на преселението на народите от едно на друго място, но наред с тях съществуват и други причини, за които можем само да предполагаме. Историците обясняват преселението на народите най-вече с аргументите, че земите са изтощени в търсене на по-богати пасища и пр. В това има известна истина, но не то е решаващият факт. Така например походите на Александър Македонски към Индия през Двуречието и Египет не са предизвикани от споменатите вече причини. Явно Александър е търсел нещо друго, но какво е то?

В Египет Александър Македонски е създал Александрийската библиотека. Той самият е бил достатъчно просветен, за да знае, че който притежава големи знания, притежава и голяма сила. От историята на келтите е известно, че устремът им към светилището на Аполон в Делфи е одобрен от техните жреци – друидите. Вероятно те са търсели не само злато и сребро, а нещо друго: именно древните знания, за които било известно, че се съхраняват

в храмове и светилища.

Това мое твърдение в някаква степен се потвърждава и от общочовешката история. Навсякъде в нея се разказва, че тези изостанали в културно отношение народи насочват усилията си да завладяват по-развити цивилизации.

Струва ми се, че общочовещката история трябва да бъде разгледана и под този ъгъл. По такъв начин ние ще добием много по-ясна представа за нашите предци. Ще можем да вникнем в причините, които са предизвикали многобройните велики преселения на народите в четирите посоки на света.

Едно по-всестранно и задълбочено проучване ще ни даде възможност да погледнем на мегалитните съоръжения с очите на нашите предци. И едва тогава може би ще разберем, че тяхното богато въображение е плод на уникалните знания, които са притежавали. И че съоръженията, които са построили, са пряко свързани както с тяхната история, така и с космическите закони, които са познавали добре.

Това мое виждане се дължи най-вече на обстоятелството, че успях да открия първия по рода си астрономически архитектурен план. В него са заложени и най-древните познания по астрология. От него може да се разбере защо най-древният човешки светоглед твърди, че звездите оказват решително влияние върху всичко земно. И защо от движението на звездите може не само да се узнае, но и да се предскаже съдбата на всичко, съществуващо на планетата Земя – държави, градове, човечеството като цяло и на отделни хора.

Именно уникалните познания за Вселената и законите, по които е създадена вселенската хармония, позволяват на предците ни да твърдят, че звездният небосклон е огромна книга, в която всичко пишели звездите. Като че ли от тази непозната за нас книга, наречена *астрология,* която ние обявихме за псевдонаучна, те знаели кога във времето ще настъпят природни катастрофи, какви циклични изменения ще се появят в даден момент в различни райони на планетата Земя.

Астрологията е била от жизненоважно значение за нашите предци. Те са се съобразявали до такава степен с нея, че са предприемали походи за преселението на цели народи и племена. Този мой извод е подкрепен и от Херодот в „История", книга втора, 29:

„В този град от боговете се почитат единствено Зевс и Дионис, и то с големи почести. Всеки път, когато ***богът*** *чрез прорицателите им* ***заповяда,*** *отправят се в* ***поход:*** *и накъдето им* ***заповяда – натам тръгват.***"

Ако днес съдбата на всеки народ е в ръцете предимно на политиците, то в древността тя е зависела от астролози, гадатели, мъдреци и пр., известни като жреци и жрици. Те са били избраниците, които съхранявали уникалните знания. Никой владетел от тази епоха не е вземал решение, без да се съобразява с това, което те ще кажат.

В тази древна епоха, свързана с многоетапни велики и малки преселения на народите, особено голяма роля е изиграл и Балканският полуостров. Той е представлявал своеобразен център, през който са минали много народи в различни епохи.

От гледна точка на световната история най-забележителни и от най-голямо значение се оказват земите на траките. Дълбоко в недрата на тези земи са оставени на съхранение не само материални богатства, но и безценни писмени сведения, от които можем да узнаем редица подробности за народите, обитавали полуострова. И най-вече ще можем да уточним дали понятието „индоевропейски народи" има историческо покритие.

Такава древна писменост се съхранява в мегалитното съоръжение, в центъра на което се намира гробницата на богинята Бастет. И тъй като това съоръжение е построено по астрономически архитектурен план, в писмеността се съдържат както исторически сведения, така също и познания, които наричаме „знания, неизвестно откъде дошли".



ЗЕМИТЕ НА ТРАКИТЕ СА БИЛИ, СА И ЩЕ БЪДАТ СВЕЩЕНИ ЗА ЧОВЕШКИЯ РОД

През последните няколко десетилетия учени и специалисти, които наричат себе си траколози, изписаха неимоверно много страници за земите на траките. Част от тези писания намериха място в издадената от БАН през 1979 г. „История на България“. В нея е изложено официалното становище за светогледа, религията, бита, обичаите и традициите на този народ. Изложените материали се базират предимно на археологическите открития и на сведения, получени от древногръцки автори.

Публикувани са и редица самостоятелни трудове за историята на траките от именити български траколози, които в някаква степен от гледна точка на фактологията хвърлят по-голяма светлина. Но за съжаление те отразяват една сравнително незначителна част от събитията, които са се развили в по-късна епоха. Това е времето, през което земите на траките са обитавани не само от траки, а и от много други народи. Но и тези, които са останали, в голяма степен се различават от истинските тракийци, тъй като представляват смесица от най-различни племена и народи.

Това обстоятелство е заличило истината за бита, религията и културата на най-древните траки. Оттук идва и погрешният извод на траколозите, че траките са имали безкнижовно общество и че тяхната цивилизация е възникнала благодарение на древна Елада и скитите.

Варненското златно съкровище недвусмислено показа, че още в най-ранна епоха на Балканския полуостров в някаква

степен е съществувала цивилизация. Рогозенското съкровище, чиято датировка е от по-късен период, показа, че на тракийските земи съществува цивилизация, която не е позната нито на ахменидски Иран, нито на Егея или земите на скитите.

От направените досега археологически разкопки има достатъчно събран доказателствен материал, който ни дава основание да направим едно условно разграничение във времето и на племената и народите, които са обитавали земите на траките. Задачата е доста трудна, но не и непосилна при едни условни хронологически рамки. Това ще позволи всяко ново откритие да ги разширява или стеснява.

На този етап имаме основание да разграничим три основни епохи, в които да бъдат поставени всички известни досега сведения.

Най-ранната епоха обхваща историческите събития, свързани с племената и народите, обитавали земите на траките. За това население не знаем дали е автохтонно или е дошло от другаде. Сведенията за тази епоха са твърде оскъдни, за да определим степента на различието им. Ето защо най-правдоподобно би било да ги наричаме *прототраки*.

След тях се появяват траките, но между траките от най-ранната и по-късната епоха има огромна разлика. Това се дължи предимно на историческите събития на Балканския полуостров, поради което би следвало да ги разделим на две – *епоха на истинските траки и епоха на траките*.

Историята на истинските траки идва от дълбините на времето. Коя е била първоначално тяхната родина, засега не е известно. В едно древно предание се казва, че преди да се появят в Европа, а след това на Балканския полуостров, те населявали земите в Хималаите, по-точно Тибет. Били са много културен народ. Притежавали са уникални познания за *космоса*. Изиграли са изключително голяма роля за създаването на общочовешката цивилизация в древността.

Истинските траки са били сродни с прабългарите. И двата

народа принадлежат към конните народи. Прабългарите са наследили от пустинните народи техния език и отчасти тяхната култура. Тези пустинни народи са почти изчезнали.

Прабългарите като сроден народ с истинските траки и техни съседи са наследили от тях древната им и уникална за времето си цивилизация.

Не са малко учените, които са писали за тази част на света, но за голямо съжаление официалните представители на българската историческа мисъл не са им обръщали внимание. Единствено изключение прави изследователят арх. Слави Дончев. Търсейки корените на кубратовите прабългари, той открива десетки имена от тази част на света, идентични с тези, които се срещат в земите на траките. Ето някои от тях:

– БУДА, бог
– БУДА, хребет на планината Витоша в България
– МУСАЛА, връх в България
– МУСАЛА, боздуган на бог БАЛарама
– БУТАН, кралство, южно от Хималаите
– БУТАН, село в България
– МАГУРА, местност и название на пещера в България
– МА̀ГУРА, град в Бангладеш
– ШИПКА, проход в България
– ШИПКА, проход в Тибет
– ТУНДЖА, река в Индия
– ТУНДЖА, река, която разделя Странджа от Сакар.

Няма никакво съмнение, че тези имена са пренесени на Балканския полуостров от *истинските траки*. Но те не са били чужди и на прабългарите, които са били сродни с тях. И не само сродни, но са обитавали по едно и също време земите на Хималаите и съседни на тях.

В случая би следвало да потърсим пустинята, в която са живели изчезналите народи, дали езика и част от своята култура на прабългарите. В този регион на света се намира пустинята с площ 323,750 кв. км. Тя е разположена в сърцевината на

китайската провинция Синцян – УйГУРСКИ автономен район в Пак – Китай. В северозападната част на Китай ще срещнем и град с име УРумчи.

В Асам, автономна област, която влиза в територията на Индия и граничи с Тибет и Китай, има град, чието име е УдалГУРИ. Също в Индия, по-точно в Западна Бенгалия, ще срещнем град, който носи името ДжупГУРИ.

Оказва се, че нишката, която води към най-древната история на прабългарите, не е окончателно заличена. Въпросната пустиня китайците наричат ТакламаКАН. Според местното население, което говори на уйГУРСКИ диалект, такламаКАН означава „влезеш ли, излизане няма". Дължината на пустинята от изток на запад е около 1500 километра. Тя е изследвана частично в края на XIX век. Открити са руини на древни градове. Предполага се, че животът там е западнал между V-VIII век вследствие на пресъхването на реките и нахлуването на диви племена.

При положение, че тръгнем по изтънялата нишка на събитията с помощта на етимологията и топонимията, ще се получи:

– УРумчи, град в Северозападен Китай
– УдалГУРИ, град в областта Асам в Индия
– ДжупГУРИ, град в Западна Бенгалия в Индия
– УйГУРИ, автономен район в Китай.

Тези имена напомнят за прабългарските племена – кутиГУРИ, утиГУРИ, урГУРИ, оно – или уноГУРИ. Случайно ли е всичко това?

Българските учени продължават да смятат, че първите съставители на българската история от 1762 г. най-наивно са я идеализирали. Някои и досега считат, че е смешно да се приеме като доказателство твърдението, че СанСКРИТСКИ означава СамоСКРИТСКИ – т. е. таен език. Но кой български учен би могъл да каже, че е проучил откъде идва и на какви сведения почива това твърдение, за да може категорично да го отрича?

Още от дълбока древност и до ден-днешен в Индия на *учителя* казват Гуру, а когато те са няколко, ги наричат *гури*. Най-

вероятно е нашите предци – прабългарите, да са били учители на нещо, което те са умеели най-добре. И най-вероятно това да е било бойното изкуство. Не случайно се твърди, че Китайската стена е била издигната, за да бъде спряно тяхното нашествие в Китай.

За да се убедим, че преданието не е плод на въображение, а на реални исторически събития, ще се позова на това, което е писал за Хималаите като цяло, за Тибет и най-вече за ШамБАЛА бележитият изследовател Николай Рьорих в книгата си „Отворените двери", „Народна култура" – София, 1981 г. (Цифрите пред цитата сочат страницата на книгата.)

126 *Северен Пенджаб дава извънредно много исторически материали както по най-древната епоха на Индия, в Харапа, в северната част на Лахор, така и по индийското средновековие от осмия век на нашата ера. Не е забравен тук и будизмът, макар официално той да не се появява. Готама-Раши, както местните пенджабци и орачи наричат БУДА, е на голяма почит. Развалините на древни будистки храмове с явно будистки изображения показват, че тук, по древните пътища от Тибет, религията на будизма е процъфтявала отдавна. Само в долината на Кулу се наброяват триста местни тачени риши. Тези места са свързани с най-бележити имена. Говори се, че самият Арджуна е прокарал подземна галерия от Кулу до Марникари. Пак тук, в махараджество Манди, се намира прочутото езеро Ранасар, свързано с преданието с името на Падма-Самбхава. И до ден-днешен голям брой откъм прохода* ***Шипка*** *и Ротанг слизат в* ***долината****, за да почетат паметта на* ***Учителя****. Места, населени със спомени! Защото Манди и Кулу са онази дивна страна* ***Захор,*** *на която се отделя такова внимание в* ***тибетската култура****...*

127 *Не само будистките паметници, не само името Арджуна са свързани с долината Кулу, но и самият първи законодателМану е дал името на мястото* ***Манила****. Тук, в долината* ***Кулу****, в живял* ***Виса****, творецът на* ***„Махабхарата"****. Тук е Висакунд – свещеното място, където се сбъдват всички желания.*



ПАКИСТАН
КИТАЙ
ТИБЕТ
НЕПАЛ
БУТАН
АСАМ
БАНГЛАДЕШ
БИРМА
ИНДИЯ

КИТАЙ
ТИБЕТ
СИКИМ
ЗАПАДНА БЕНГАЛИЯ
ИНДИЯ
АСАМ
Мост
Пътека
Проход
Мост
0
40км

На границата на Лахул на една скала се виждат изображения на ***мъже*** *и* ***жени*** *с височина 9 фута. За тях се разказва същото, както и за изображенията на Бамиям и Афганистан, а именно че* ***ръстът им отговаря на величината на ръста на древните жители*** *на тази местност...*

169 *Особено радостни бяхме, когато открихме в Тибет, в областта Трансхималаите, типични менгири и кромлехи. Можете да си представите колко приятно е да съзреш тези дълги редици от камъни, тези каменни кръгове, които веднага ви принасят в Карнак, Бретан, на брега на океана. След дългото пътуване предисторическите друиди са си спомняли за своята далечна родина. Във всеки случай това откритие беше венец на нашето търсене по* ***следите на движението на народите****.*

Подробностите от облеклото и въоръжението на тибетците също дава повод за значителни съпоставки. Да вземем странните мечове на тибетците и да си припомним дали няма прилика между тях и някои типове мечове от готските гербове. Да погледнем фибулите, раменните катарами и да ги сравним със съответните от аланските и готските погребения в Южна Русия и Европа. Държа в ръцете си фибула и изображение на ***двуглав орел*** *– нали същата стилизация бе намерена в Кубан? Ето друга една старовремска тибетска катарама от находките на Козлов, която съвпада дори по големина, и ще се смаете от съвсем същия характер на изображението. Жалко, че в Тибет са невъзможни разкопките, защото Буда е забранил да се пипат недрата на земята.*

171 *За да свършим с аналогиите, нека си спомним, без да правим някакви изводи, че в племената от Северен Тибет хората много странно приличат на някои европейски типове. В тях няма нищо китайско, нито монголско, нито индуско. Пред вас в изопачен вид преминават ликовете от портретите на старофренски, нидерландски и испански художници.*

В тези орлови носове и големи прави очи с характерни бръчки, в стиснатите устни и в дългите кичури коса ви се привиждат жителите на Лион, баски и италианци. Тази област тепърва ще

даде изключително интересни съпоставки.

Авторът е абсолютно прав, че могат да се направят изключителни интересни съпоставки. Но към тези данни би следвало да се подхожда много внимателно и прецизно, тъй като те обхващат събития, станали в твърде отдалечена от нас епоха, макар че има и някои от по-близкото минало, известни като великото преселение на народите от изток на запад.

Сведенията, изложени от Николай Рьорих, имат до голяма степен научна стойност. В тях прозира фактът, че преди последното преселение на народите е имало и друго, и в основата му стоят *истинските траки*, за които има достатъчно доказателства, че са дошли в Европа и трайно са се заселили на Балканския полуостров.

Самото име *тракийски земи*, както и имената, които са пренесени от тях на полуострова, говорят красноречиво за това откъде са дошли. Мегалитните съоръжения в Странджа, Сакар, Родопите и на много други места на днешната територия на България са неопровержимо доказателство кои са били техните най-ранни строители.

Възниква обаче въпросът – кога са дошли на Балканския полуостров?

Точното датиране засега е почти невъзможно, но ориентировъчно то може да се определи. Няма никакво съмнение, че преселението на истинските траки, както и на прабългарите, а и на други народи е било предизвикано предимно от климатичните изменения, които периодически настъпват на планетата Земя. Известно е, че някога пустинята Сахара е представлява цветуща градина. Имало е дълбоки реки, по бреговете им се издигали големи градове, кипял е живот. Но неизвестно кога тази земя се превръща в пустиня.

Вероятно и пустинята ТакламаКАН някога е представлявала обетована земя, в която е кипял цветущ живот. Но и тя е била постигната от същата участ, каквато е сполетяла и Сахара.

И това не е тайна. То е констатирано при сравнението на две

географски карти на Антарктида. На тях се спира Александър Горбовски в книгата си „Загадките на най-старата история", „Народна просвета" – София, 1977 г. Ето какво представляват картите и какво разказва за тях авторът:

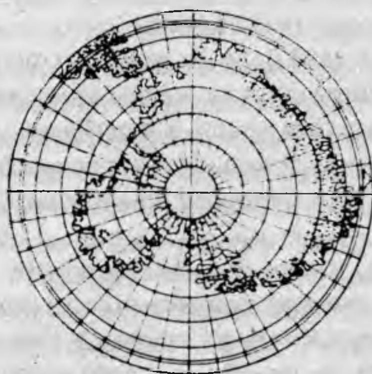


Рис. 19

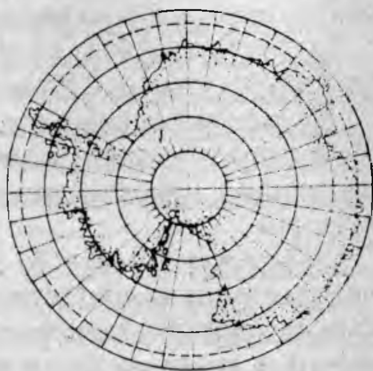


Рис. 20

57 „*Съществува карта на Антарктида на Оронций Финей, изработена през 1532 година. Във всеки случай две обстоятелства в нея не се вместват в каноните на общоприетите обяснения.*

Първо, контурите на континента на картата на Оронций Финей (рис. 19) възпроизвеждат доста точно онова, което виждаме на днешните карти (рис. 20). За този факт обаче няма никакви обяснения, тъй като е известно, че едва в XIX век бяха предприети плавания към бреговете на Антарктида.

И второ. Като сравняваме тази карта с днешната, виждаме, че на нея са изобразени реки, които се вливат в дълбоки фиорди. В съвременна Антарктида няма нито реки, нито фиорди. Но на местата, където са означени реки, днес има ледници, които бавно се свличат към океана. Този факт ни кара да предполагаме, че картата е била съставена в далечното минало, когато на мястото на ледниците е могло да има реки. Кога ще да е било това? Във всеки случай не е по-късно от 4000 години пр. н. е. Години, когато

леденият щит е покрил изцяло Антарктида.

Друго обстоятелство. Известна е картата на Птолемей, на която Северна Европа е изобразена покрита с някакви бели зони. Според съвременната реконструкция на хода на последното заледяване контурите на тези зони съвпадат с области, в които има останки от ледници. Ако това е така, то картината, изобразена на картата на Птолемей, се отнася за периода не по-късно от VIII хилядолетие пр. н. е."

Изнесените от автора сведения обясняват донякъде основната причина, която е предизвикала преселението на народите, които са населявали земите в региона с център Хималаите. Намеква се и за климатичните аномалии, които съпътстват планетата Земя. Вероятно те настъпват постепенно, а не рязко, което още повече затруднява по-точното датиране на това преселение.

Засега ни остава единствената възможност, и тя е да приемем условно, че събитията се отнасят към IV хилядолетие пр. н. е. Що се отнася до трайното настаняване на народите на Балканския полуостров, то вероятно е станало в края на IV и началото на III хилядолетие пр. н. е.

Огромният ръст на древните жители, обитавали земите на Хималаите, донякъде обяснява на кой народ принадлежат великаните-лапити, които живеели около планините Олимп и Пелион в Тесалия.

За тях в началото споменах и преднамерено обърнах внимание на траките *едони*, чийто цар носи името Дриант, а то е идентично с името на лапита Дриант. И на МакЕДОН, чието име носи и племето му макЕДОНИ. И нарочно поставих въпроса: траките *едони* ли принадлежат към макЕДОНИте или обратно?

Склонен съм да приема, че *лапитите* принадлежат към истинските траки. Основание ми дава казаното от Омир в „Илиада", Десета песен, където се разказва за тракийския цар РЕЗОС, участвал в Троянската война. Със себе си водел бойци в колесници. Неговата колесница е блестяла от злато и светло сребро. В нея, 404-444, за царя се казва:

„Има и златни, ***огромни доспехи*** *за чудо и приказ! Не подобава*

*на **смъртни** да носят такива доспехи, а съвършено подхождат те на боговете безсмъртни.*"

Няма съмнение, че ръстът на тракийския цар Резос отговаря напълно на характеристиката, дадена както на лапитите, така и на древните жители в Хималаите като цяло. Що се отнася до тяхната материална култура, за нея пределно ясно говори описанието на доспехите и колесницата.

Към казаното може да се добави:

– РОДОПА, митическа тракийска царица

– РИЛА, на тибетски „РИ-ЛА" означава свещена планина

– САКАР, на тибетски „СА-КАР" означава бяла земя.

За културата, която са притежавали истинските траки, узнаваме от великите мъже и от вероятно последните техни представители – Орфей, Евмолп, Тамирис от Тракия, Лин, Музей (Мусей) и много други, повече или по-малко известни. В първата част на книгата подробно се спирам на тези велики мъже, които са оставили дълбока следа в развитието на цивилизацията в Европа. Изложих редица аргументи, от които се вижда, че истинските траки са притежавали своя писменост.

Посочих за доказателство и една интересна подробност: върху бронзово старинно огледало от V в. пр. н. е. Орфей е изобразен как държи с една ръка традиционната си лира, а с другата кошница, от която се показват книжни свитъци. Също изложих хипотезата си, че ОМИР всъщност е ТаМИР от Тракия, подкрепена във втора песен, 570-610, където сам той говори за себе си:

„*...музите, гдето отдавна*
срещнали ТаМИР от Тракия и го от песен лишили
тъкмо когато се връщал от цар Еврит ехсалийски.
Той се похвалил, че музите, щерки на Зевса всесилен,
сам ще надвие с песни, когато се с него надпяват.
Гневно го те ослепили, отнели му дара да пее
и го лишили навеки от меденозвучната лира."

При едно по-внимателно и аналитично проучване на творчеството на Омир може да се установи, че то не принадлежи

на древните гърци. В неговите произведения е заложен най-древният човешки светоглед, който е напълно идентичен с този на истинските траки и съвсем противоречи на светогледа на древните гърци. Та нали в „Илиада“ се говори за войната, която се води, от една страна, между смъртните хора – троянци и *ахиява*, и от друга – война между *боговете*, разделени на два враждуващи лагера.

Всички сведения сочат, че истинските траки са дошли на Балканския полуостров много по-рано от древните гърци. Не само е безпочвено, но дори и смешно звучи твърдението, че родът им по майчина линия идва от Девкалион и Пира. То може да заблуди само тези, които нямат представа какви исторически събития са се разигравали на полуострова.

Световната историческа мисъл е приела за факт реалното съществуване на траки и троянци, както и на голяма част от народите, които са участвали в Троянската война. Народът, водил война срещу Троя, се нарича *ахиява* и все още не е идентифициран. Учените са разделени на два лагера. Едните твърдят, че *ахиява* са *ахейците* – древните гърци. Другите категорично отричат, че народът *ахиява* са ахейци, като един от аргументите им е, че все още не се знае къде се е намирало царството на този древен народ по време на Троянската война – дали то е било на анадолския бряг – в Мала Азия, или някъде отвъд морето.

Спорът дали има основание да се отъждествяват *ахиява* с ахейците е възникнал през тридесетте години на нашия век. След временно затишие между двата лагера той се възбужда отново през миналото десетилетие с откриването на архиви от хетското царство. В тях проф. Калвър Уотскин от Харвард открива два стиха от текст на лувийски език, успява да ги дешифрира и открива, че те напомнят фрази на поема от Омир.

Вече не са малко световноизвестните учени, притежаващи солидни факти и аргументи, с които показват, че историята на древна Елада е една голяма мистификация. И това е така, тъй като тя е в противоречие с историческите събития на Балканския полуостров.

Никой не оспорва, че цивилизациите на остров Крит и на Балканския полуостров са почти идентични. Това е потвърдено от Омир, който в един химн съобщава, че светилището на Аполон в Делфи е било основано от „критяните от града на Миносовия Кносос".

В официалната история на древна Елада се твърди, че критяните са преки наследници на критската цивилизация. Всички древногръцки автори са изразявали възхищението си от тях. Те говорят за техните митове и легенди и за важни исторически факти, но никой – дори автори като Солон и Платон, не казва дума относно историята на взаимоотношенията на древните гърци с критяните. Това показва, че такива взаимоотношения въобще не са съществували, поради късното появяване на древните гърци. И оттук идва логичният извод, че тези древни автори са използвали древни анали, от които са черпили сведения и са ги представяли като наследство от техните предци.

Няма никакво съмнение, че тези древни анали са дело на велики мъже като Орфей, Омир и много други, които принадлежат както на истинските траки, така и на другите древни народи, населявали земите на Балканския полуостров много преди древните гърци.

Това се потвърждава от историята на остров Крит. Всеобщо е мнението на учени и специалисти, че критската цивилизация е изчезнала вследствие на изригването на вулкана Санторин. И според тях се предполага, че това е станало между XVIII-XIV в. пр. н. е.

Не е за пренебрегване и това, за което е разказал Александър Горбовски в книгата си „Загадки на най-старата история", „Народна просвета", София, 1977 г. По повод на катастрофите, сполетели човечеството, той се спира на две карти на Егейско море. Ето как изглеждат те:

Рис.3

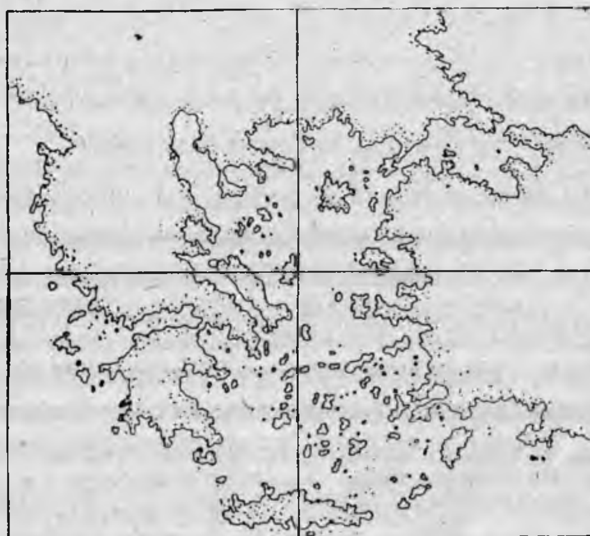
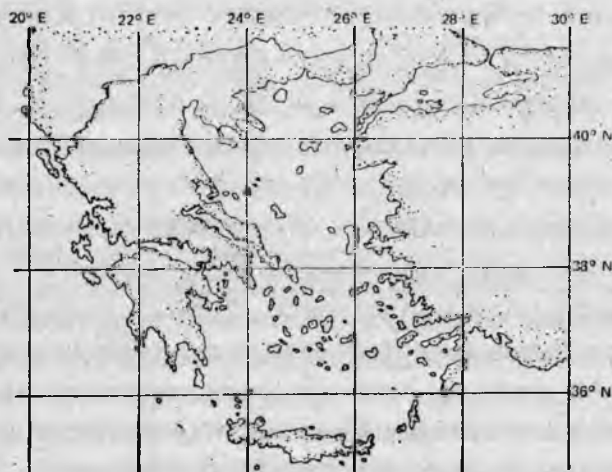


Рис.4



Правейки сравнение между двете карти, които са приложени на стр. 37 в книгата, авторът разказва:

„Така около 1450 г. пр. н. е. води на Атлантическия океан преминали в Средиземно море, чието ниво дотогава било значително по-ниско. Внезапно били залети много земи, а населението им почти напълно загинало. До днес е достигнала една карта на Егейско море, копие от някакъв по-стар оригинал (рис. 3). Наред с островите, които съществуват и днес, на нея са обозначени много острови и земи, каквито в този район понастоящем няма (рис. 4). Според някои изследователи тази карта рисува картината преди пробива на Атлантика в Средиземно море, когато според Плиний е имало суша, която е съединявала Кипър с Азия.

Защо Бабелмандебският проток, което в превод означава „Вратата на сълзите“, се нарича именна така? Преданието гласи, че това име му е дадено, за да напомня за голямото земетресение, врезултат на което Азия и Африка били разделени и се образувало Червено море. Тогава загинали много хора.“

Няма никакво съмнение, че критската цивилизация е била унищожена вследствие не само на изригването на вулкана, но и на земетресение и наводнение. Дебелината на пепелта от вулкана е била повече от няколко метра и е унищожила както флората и фауната, така и хората, които са населявали островите в Егейско море. Природната катастрофа е направила земите им необитаеми поне за няколко столетия.

В историята на древна Елада се твърди, че през 1450 г. пр. н. е. микенци са се осмелили да отидат в Крит и да завземат Кносос. Очевидно е, че това твърдение противоречи на доказани по научен път исторически факти. Ето защо още в първата част на книгата твърдях, че цивилизацията на древна Елада е възникнала на основата на по-древни народи, притежаващи много по-високо развита цивилизация и населявали земите на Балканския полуостров много преди да се появят древните гърци. Един от тези народи са истинските траки, други са дошли от Египет, трети – от северозапад.

Истинските траки превръщат Балканския полуостров в своеобразен център на духовна и материална култура. Когато говорим за материална култура, не трябва да гледаме само на повърхността, тъй като истината за нея се намира в недрата на земята. Всичко ценно е скрито в мегалитните съоръжения, а в основите на по-късните крепости по калета, градища и др. лежат най-старите основи на много древни храмове, светилища и други сгради.

Някога в храмовете и светилищата на тези цветущи земи се е проповядвало учението, за което отчасти знаем от Орфей – уникални знания от Космоса, за законите, свързани с него, и за тяхното значение за развитието на флората, фауната и човека. Това древно учение и до днес е запазено в Тибет, който е негов център от дълбока древност. То е разпространено в целия регион на Хималаите. В Хималаите се намира и ШамБАЛА, символ на общочовешкия духовен център.

За да добием по-ясна представа за духовния живот на истинските траки и за тяхното учение, отново ще преведа цитат от книгата на Николай Рьорих за земите, от които траките са дошли на Балканския полуостров:

186 „*В старите писания се срещат указания за новата предречена ера, за великите аватари, идващи да спасят човечеството. За свещения град Калаха и за опитите на* ***архатите*** *да вдигнат* ***заспалия човешки дух*** *веднъж през всяко столетие. В ученията на*

великите махатми откриваме същите указания, които съзираме в писанията и преданията на ***Шамбала****. В санскрита и индустан, на китайски, на турски, на калмишки, монголски и тибетски език и в безброй по-малки азиатски наречия са изразени същите идеи, същите мисли за бъдещето.*

Понякога можете да предположите дори някакви общомесиански идеи, пренесени от несторианците и манихейците. Но когато изследвате въпроса на място, сред най-различни националности, разделени една от друга от безбрежни пустини и много хиляди мили, виждате, че тези ***умения*** *са несравнимо* ***по-древни*** *от месианизма и са свързани не толкова с представата за някаква* ***личност****, а именно с идеите за* ***нова ера****, въоръжена с* ***мощните сили на космическата енергия****.*

219 *Учението за Шамбала е цяло у****чение за живота****. Също както индийските йоги това учение ни показва как трябва да* ***боравим с най-фините енергии****, запълващи* ***пространството****, и как тези* ***енергии*** *могат да бъдат* ***мощно*** *изявени в нашия* ***микрокосмос****".*

Всеки, който поне малко е запознат с учението на Орфей, може да се убеди, че то е идентично с това на Шамбала. В основата на самото учение са залегнали не само хуманизъм, вяра и убеждение, но и познание, че ние не сме сами, а сме част от общовселенския живот. Тези, които живеят в свещения град Калапи и се опитват да вдигнат заспалия човешки дух, се наричат *архати*.

Авторът не пояснява кои са *архатите*, а е изключително важно да се знае. В древно предание за *архатите* се казва, че това са хора, които по време на своята дълга планетарна еволюция са се освободили от всякаква привързаност към земното съществуване и от дълговете към кармата. Някои от *тях* се въплъщават в обикновен *вид*, за да могат да установяват тесен контакт с човечеството. Тази група хора е твърде малобройна.

От изложеното може да се направи само един извод: че *истинските траки*, които са дошли от Тибет, са създали на Балканския полуостров своеобразен център на високоразвита

цивилизация. Те са имали високоразвита култура, но постоянно са били поробвани от други народи, които са причинили постепенното им разпадане и обособяването им в три народа. Един от тях е семитският.

Според историците семитите са източен народ от бялата раса, които са обитавали или обитават Северна Африка и предна Азия – араби, сирийци, евреи, етиопци, древните асирийци, вавилонци и финикийци (по името на Сим или Сем, един от синовете на Ной). Под понятието семитизъм би следвало да се разбира езикова особеност, свойствена за тези народи и най-вече за евреите.

С разделението на истинските траки и обособяването им в три народа заглъхва една епоха. Това е краят на един народ, който е носител и разпространител на познания и на най-древния човешки светоглед, най-близък до светогледа на неговите създатели. Съдбата му е идентична със съдбата на народите по Двуречието и река Нил.

В тази ранна епоха, освен истинските траки, в най-южната част на Балканския полуостров са живели и народи, дошли от Египет. В първата част на книгата посочих много аргументи, от които се вижда, че те са населявали тези земи преди древните гърци.

За да се убеди читателят в моето твърдение, ще си позволя да повторя някои от тях и да посоча нови.

В историята на древна Елада се казва, че две хиляди години пр. н. е. са се появили първите говорещи гръцки жители. Тогава възникнало малко селище с доста примитивна култура и начин на живот, за да се превърне почти светкавично в голяма „свръхсила“ – промишлена, морска, търговска, военна и културна, и да се разпростре из цялото Средиземноморие, от Сирия до Гибралтар. Това е първата гръцка цивилизация, Микена, златната държава на завоевателя на Троя Агамемнон.

И всичко това микенци постигнали благодарение на факта, че от Крит взели културата, склонността към изкуствата и

военщината. От критяните се научили как да станат моряци и търговци. Този светкавичен възход се обяснява със следните аргументи:

– През XVI в. пр. н. е. древните гърци са служили като наемници в Египет.

– През XV в. пр. н. е. микенци се осмелили да отидат в Крит и да завземат Кносос.

– През XIV-XII в. пр. н. е. е величието на Микена. Това е епохата на замъците, на дворците и на златото, придобито в Египет, когато са били наемници.

Следва ли да приемем за чиста монета твърденията, заложени в историята на древна Елада, при положение, че те са в противоречие с редица сведения, на които ще се позова? Намереното от археолозите злато в Микена има египетски произход. Освен него са намерени скулптури на бог Арес и на други богове, които принадлежат на народи, обитавали Микена преди древните гърци. А щом говорим за боговете *олимпийски*, следва да се съобразим с казаното от Омир в „Илиада", Първа песен, 400-440:

„В*чера отиде Кронид да гостува отвъд океана*
при ***етиопци*** *почтени, а с него и всички* ***безсмъртни****.*"

Тези две строфи ни карат да се замислим върху името на царя на златна Микена АгаМЕМНОН. Донякъде то ни напомня за името на *етиопския цар Мемнон*, за когото Омир в „Одисея" казва, че е убит от Ахил.

На този въпрос се спира и Херодот в „История", книга втора, 146, където казва:

„*... сега за* ***Дионис*** *елините разправят, че веднага щом се родил,* ***Зевс*** *го зашил в бедрото си и го отнесъл в Нюса, отвъд Египет, в* ***Етиопия****.*"

Тези сведения, макар и откъслечни, имат своето историческо покритие. Според историческата хроника хетите са взели писменост, митове и легенди от хурито-митаните. Те пък са ги наследили от етиопо-кушитите, които в дълбока древност са населявали земите в Западна Мала Азия.

В среден Нил има остров, който носи името *Арго*. Той е бил обитаван от дълбока древност. Но кои народи и кога са живели на него, засега не е известно.

Земите на Египет също са били населявани от много народи, за които има сведения, но не е известно откъде са дошли и какво е било бъдещето им.

За някои от тях научаваме от представяните за старогръцки легенди и митове. Ще се спра на две от тях:

– В легендата за *данаидите* (по Есхиловата трагедия „Молещи за защита“) се разказва: Синът на Зевс на име Епаф и *Йо* имали син Бел. Той пък имал двама синове – Египт и *Данай*.

Египет дал името на страната Египет и останал да я управлява. *Данай* живеел в град Хемис, в областта *Тива*, но бил принуден да напусне Египет. Той имал петдесет дъщери, една от които носила името ХеперМЕСТРА.

Те напуснали Египет с кораб и след дълго скитане по море стигнали до благодатните брегове на АРГОлида.

– В легендата за *Кадъм* (по поемата на Овидий „Метаморфози“) се разказва: Кадъм имал двама брата. Те носели имената Киликс и Фойникс.

Кадъм положил основите на *Тива* в Беотия. Дал на гражданите закони и уредил цялата държава. Олимпийските богове дали на Кадъм за жена красивата Хармония – дъщеря на бог Арес и богиня Афродита. Оттогава Кадъм станал един от най-могъщите царе на Гърция. Неговите богатства били несметни.

Неговият брат *Килик* основал *Тива* в Мала Азия. По-късно дал името на областта Киликия.

Ако направим няколко сравнителни етимологически характеристики на споменатите досега имена, ще получим по-ясна представа откъде е дошло предгръцкото население на Балканския полуостров.

– АРГО, остров в Среден Нил

– АРГО (гр. „бързият“), корабът, на който аргонавтите начело с Язон потеглят за Колхида

– АРГО, син на Фрикс и Халкиопа, дъщеря на
ЕЕТ – цар на ЕА в Колхида
ЕЕТион – цар на ТИВА в Мала Азия
– АРГОс, главен град на АРГОлида
– АРГОлида, област в Пелопонес
– АРГОлийска дева е *Йо*, тъй като нейният баща Инах е цар на АРГОс.

И то се потвърждава от Херодот, който в „История“, книга втора, 49, казва:

„Тъкмо МЕЛАМПус е човекът, който разтълкувал на елините личността на ***Дионис****, жертвоприношението в негова чест, както и шествието с фалоса... Най-вероятно ми изглежда МЕЛАМПус да е научил нещата, свързани с Дионис, от* ***Кадъм*** *от Тир и дошлите заедно с него от Финикия в страната, наричана сега* ***Беотия****.“*

Името МЕЛАМПус идва от гръцкото „меламп“ – „чернокрак“. Той бил съвременник на царя на АРГОс Пройтос, който имал либийско потекло. А *Кадъм*, основателят на *Тива*, в Беотия бил негов *внук*.

Всъщност тези незначителни сведения и многобройните други, които съм изложил в първата част на книгата, ме карат да мисля, че: няма основание народът *ахиява да се отъждествява с ахейците*. А още по-малко основание има да се твърди, че ДАНАйци и АРГийци, които са участвали в Троянската война, са предци на Хезиод, Солон, Питагор, Платон и др.

Оттук идва и твърдението ми, че ОМИР и ТаМИР от Тракия са едно и също лице. Тези данни красноречиво говорят за реалното съществуване на предгръцко население, което е притежавало високоразвита култура, включително и писменост, и че тя е донесена, от една страна, от истинските траки, а от друга – от народите, дошли от Египет.

Освен истинските траки и народите от Египет, в тази ранна епоха от северозапад са дошли на Балканския полуостров и шумери. Вероятно това е клон от тях, тъй като са тръгнали от

днешните земи на Шотландия. Засега единственото доказателство е шумерската писменост, която бе намерена от румънски археолози в Карпатите.

Краткото изложение, което направих, пределно ясно показва, че съществуващата сега история за земята на траките е непълна, в голяма степен неправдоподобна и подлежи на преразглеждане.

В ИСТОРИЯТА НА НАШИТЕ ПРЕДЦИ – ПРАБЪЛГАРИТЕ – Е ИМАЛО МНОГО ДИМ И ОГЪН, ПЕПЕЛ И ИСКРИ, ВЪЗХОД И ПАДЕНИЕ

Историята на нашите предци – прабългарите – е толкова стара, колкото и на народите, обитавали в дълбока древност земите в региона около Хималаите, по Двуречието и река Нил. Техните корени се губят в тъмата на времето. Това е било известно на отделни представители на българската историческа научна мисъл, но по необясними поне за мен причини фактите са игнорирани и оставени в забвение. Темата „произход на прабългарите" е обявена за табу.

Доколкото се простират възможностите ми, тъй като нямам достъп до архивите с исторически сведения, които продължават да бъдат забранени и са обявени за „строго секретни", ще се помъча да хвърля малко повече светлина върху произхода на прабългарите. За тази цел ще използвам както доказани исторически сведения, така също предания, митове, легенди и игнорирани анали. По този начин българският читател ще добие по-ясна представа за своите далечни предци.

Когато разказвах за истинските траки, обърнах внимание, че прабългарите са сродни с тях племена. Посочих, че нашите предци са наследили езика си от изчезналите пустинни народи, а културата си – както от тях, така и от истинските траки. Спрях се на причините, поради които са напуснали обитаваните от тях

земи.

В тази ранна епоха преселението е било всеобщо. От земите в региона на Хималаите са тръгнали, освен истинските траки, прабългарите, така също и славяните и други народи. Според преданието славяните са били два клона – днес известни с името руснаци и поляци. И те като прабългарите са получили езика си от пустинните народи, но със специфичните различия и особености, които са съществували у народа, от който са го получили.

Няма никакво съмнение, че това е едно от големите преселения на народите в най-ранната история на човешкия род. Вероятно то е станало постепенно и на вълни.

В преданието за прабългарите се казва, че те трайно са се настанили в земите на изток от река Тигър. Това е станало през III хилядолетие пр. н. е., но не се уточнява точно през кой век. Тук те се разделили на три клона. На един от тях ние, днешните българи, сме преки наследници.

Нашите предци са принадлежали към един от *шестте* народа, които са обитавали първи земите по Двуречието, известни и под името Месопотамия. Географското понятие Месопотамия (Междуречие) е въведено от древногръцките автори. Под него те разбирали страната, която се намирала между реките Тигър и Ефрат. Нейната територия се разпростирала на *север* до планините на днешната територия на Армения, а на *юг* – до Персийския залив. На *запад* граничела със сирийско-месопотамската степ, а на *изток* – с планинската верига в Персия, днешен Иран.

От историята на този район знаем, че преди появяването на шумерите, а по-късно и на акадите, по тези земи е живял малко известен народ със забележителна култура. Той просъществувал до средата на IV хилядолетие пр. н. е.

Шумерите, за които се предполага, че са дошли от *изток*, според едно предание са дошли от *юг*, водели са кръвопролитни битки с малко известния народ. Накрая шумерите победили, но със загуба на голяма част от войската си. Настанили се трайно на завоюваните земи и създали известната шумерска цивилиза-

ция.

Шумерите са обитавали южните крайморски области. Не е известно към кой народ са принадлежали преди това.

Предполага се, че акадите са дошли малко по-късно. Те принадлежали към семитските народи – араби, сирийци, евреи, етиопци, древни асирийци, вавилонци и финикийци. Смята се, че са населявали сирийско-месопотамската степ, преди да завладеят Северна Месопотамия.

Шумерите от Южна Месопотамия и семитите *акади* от Северна Месопотамия рязко са се отличавали едни от други както по външен вид, така и по език. В продължение на столетия между тях се водела нестихваща и упорита борба за надмощие. Това е довело до изтощаването и на двете страни, което е позволило да се стигне до раздробяването и обособяването на малки градове-държави по Двуречието. Този процес привлича чужди нашествия. В края на Ш хилядолетие пр. н. е. те били атакувани от *изток* и от *запад*.

От *изток* нахлуват *еламските* племена, които заемат обширни територии на изток от Шумер. Това са областите, разделящи Месопотамия от Персийското плато и разпростиращи се в басейна на реките Улай и Укну. На север от тях в планинските области живеели племената лулибей.

Еламите били близки по расов тип и материална култура с шумерите. В продължение на много столетия те са отстоявали своята независимост, запазвайки високоразвитата си и своеобразна култура. Еламите завладяват територията на шумерите, настаняват се трайно и превръщат град Ларса в един от главните си опорни пунктове.

От *запад* нахлуват *аморите* – семитски племена. Те заграбват обширни територии в страната *Акад* и създават силна държава с център *Вавилон*. Аморийската династия е имала 11 царе. Най-виден представител е бил Хамурапи (1728-1686 г. пр. н. е.) Той обединява под своя скиптър цяла Вавилония. По негово време вавилонската култура достига най-големия си разцвет. Известен

е със законодателската си дейност.

Историята се повтаря – започва се борба за надмощие и господство над Месопотамия между новите завоеватели *елами* и *амори*. Победител е Вавилонското царство, което затвърдило аморийската династия.

При сина на Хамурапи започва упадъкът на аморийското царство. Край на тяхната династия слагат хетите, които свалят от престола Шамшудитана, последния владетел на тази династия. Още при наследниците на Хамурапи на историческата сцена се появяват *каситите*, които са населявали планините на *изток* от река Тигър. Първоначално проникнали в Месопотамия като заселници – наематели на земи и наемници. Историците смятат, че с тяхното появяване по Двуречието е започнало използването на *коня* главно във *военното* дело, а също и новият начин на датиране, който се основава на изчисляване на годините на царуването на отделните царе.

Каситските племена по език и култура са родствени на еламските. Древните гръцки автори ги наричат *косай* или *касии*, както и *каспи*. Предполага се, че името КАСПийско море идва от тях. Каситските племена начело с *Гандиш* нахлуват в Месопотамия и образуват *Каситската* държава през XVIII в пр. н. е. Приемниците на Хамурапи, царете от I вавилонска династия, повече от 150 години оспорват властта на каситите в Месопотамия. Династията на каситите е просъществувала повече от половин хилядолетие. Имали са 36 царе. През XVI в. пр. н. е. каситските царе напълно покорили целия *Шумер*. Каситският цар *Агум* II се нарича цар на *касити* и *акади* и „цар на четирите страни на света". Той простира властта си върху страните на Горния Ефрат и покорява част от месопотамската степ. По това време каситите продължавали да са господари и в областите, разположени на изток от река Тигър.

Каситските племена възприели вавилонската култура и направили опит да възстановят могъществото на вавилонското царство. Това им се отдало, но отчасти.

От кратката историческа справка се вижда, че в най-ранна епоха земите на Двуречието са били населявани от:

– МАЛКО ИЗВЕСТЕН НАРОД, който притежавал забележителна култура

– АКАДИ, които принадлежат към семитските народи

– АМОРИ, също принадлежащи към семитските народи

– ЕЛАМИ, които са близки по расов тип и култура с шумерите

– ШУМЕРИ, чийто произход не се знае

– КАСИТИ, които по език и култура са близки с еламските племена.

Въпросът е: под кое от изброените имена са се подвизавали прабългарите по земите на Двуречието?

Съществува една-единствена възможност и тя е да търсим общото у тези народи и у прабългарите и да изключваме народите, които се различават от тях.

Според учени и специалисти прабългарите не принадлежат към семитските народи, което ни дава възможност да изключим *акади* и *амори*. Принадлежността им към *еламите* също може да бъде изключена, защото най-високият символ – орелът – при еламските племена е двуглав, а при прабългарите е едноглав. На този основен символ у прабългарите ще се спра подробно по-късно, тъй като той го различава от другите народи.

Остават малко известният народ, шумерите и каситите.

За първите не се знае нищо. Що се отнася до шумерите, то те са дошли от *юг*, и не са били конен народ. Така че следва да изключим и тях. При това положение остават само *каситските* племена.

Общото между прабългари и *касити* е, че и двата народа са използвали конете във военното дело. От друга страна, обща е посоката, от която са дошли. Това ни дава основание да приемем, че прабългарите са били във военно-племенен съюз с *каситите*. Това, че нашите предци са обитавали тези земи, се потвърждава от научното откритие на Петър Добрев. Проучванията, които той



ГОРНА МЕСОПОТАМИЯ

Мари — Подчертани са древните названия на градовете

е направил, търсейки корените на прабългарите, са изложени в книгата му „ПРАБЪЛГАРИТЕ – ПРОИЗХОД, ЕЗИК, КУЛТУРА – НОВ ПРОЧИТ", 1991 г.; София. На 153 стр. авторът казва:

„Ако анализираме така събраните разнообразни термини, се натъкваме и на особеност. Оказва се, че корените на голяма част от тях отвеждат към ***шумеро-акадската*** *цивилизация...*

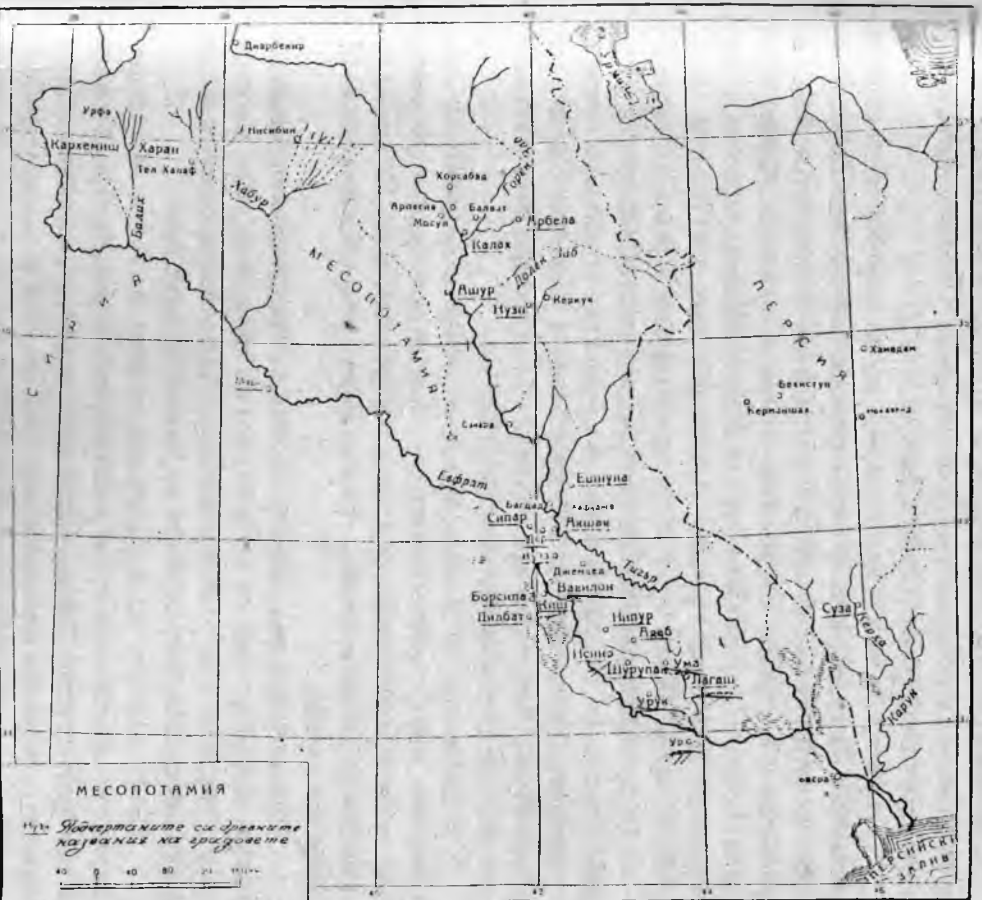
Тази особеност – наличието на далечни шумеро-акадски проекции – беше забелязана по-горе и при редица други ***прабългарски*** *думи. Същевременно е характерно, че нито едно от цитираните понятия не се среща в тюркските езици. За тюркските народи не е характерна нито думата „кънигъчи" (а също и нейната изходна основа „кънига" и т. н.). А причината, поради която тюркските народи не познававт всички тези думи е, че това са понятия, които произлизат от една* ***древна културна среда,*** *различна от тюркската."*

Очевидно е, че прабългарите са влизали в състава на военноплеменния съюз, известен под името *касити*. Според историческата хроника те са обитавали земите както на изток от река Тигър, така и тези по Двуречието. Тяхното присъствие е трайно – повече от пет столетия.

В преданието се казва, че един от прабългарските вождове е имал трима сина. Той разделил прабългарите на три клона, които тръгват в три посоки. Един от тях се отправя към старите земи, някога обитавани от техните предци – на *североизток*. Другият тръгва на север, а третият остава в земите по Двуречието.

Кога във времето е станало това разделение не е известно. На кои земи е станало също не е известно, но в преданието се казва, че тези три клона прабългари на три вълни, в три различни времена, се заселват трайно на Балканския полуостров. Тези три клона прабългари са предците на нас, днешните българи.

От проучванията, които направих, установих, че през XVI в. пр. н. е. прабългарите са населявали района на Горен Ефрат. По това време както тези земи, така и земите по горното течение на Тигър и на изток от него са били населени от племената *митани*,


МЕСОПОТАМИЯ
Подчертаните са древните названия на градовете
Диарбекир
Урфа
Кархемиш
Харан
Тел Халаф
Нисибин
Хабур
Балих
СИРИЯ
МЕСОПОТАМИЯ
Корсабад
Арпасия
Мосул
Балават
Арбела
Калах
Голям Заб
Долен Заб
Ашур
Нузи
Киркук
Самара
Евфрат
Тигър
Ешнуна
Багдад
Сипар
Акшак
Вавилон
Дженцеа
Борсипа
Пилбат
Киш
Нипур
Адаб
Иснин
Шурупак
Ума
Лагаш
Урук
Ур
Басра
Суза
Керха
Карун
ПЕРСИЯ
Хамадан
Бехистун
Керманшах
ПЕРСИЙСКИ ЗАЛИВ

субарити и *урарти*. Те образували военно-племенни съюзи на принципа на военната демокрация. Държавите носили имената *Митани*, *Субарту* и *Урарту*.

Племената на тези държави в определена степен имат отношение към историята на прабългарите. Ето защо ще се спра накратко на урартите и субарийците.

Първите били племенен народ, доста еднороден по език и развитие на културата. В много отношения те били близки на хетите, хуритите и субаритите, както и на източните планински племена – каситите и еламите. Заемали обширни области на Закавказието, по-точно част от съвременните територии на Армения и Южна Грузия. Източната част на Урарту била разположена между трите големи езера Ван, Урмия и Севан.

Субарийските племена по език, външен облик и културно развитие били твърде близки до хуритите, които населявали северозападната част на Месопотамия и Северна Сирия, до урартите от Закавказките области и до планинските племена *касити*, заселени на изток от река Тигър.

В началото на II хил. пр. н. е. отчасти се смесили със семитите, които са били близки със семитите от Акад и с аморите, заселени в Сирийско-месопотамската степ на Сирия. По време на образуването на асирийската държава субаритските племена били претопени.

Що се отнася до земите на *Митан*, те представляват особено голям интерес, тъй като са били населявани от този клон от прабългарите, който по-късно съдбата свързва с историята както на Египет, така и на евреите от Давидовото коляно.

Прабългарите са населявали земите на изток от Ефрат, където в горното си течение реката прави голям завой до големия ѝ северен приток Хабур. През тази територия минава и друг приток с многозначителното име БАЛхи. Най-вероятно прабългарите са се заселили тук през XVI в. пр. н. е., по време на каситския цар Агум II, който владеел страните от Горен Ефрат.

Името БАЛхи ни отвежда към шумерската дума БАЛ, която

означава „ГОЛЯМ, СИЛЕН, МОГЪЩ“. Със същото значение е и санскритската дума БАЛА, която пък се е запазила и в дравидските езици. Срещат се и днес в Индия като:

– БАЛА СААБ (или САХИБ), което означава големият господар

– ШамБАЛА, което означава голяма, силна, могъща планина

– БАЛКАН буквално означава ГОЛЕМИЯТ КАН, откъдето идва и името на полуострова. Не случайно в началото споменах, че пустинята носи името ТакламаКАН, а местното население говори на уйГУРСКИ диалект

– БАЛАБАН, често срещано име на гористи местности в Странджа, Сакар и Родопите

– БАЛАБАН, старото име на днешното село Ягодина, което се намира на юг от връх Орфей в Родопите.

В книгата си „Хомо КОСМИКУС“, издадена в София през 1981 г., Пламен Цонев излага редица хипотези за произхода на прабългарите:

237 *„БАЛхики, (БАЛАхики, ВАЛАхики) намираме в „Махабхарата“ като име на племе, взело участие в големите стълкновения и битките на Курукшера.*

БАЛхика и МАДРА са известни древни племена (според индийските хроники).

БАЛх се нарича един от големите културни центрове в древна Бактрия (сегашен Афганистан), свързан с имената на големите религиозни реформатори Заратустра и Буда.

БОЛГАР е хребет в Тиеншан (споменат от големия пътешественик-учен Н. Сверцов още през 1867 г.).

БАЛхаш – голямо езеро в Средна Азия;

БУЛГАР-ТАГ – хребет (планина) в Кюрдистан;

БАЛхарис – така е назовано нашето племе, локализирано нейде в Северна Сирия, според древноарабски хроники.

Всички тези митологични, етнически и топонимни названия, носещи корена Б-АЛ (ИЛ), представляват разделителни (насочва-

щи) знаци, които могат да очертаят координатите на движението през времето и пространството в посоката ИЗТОК – ЗАПАД...

246 *Но стигнем ли до кушитите, ние стигаме и до хУРитите – същите тези хУРито-МИТАНИйци, които са имали едни от най-могъщите владения в Мала Азия, от които хетите приемат и писменост, и митове, и легенди.*

ХУРитите са и химиарити, а сред химиаритите ние неочаквано се натъкваме на наименование на българското племе – БАЛХАРИС, а също и на царица, носеща същото име – БИЛКИС (БАЛкис), така наречената Савска царица, от царството САБА. Племето БАЛХАРИС е документирано от големия арабски историк Ал-Хамидани в „Иклил“, том първи...

Но да довършим нишката, за да завържем възела. Стигайки до Закавказието и планините на Кюрдистан, където ни довеждат следите на рода БАЛуха, ние изведнъж забелязваме, че следите се сливат. И БАЛухите изчезват, за да се появят хУРитите, химиаритите и оногурите, от които произлизат (вече според известната нам съвременна история) прабългарите.

Споменах, че прозвището Митра АуГУР означава „мъжествена сила“ (“юнашка сила“ във фолклора). Имената на жреците АвГУРИ имат тъждествен смисъл. Тъй като прабългарите бяха оноГУРИ и кутиГУРИ, несъмнено в тях откриваме единното ядро на двете наименования – „СИЛНИТЕ“.“

Откритията, направени от Пламен Цонев и Петър Добрев, имат своята научна стойност. Те засягат редица исторически събития, които пряко се отнасят за прабългарите, но не са съобразени с обстоятелството, че в тази отдалечена от нас епоха те са били разделени на три клона, които в различни периоди са се намирали на различни географски пространства и са участвали в различни исторически събития. По този начин изложените от тях сведения губят голяма част от историческата си достоверност.

За да добием по-ясна представа за събитията, в които са участвали прабългарите в дълбока древност, ще ги разгледаме

в хронологическите рамки, в които те са станали, и ще се съобразим както с досега известните сведения, така и с игнорираните, но съществуващи хипотези.

Няма никакво съмнение, че изходната точка на прабългарите се оказват земите в региона с център Хималаите. Това се потвърждава както от Митра АйГУР, така и от жреците АуГУ-РИ. И не случайно митризмът е разпространен в Тибет и Монголия.

Както вече казах, прабългарите са се преселили в земите по Двуречието. От историческата хроника стана очевидно, че с тях са дошли и други народи, които по някои белези се отличават от местното население. Основният белег е, че те принадлежат предимно към конните народи.

След тяхното разделяне на три клона единственото, което прави възможно разграничаването им, е титлата, която е носил техният *вожд*. Първите прабългари, които са дошли на Балканския полуостров, са били предвождани от владетели, които носели титлата цар, княз и пр. Вторите са имали владетели, които са носели титлата КАН, а третите, известни като кубратовите прабългари, са носили титлата ХАН.

Историята на първите прабългари започва от XVI в. пр. н. е., когато са заемали земите на изток от Ефрат, през които минава притокът БАЛих. В историческата хроника те влизали в територията на държавата, която е известна под името *Митани*.

В държавата *Митани* е съществувала старата форма на управление – *общ съюз* на *племена*, изграден върху принципа на военната демокрация. Митанското царство е възникнало едновременно с асирийската държава. То се облягало предимно на мощта на Египет, благодарение на което е успяло да разшири своите територии за сметка на съседните страни – Сирия и Асирия. Това е племето БАЛхарис, за което споменава големият арабски историк Ал-Хамидани в „Иклил“, том първи.

Населението на Сирия обитавало земите на запад от река

Ефрат и било смесено, като най-древните от тях са били хУРитите. Това се потвърждава от египетското название на Сирия ХАРУ. Още от древността хУРитите са населявали обширна територия, разположена от Северна Месопотамия до Южна Палестина. За съществуването на многобройно хУРитско население в Сирия и Палестина има достатъчно доказателства: клинообразни надписи и хУРитски собствени имена, термини и др. ХУРити е имало и в Северна Сирия, където те живеели заедно със западните семити, наричани понякога и ханейци. Редица документи говорят, че в страната Угарит присъствали както хУРити, така и ханейци.

Оказва се, че през XVI в. пр. н. е. прабългарите са населявали земите между Сирия (хУРити), Субарту (субарийци – семити), УРарту (урартци) и Асирия (субарийски племена, които по-късно били претопени от семитите).

От историческите сведения става известно, че между Митан и Египет е съществувала тясна връзка, скрепена с военно-политически съюз и спогодби, пазени в голяма тайна. Често пъти тази връзка била закрепвана и с династични бракове. Така например писмата на митанийския цар Тушрата до египетския фараон Аменхотеп III много образно рисуват отделните етапи на дипломатическите преговори, довели до установяването на трайни връзки. По време на царуването на Аменхотеп III Египет нямал вече достатъчно военни сили, за да защити отдалечените си сирийски владения от нападенията на хетите, и бил принуден да се обляга на подкрепата на Митани, по-точно на прабългарската военна сила. Но преди да се стигне до тези връзки, между тях възниквали и конфликти, довели няколко пъти до сблъсъци. Ето какво се разказва за тях в историческата хроника:

В края на XVI и началото на XV в. пр. н. е. фараонът от XVIII династия Тутмос III извършва 17 похода в Сирия. Успява да завземе град Мегидо, Кадеш, най-важните пунктове на река Оронт и най-важните градове по крайбрежието. Прониква в Северна Сирия, завзема големия град Халпа, разбива *митаний-*

ските войски при Кархемиш и преминава река Ефрат. Успява да вземе в свои ръце град *Ниа*, един много важен във военно отношение пункт на река Ефрат.

Неговият наследник от същата династия Аменхотеп II продължава завоевателната му политика и постига голям успех. Той успява да проникне дълбоко в страната *Митани*. Нанася голямо поражение на нейните войски и взема като плячка несметно богатство от злато и мед, а също и много *коне* и *колесници*, които по това време са били много *ценени* в Египет.

Следващият фараон Аменхотеп III, който е царувал около 1455-1424 г. пр. н. е., за разлика от своите предшественици води изключително миролюбива политика. Заема се със строителство и издига грандиозни архитектурни постройки. Негово дело са построените тивански храмове, украсени с гигантски колони.

Извършената по негово време строителна дейност в известна степен напомня за епохата на първата велика империя от 2700-2270 г. пр. н. е., по-точно за фараоните от III и IV династии, известни като строителите на истинските пирамиди. Това е пирамидата на Джосер в местността Сакар и пирамидите на Хеопс, Хефрен и Микерин в Гиза, близо до Кайро.

По времето на тези най-древни фараони в Египет съществували уникални познания за човека, Вселената и боговете. Познанията били притежание на жреците, т. е. на посветените във видимия и невидимия свят. За тях не било тайна, че човешкият род е в постоянна и взаимнозависима връзка с общовселенския живот. Посветените знаели, че в основата на света и неговите явления има едно-единствено начало – *висша небесна сила*, която символично била изобразявана като птица – орел, сокол и др. Нейният представител в слънчевата система е бог Амон Ра – богът Слънце. Той поставя владетелите – фараони, царе и князе, вождове и др., на племената и народите. Самите пирамиди с извисения си към небосвода връх олицетворяват йерархията, която реално съществува както във Вселената, така и на планетата Земя. Всъщност това е най-древният човешки светоглед,

тъй като той почива изключително на знанието. И затова по време на строителите на пирамидите е процъфтявал култът на единното върховно божество.

Прабългарите, които са едни от най-древните народи, имали почти идентичен светоглед с този в Египет и неговата най-ранна епоха. За разлика от египтяните те са наричали бога Слънце Танг Ра. Този най-древен човешки светоглед се е запазил и у трите клона на прабългарите. Той е заложен символично и в тяхното знаме – триножник, на върха на който са поставени орел с разперени крила и конска опашка. Трите компонента, от които е съставено знамето, изразяват:

Орел с разперени крила – символ на *висшата небесна сила*, създател на общовселенския живот и хармонията във Вселената.

Триножник – символ на изкуството да даваш, без да искаш благодарност. То се е запазило и до ден-днешен у нас – прословутото българско гостоприемство;

Конска опашка – символ на народите, към които принадлежим, т. е. конните народи.

По време на XVIII династия на египетските фараони Египет се превръща в огромна империя, в чиято територия влизат и земите, обитавани от многобройни разноезични и разноплеменни маси. Под тяхна власт попада и един от клоновете на прабългарите – този, който е останал да обитава земите в *Митани*. По време на фараона строител Аменхотеп III между прабългари и египтяни се установяват трайни връзки, които по-късно при неговите приемници се превръщат в съюз. Този съюз почива на идентичността в светогледа им, предизвикан от събитията, развили се в тази епоха.

В историческата хроника се казва, че в разширените територии на египетската държава, в която влизат различни племена и народи, е извършена религиозна реформа, проведена от Аменхотеп IV. За да осъществи реформите, фараонът се обляга предимно на провинциалното жречество и най-вече на жреците от Мемфис и Хелиопол, което идва да потвърди, че той е искал да

възстанови светогледа от времето на строителите на истинските пирамиди.

Всъщност това е епохата на сблъсъка между най-древния човешки светоглед, който, както казах, почива на уникални знания, и появилия се в продължение на повече от хилядолетие политеизъм – вяра в много богове. Сблъсъкът вече става неизбежен, защото покорените многобройни разноезични и разноплеменни племена и народи вярват в много богове. Тяхното присъствие ускорява процеса на отмирането на монизма.

Кога точно е започнала и завършила религиозната реформа, все още не е уточнено. Едни учени посочват като нейно начало 1424 г., други – 1327 г. пр. н. е. Писмените сведения, свързани с това събитие, са твърде оскъдни и мъгляви. Това позволило да се правят най-различни предположения, които в много отношения са твърде противоречиви и вместо да изяснят, само задълбочават спора.

Според историческата хроника по време на провеждане на религиозната реформа Аменхотеп IV приема новото име Ехнатон – полезен на Атон, а Богът символично е изобразяван като слънчев диск. През последните няколко години се вдигна много шум около въпроса кой е Ехнатон.

Много преди това Зигмунд Фройд в своя последен труд „Мойсей и монотеизмът“ вижда сходството между единобожието на Мойсей и Ехнатон. Предполагам, че този негов труд е дал основание на египтянина Ахмед Осман да направи по-задълбочени проучвания, резултатите от които е публикувал в книгата си „Мойсей и Ехнатон“, издадена в Лондон. Осман твърди, че Мойсей и фараонът реформатор Ехнатон са две различни имена на една и съща личност. Един от основните аргументи на Ахмед Осман е, че бащата на Мойсей е египтянинът Аменхотеп III, а майка му е еврейка – дъщеря на патриарха Йосиф. Другият аргумент според автора е, че Ехнатон е свален с преврат, но успява да се измъкне жив и заедно със свои привърженици се установява в Синай. Така Ахмед Осман изгражда своята хипо-

теза, според която след смъртта на фараона Хоремхеб египетският престол останал без наследник и Аменхотеп IV искал да се върне отново на престола. Но това не станало, тъй като военачалникът на войската Рамзес победил армията на Аменхотеп. Според автора бягството на неговите войници, както и на присъединилите се към тях привърженици на монотеизма, е послужило за основа на библейската легенда за Мойсей.

Ахмед Осман смята, че Аменхотеп и последователите му се опитали да достигнат до Ханаан (Палестина), тъй като били застигнати отново от египетските войски, предвождани от Сети I, и сочи за доказателство един релеф от битката, запазен в храм в Луксор. Позовава се също и на свещената книга на евреите – Талмуда, в която се споменава, че Мойсей е бил цар и е бил принуден да се откаже от престола. Авторът поддържа версията, че Мойсей е бил убит от Сети I, и по този начин обяснява защо в Библията обстоятелствата около неговата смърт са представени доста мъгляво.

Позволих си да направя това малко отклонение от темата, защото прабългарите пряко са участвали в тези събития. Според преданието те се включват във войната на боговете, наречена АРМАГЕДОН. В наименованието, както споменах в началото, е кодирано между кои богове се води тя.

От една страна стоят привържениците на монизма, т. е. на култа към Амон Ра. На тяхна страна са били и прабългарите. От друга страна стоят привържениците на политеизма и най-вече на сирийския бог *Едон*. Сблъсъкът между тях е предизвикал преселението на една част от народите, обитавали тази земя.

В преданието се разказва, че великият *Тутанкамон* е внук на *Йоханес Валзапур*, който е носел фамилното име на майка си. Той е бил фараон на Египет преди Аменхотеп IV. Умрял е 253 дни след царуването си. В гробницата на *Тутанкамон* е отбелязана точната дата на преселението на *евреите*. Това е станало две години и пет месеца след раждането на неговия дядо *Йоханес Валзапур*, а фараонът-реформатор Аменхотеп IV е бил детрониран от военa-

чалника Рамзес, който по-късно става фараон и слага началото на Рамзесовата династия.

Наличието на точната дата на преселението на евреите ни предоставя възможността да узнаем историческата истина. Но и без това можем приблизително да кажем, че евреите са напуснали Египет по времето на фараона-строител Аменхотеп III. И оттук идва изводът, че Мойсей и Аменхотеп IV, приел името Ехнатон, са две различни личности, живели в различни епохи.

Остава да доизясним кой е започнал религиозните реформи – фараонът Йоханес Валзапур или Аменхотеп IV, и каква е била съдбата на последния след неговото детрониране? От проучванията, които направих, стигнах до извода, че след детронирането му Аменхотеп IV не е бил убит. До неговата естествена смърт в Египет е съществувало двувластие, което може да се обясни с краткия престой на престола на преките наследници на XVIII династия на египетските фараони. А това са:

– фараонът Секера, който вероятно е син на Аменхотеп IV;

– фараонът Тутанкамон, който е зет на Аменхотеп IV и внук на фараона Йоханес Валзапур;

– фараонът Еже, за когото няма съмнение, че принадлежи към династията на реформаторите.

Очевидно в този период от историята на Египет има твърде много неясноти. Тяхното изясняване е от огромно значение, тъй като има връзка с историята на много други народи, чиито наследници населяват и сега земите в Европа и Азия.

Съдбата на прабългарите е свързана не само с Египет, но и с много други народи. Един от тях са хетите.

В историческата хроника се казва, че през XV в. пр. н. е. хетското царство започва да се възстановява. По време на цар Шупилулиума се предприемат широки военни действия. Той успява да възстанови хетското господство в източната част на Мала Азия и в планинските области край река Ефрат. Към държавата се присъединява страната Кисвадна, чийто княз вече престава да бъде роб на хУРитите.

ЕГИПЕТ и ПРЕДНА АЗИЯ

200 0 200 400 км

Кавказ
Богаз квой
Халис
ХЕТИ
Ефрат
ез. Ван
ез. Урмия
Каркемиш
Харан
МИТАНИ
Ниневия
Калах
Ашур
МЕСОПОТАМИЯ
Тигър
МИДИЯ
КАСИТИ
СРЕДИЗЕМНО МОРЕ
о. Родос
о. Крит
о. Кипър
Арвад
Симира
Кинза-Кадеш
Берит
Гебал
Палмира
Дамаск
Тир
Сидон
Ако
Мегидо
Дор
Сихем
Иопе
Асkалон
Иерусалим
Гезер
Лахиш
Танис
Газа
Хелиопол
Мемфис
ЛИБИЙЦИ
АКАД
Вавилон
ШУМЕР
ЕЛАМ
ПЕРСИЯ
ПЕРСИЙСКИ ЗАЛИВ
Синайски п-ов
АРАБИЯ
Нил
ЧЕРВЕНО МОРЕ
Тива

МАЛА АЗИЯ
СИРИЯ и ФИНИКИЯ

ЧЕРНО МОРЕ
ПАЛА
ГАЗГАЗ
Троя
Хатушаш (Богаз-кьой)
Алишар
Халис (Къзъл-Ирмак)
Смирна
Сарди
Ефес
Милет
АРЗАВА
КИЛИКИЙСКИ ВРАТИ
АНТИТАВЪР
КИСВАДНА
Малатия
Мараш
Ерзерум
Карс
Ереван
ез. Севан
ез. Ван
Тушпа (Ван)
ез. Урмия
МИТАНИ
Каркемиш
Халпа (Алепо)
НУХАШЕ
Угарит
Рас Шамра
Симира
Хамат
Арвад
Кинза Кадеш
Библ
АМУРУ
Берит
Сидон
Тир
Дамаск
АЛАШИ
СРЕДИЗЕМНО МОРЕ
Хабур
Мари
Ниневия
АСИРИЯ
Ашур
Арафа
М. Заб
Тигър
Ешнуна
Хафадже
Багдад
Ефрат
Вавилон

Хетите претендират за господство и в Северозападна Месопотамия. Те използват вечната борба между Митани и Асирия и успяват да спечелят голяма победа над Митани и над сирийските княжества. Има вероятност това да е една от причините за разделянето на прабългарите на три клона, единият от които се преселва в Египет. И сигурно това е племето БАЛхарис, за което споменава големият арабски историк Ал-Хамидани в „Иклил“, том първи.

Военните действия продължават. Хетите се облягат на сирийските князе, които въстанали против Египет, и след като изгонват с тяхна помощ египтяните, стигат чак до Палестина. Тези исторически събития слагат началото на войната между привържениците на боговете АМОН РА и сирийския ЕДОН. Оказвайки помощ на Сирия, хетите заздравяват своето политическо и икономическо господство в тази държава, която изцяло е принадлежала на Египет.

Едва в епохата на разцвета на хетската държава започва решителната борба срещу военноплеменния съюз на Митани. Но мощта му е отслабена, тъй като прабългарите са го напуснали. След ред частични успехи накрая хетите успяват да нанесат решителен удар на обединените митанийски войски. Така те успяват да нахлуят в пределите на столицата Васугани и да я разрушат. Слагат на престола на Митани своето протеже Мативази. Сключват с него договор, с който обединената държава попада под пълна зависимост на хетите. С този договор, който бил скрепен и с династичен брак, Мативази обещава вярност и помощ в случай на война.

Страната Митани е покорена. Хетите затвърждават господството си в северозападната част на Двуречието и в Северна Сирия. Асирийци и египтяни са отхвърлени далеч от техните нови граници. За по-голяма сигурност хетските царе сключват договори със съюзните и приятелски съседни държави, както и с князете на покорените и подвластни страни.

В края на XIV и началото на XIII в. пр. н. е. се подновява

борбата между хети и египтяни за господство над Сирия. Военните действия се водят на сирийска територия. По време на тази война хетският цар Муватал умира. В хетската страна има големи вълнения. Египтяните успешно ги използват, печелят ред големи победи и затвърждават отново господството си над южната част на Сирия. Съгласно с мирния договор, сключен между хетския цар Хатушил III и египетския фараон Рамзес II, Сирия била поделена между двете най-големи държави – хетската и египетската.

Каква е била ролята на прабългарите по време на тези исторически събития, засега не ни е известно. Но най-вероятно не е била завидна, тъй като предците ни са били на страната на фараоните-реформатори. За тях научаваме едва по време на царуването на Давид.

От историческата хроника знаем, че евреите са населявали Палестина през II хилядолетие пр. н. е. Те водели чергарски живот, занимавали се с животновъдство. Древноеврейските племена живели дълго време в условията на родов строй. Родът съществувал самостоятелно, преселвал се и воювал като неразделна единица. Съществувал обичай на кръвното отмъщение – целият род трябвало да отмъсти за своя убит член. Земята и робите били общо владение на целия род. Въпросите, засягащи рода, се обсъждали в съвета от всички членове на рода, между които съществувало пълно равенство. Начело стоял старейшина, който се избирал от всички членове.

През XI-X в. пр. н. е. Египет започва да запада. Това създава условия за възстановяване на сирийската и палестинската държава, тъй като те са раздробени на княжества. Между сирийци и палестинци пламва ожесточена борба, която довежда до отслабването и на двете сили.

Отслабването на Египет, зает със собствените си проблеми, и вече изтощените и обезкървени Сирия и Палестина създават благоприятни условия за многобройното еврейско родово-племенно население да се обедини и да създаде собствена държава.

Отначало се образуват малки племенни съюзи. Те се обособяват като отделни държави – държавата на съдията Самуил, на Гидеон, царството на Авимелех и Сихем.

Най-мощните племенни вождове вземат върховната военна, съдебна и жреческа власт, ползват се с голям авторитет и са почти равни на царете.

Саул е първият, който прави опит да обедини под своя власт целия Израел и да разпростре влиянието си в съседните страни. Води война с царя на Моав, за да защити израелските племена, които населяват земите в отвъдйорданската област.

Оказва се, че Саул пръв се сблъсква с прабългарите, които са влизали във военноплеменния съюз на арамейското царство *Саба*. Той се опълчва против тях, опитвайки се да отбранява северните израелски племена. Но истинската връзка между прабългари и евреи се установява по времето на Давид.

Той продължава обединителната дейност на Саул. Още в началото на X в. пр. н. е. образува самостоятелно юдейско царство с център Хеброн. След седемгодишна борба със сина на Саул той успява да го победи. Това му дава възможност да обедини под своя власт Израел и Юдея. С помощта на военните сили на двете бивши царства започва упорита борба с филистимяните, която завършва с изгонването им от земите, които населявали.

Друго голямо събитие от царуването на Давид било превземането на стария ханаански град Йерусалим. Той бил един от древните градове на Палестина, в него се намирала силната крепост Сион. След като превзел Йерусалим, той отстранил по този начин единствената пречка за осъществяване на връзката между Израел и Юдея. По този повод евреите започнали да наричат силната крепост Сион „град на Давид". Не по-маловажно събитие е, че Давид успява да вземе обратно от филистияните КИВОТА – ковчега със скрижалите на Мойсеевото законодателство. Йерусалим е обявен за главен религиозен център.

Ако използваме библейската датировка, ще се окаже, че

Давид е помазан за цар на Хеврон през 1055 г., но е станал цар на Израел през 1048 г. пр. н. е. За неговите деца в Библията, Царство, Глава 3, се казва:

„На Давид се родиха синове (шест) в Хеврон. Първороден му беше Амнон от израелката Ахиноама, втори (син) му беше Далуйа от кармелитката Авигея, бивша Навалова жена; трети – ***Авесалом****, син на* ***Мааха****, дъщеря на Талмая, Гесурски цар."*

Гесура е област в Сирия, от която идва името на народа, който я населява – гесурци. Областта е била разположена на източната страна на река Йордан между Васан, Махха и гората Ермон. Те били съседи на Ога – Васанския цар.

По това време както Сирия, така и Палестина вследствие на водените борби били раздробени на малки царства и княжества. Царят на Махха заедно с някои сирийски княжества и амонийците се обединили против евреите, но били победени и подчинени на Израел по времето на Давид, Соломон и Йеровоама.

Авесалом имал красива сестра, която била озлочестена от първородния син на Давид – Амнон, заради което Амнон бил убит. Авесалом избягал при дядо си – гусарския цар Талмая, и останал при него три години. Давид му опростил братоубийството и той се завърнал в Йерусалим. За него в Библията, Царство, четем (пред цитатите е посочена съответната глава):

14,22 *„И на Авесалом се родиха трима синове и една дъщеря на има Тамара: тя беше хубавица (и стана жена Ровоаму Соломонов син, и роди Авия)."*

Историческите събития, свързани с Авесалом и неговите наследници, съдържат изключително важни сведения: хвърлят светлина както върху КИВОТА, така също и върху този клон от евреите, който с други народи се появява на Балканския полуостров.

Според библейската хроника Авесалом злоупотребява с бащината си добрина и чрез лукави средства привлича народа към себе си. Провъзгласява се за цар на Хеврон и тръгва с голяма войска на поход към Йерусалим, за да отстрани от пътя си Давид.

За да се спаси, Давид напуска Йерусалим. По повод на неговото напускане в Библията се казва:

15,7-14 „*И дойде вестител при Давида и каза: сърцето на израилтяните се обърна към Авесалома. И каза Давид на всички слуги, които бяха при него в Йерусалим: ставайте да бягаме, защото за нас няма избава от Авесалома: бързайте да излизаме, да не ни навари и залови, да не ни навлече зло и да ни изтреби с меч града.*

24-30 *Ето, и (свещеника) Садок и заедно с него всички левити носеха* ***ковчега*** *на Божия завет от Ветара, и сложиха Божия ковчег: Авиатар пък стоеше на височината, докле целият народ излезе от града.*

И царят каза на Садока: върни Божия ***ковчег*** *в града (и нека стои на мястото си). Ако намеря милост пред очите на Господ, Той ще ме върне и ще ми даде да видя него и неговото жилище. Ако пък Той каже тъй: „нямам към тебе благоволение“, то ето ме: нека върши с мене, каквото Му бъде угодно...*

Садока и Авиатар върнаха Божия ***ковчег*** *в Йерусалим и останаха там. А Давид тръгна към Елеонската планина...*“

От цитирания текст се вижда, че *ковчегът* на Божия завет е оставен в Йерусалим. В библейската хроника се разказва, че Авесалом завладява града, което означава, че в негови ръце остават скрижалите с Мойсеевото законодателство.

Давид със своите привърженици се отправя към укрепения град Маханаим. Авесалом продължава да го преследва. На негова страна са израилтяните, а на страната на Давид са иудеите.

В библейската хроника се казва, че битката между двата народа е станала в Ефремовата гора. При сраженията са били убити двайсет хиляди души. Бил убит и Авесалом.

След победата си над Авесалом Давид не тръгва веднага за Йерусалим. Едва когато се завръща в града, той организира преследването на неговите привърженици. По-голямата част от оцелелите привърженици на Авесалом се отправят към Лонгозия. Там пристигат и тези, които напускат Йерусалим с неговото семейство. Със себе си те вземат и *ковчега* на Божия завет. И това

се подразбира от Библията, Втора книга, Глава 18, 5-8, в която се разказва:

„И всички израилтяни се отделиха от Давид и отидоха подир Савея, Син на Бихри, а иудеите останаха на страната на царя си, от Йордан до Йерусалим... И Давид каза на Амасая: свикай в три дни иудеите, но закъсня повече от даденото нему време.

Тогава Давид каза на Авеса: ***Бихриевият син Савей сега ще ни докара повече злини,*** *отколкото Авесалом: вземи слугите на господаря си и ги преследвай, да не би да си намери укрепени градове и да се скрие от очите ни."*

Спрях се на тези събития, тъй като те са свързани с историята на прабългарите. Според преданието привържениците на Авесалом били жестоко преследвани от иудеите. Гонението продължило до река Ефрат, която те прекосили, за да се отърват от своите преследвачи. Много от тях загинали, други се удавили. И все пак оцелелите не били малко. Те се заселили на изток от река Ефрат в близост до прабългарите, в земите, известни под името Митани.

Датировката на събитията, посочени в Библията, в много отношения се разминава. От една страна се посочва, че Давид е помазан за цар в Хеврон през 1055, а за цар през 1048 г. пр. н. е. От друга – че Авесалом възбужда бунта през 1025 г. пр. н. е., което не съвпада с текста за четиридесетгодишното царуване на Давид. Това до голяма степен ще попречи за установяване на точното време на събитията.

Освен тази среща между съседите – прабългари и евреи, чиято точна датировка не знаем, съществува и друга, която става след смъртта на Давид. През 1015 г. пр. н. е. Соломон е провъзгласен за цар на евреите. По време на неговото царуване израело-юдейското царство е в разцвет. Започва се голямо строителство и се развива търговията. Тогава е организиран и търговският път до Черно море, който е преминавал през града Ецион-Гебер, разположен на брега на залива Акаб.

Израело-юдейското царство укрепва, държавата се разделя

на 12 териториални области. В тях са включени не само територията и селищата на същински Израел и Юдея, но и областите на покорените ханаански племена и градовете им. Соломон извършва и реорганизация в армията. В нея включва и отреди от конници и колесници.

В Библията, Трета книга, Царство, Глава 10, се разказва за срещата между Соломон и Савската царица:

„Савската царица, като чу за славата Соломонова в името на Господа, дойде да го изпита с гатанки. Тя дойде в Йерусалим с много богатства: камили бяха натоварени с благовония, с твърде много злато и драгоценни камъни: тя дойде при Соломона и говори с него за всичко, що ѝ беше на сърце...

И подари на царя сто и двайсет таланта злато и голямо множество благовония и драгоценни камъни."

Ако проследим внимателно нишката на събитията, които са отразени в библейската и историческата хроника, и ги допълним със сведения, залегнали в различни предания, ще добием по-ясна представа за прабългарите.

Когато Саул направил опит да защити северните израелски племена, той се противопоставил на АРАМейското царство САБА. Името на царството ни отправя към Савската царица от царството САБА, която е носела още и името БИЛКИС (или БАЛкис). А последното ни води към притока на река Ефрат – БАЛХи, което напомня за племето БАЛХарис, т. е. за прабългарите, които са населявали земите на Митани.

От изложените сведения може да се направи изводът, че корените на прабългарите водят своето начало от рода на Ноевия син Сим (Сем), населявал земите в Азия. АРАМ е син на Сим и от неговото име идва АРАМейското царство. Евреите са наричали АРАМейски земите на североизток от Палестина, което включва и Месопотамия, както и земите от Сирия, Дамаск, Махха, Васан, Гесур, Сова и Реов.

Според библейската хроника Савската царица е живяла по времето на Соломон, царувал от 1015 до 975 г. пр. н. е. В

преданието за прабългарите се казва, че тя е сестра на ТИМОТИ – владетеля на Манджурия. Те и двамата принадлежат на рода ДУЛО, на който принадлежи и Кубрат.

Сведенията, макар и оскъдни, сочат, че Савската царица има прабългарски произход. Няма сведения на кои земи е била царица и на кои народи е била ВЛАДЕТЕЛКА. Само на прабългарите ли или и на други АРАМейски народи? За нея се казва, че е била царица на САРМАТИТЕ. А те са били конгломерат от номадски племена, обединени във военноплеменен съюз.

Историците предполагат, че сарматите са се появили през VI-IV в. пр. н. е. във волжките степи. Има сведения, че са предприемали походи до МЕСОПОТАМИЯ и ИРАН до страните в БЛИЗКИЯ ИЗТОК, до МОНГОЛСКИТЕ степи. Те са изтласкали СКИТИТЕ от Черно море.

В долното течение на Волга археолозите са открили две погребения на мъж и жена, извършени от сарматите. Жената била погребана с пищен ритуал в просторна камера. Дрехите ѝ били от брокатена тъкан. Намерени са бронзово огледало, кани и чаши с изумителна изработка. При разкопките са намерени още нагръдно украшение, богато украсено с фантастични крилати грифони с орлови глави и лъвски тела, съдове със сцени от лов на глигани и ритуални жертвоприношения, голяма златна гривна, великолепно украсена с камъни и емайл.

И до днес историците се чудят – защо така внезапно изчезват от историческата сцена могъщите сармати, след като някога са живели върху огромни пространства – от бреговете на Аралско море до съвременните граници на Румъния и Унгария?

Сарматите не са от изчезналите народи. Във военно-племенния им съюз са влизали еднородни племена, но най-многобройни са били прабългарите, които са играли първостепенна роля. В началото споменах, че те се разделят на три клона. Двата клона се управляват от династията Дуло, чиито представители са Савската царица на сарматите и Тимоти на прабългарите, които са населявали Манджурия, а третият клон е останал в Египет.

И трите клона прабългари се появяват на Балканския полуостров. Първи идват тези от Египет. След тях идват прабългарите, които са влизали в състава на военно-племенния съюз под името *сармати*. Последни на полуострова идват наследниците на Тимоти, които са ни известни от историята като кубратовите прабългари. Ще се спра на трите клона поотделно.

ИСТОРИЯ НА ПРАБЪЛГАРИТЕ, ДОШЛИ НА ВАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ ОТ ЕГИПЕТ

Съдбата на тези наши предци е свързана тясно с историята на египтяни и евреи. В едно от преданията, което се отнася за богиня Бастет, пряко се говори за прабългарите. В преданието се разказва следното:

„***Бастет*** **е полубогиня-получовек.**

Била е висока 1,60 метра.

Носила е царска (фараонска) корона.

На врата ѝ е имало колие от злато и герб – орел и змия.

На лицето си носела маска на котка.

Тези, които са я закриляли и боготворели, също носели маски на лицето си. Те са били богопомазани, посветени във видимия и невидимия свят.

Родена е в земите на Странджа планина.

Принадлежи на Давидовото коляно, от клона на Авесалом – третия син на Давид.

Имала няколко братя. Единият носел името Давид VI, средният – Авимелех.

Бастет **е била** ***царица*** **на различни народи, обединени в едно. Народите били: евреи,** ***прабългари,*** **далматинци, египтяни и немци.**

Тези народи са дошли от Египет по море и суша.

Те не са избягали от тази страна, а ***нарочно*** **са** ***дошли,*** **за да погребат своята** ***царица там,*** **където е родена – в Странджа планина. Такава е била нейната** ***воля.***“

От египетската митология узнаваме, че тя е съществувала

под името *Бубастет*, но е известна и като *Бастет* – богиня на Луната, символ на светлината в мрака. Изобразявана е като жена с котешка глава, пазителка на безценни богатства, древни храмове и пирамиди. Тя също бди над съня на мумиите.

За богиня *Бастет* има материални и писмени доказателства. При многобройните археологически разкопки в Египет са открити най-различни фигури и скулптури с нейния образ. Открити са и гробници на котки.

В „История", Втора книга, Херодот разказва следното:

59 „*Египтяните не уреждат всеобщ празник само един път годишно – всеобщите им празници са начесто. Най-вече и с усърдие отиват на празник в град* ***Бубастис*** *в чест на* ***Артемида***...*Когато пътуват към град* ***Бубастис***, *правят следното: мъже и жени плават заедно и във всяка лодка има много народ. Някои жени, дето носят звънци, тропат с тях. А пък някои от мъжете свирят през цялото плаване с флейта. Останалите жени и мъже пеят и пляскат с ръце*...

138 ***Бубастис*** *на елински език е* ***Артемида***. *Храмът ѝ е разположен така: всичко, освен входа, се намира на остров: това е така, защото от Нил идват два канала, които не се вливат един в друг, ами отиват чак до входа на храма: единият го обтича от едната страна, другият – от другата*..."

Херодот е роден към 485 г. пр. н. е. Това, което той ни разказва, представлява затихващото ехо от едно по-далечно минало. Той отъждествява Бубастет с Артемида. От митологията знаем, че Артемида е сестра на бог Аполон. Те двамата са близнаци, деца на Лето (Латона) от баща Зевс.

Ако Херодот е допуснал грешка, като отъждествил богиня Бастет с богиня Артемида, то той е прав в твърдението си, че Бастет е присъствала както в Египет, така и на Балканския полуостров. За да установим кога е била погребана в Странджа планина, единственият ориентир засега е нейният брат Давид, който е шести поред. Ако за него приложим критерия за време на Херодот, който казва, че „три поколения правят сто години",

то в такъв случай историческото събитие е станало в края на IX или в началото на VIII в. пр. н. е.

При това положение следва да обърнем поглед към историческата хроника на Египет, Асирия, Израел и Юдея. Ето защо ще се спра накратко на тях.

През IX в. пр. н. е. започва второто издигане на Асирия. Асирийският цар Ашурназирпал II започва да води голяма завоевателна политика (884-859 г. пр. н. е.). Той подчинил АРАМейските племена и спечелил ред големи победи над племената, които живеели на запад от река Ефрат. По това време Израел и Юдея са се обособили в две малки държави. Продължителните войни, които те водели със съседите си, окончателно ги изтощили.

През IX в. пр. н. е. в геополитическата карта настъпват съществени промени, предизвикани от Асирия. Саламансар III продължил завоевателната политика на своя предшественик. Той царувал 35 години (около 859-825 г. пр. н. е.) и извършил 32 похода. На запад подчинил напълно цялата долина на река Ефрат. На север успял да победи сирийските войски и да отслаби Дамаск, като по този начин разбил сирийската коалиция. Поставил под свое подчинение Израел, Тир и Сидон.

Саламансар III водил упорита борба и със северните племена на УРарту, с които се били обединили много други племена. В тежки планински условия асирийците водели сражения със силните урартски войски, но не могли да спечелят. Напротив, те били принудени да възспират натиска им. Нещо повече, обединените войски с победоносните си походи сполучили да отрежат Асирия от Закавказката област, Мала Азия и Северна Сирия.

Според преданието в тези събития са участвали и една малка част от прабългарите, които не са се преселили. Те били на страната на обединените племена. Населявали земите в Северна Сирия.

В края на века Асирия залязва, а благодарение на това УРартската държава се въздига. Цар Аргищи (781-760 г. пр. н.

е.) излиза победител, като разгромява асирийската войска.

В края на VIII в. пр. н. е. Асирия отново се засилва. През 714 г. пр. н. е. Сарагон II извършва успешни походи срещу УРарту, разгромява войските, но не успява да покори страната. Преди това предприема поход в Сирия и Палестина. А през 722 г. пр. н. е. той превзема *Самария* и пленява над 27000 израилтяни, които преселва в Месопотамия и Мидия. На тяхно място Сарагон II заселва вавилонски и АРАМейски колонисти, които стават господари на *Самария* и на градовете в цял Израел. Така било разрушено израелското царство.

Разгромът на Израел спомогнал до известна степен за засилването на Юдея. Тя обръща поглед към фараоните от XXIII египетска династия, които управлявали страната около 745-718 г. пр. н. е. Това са ПетоБАСТИС, Осоркон и Такелот III (Такелотис III). Предисторията на тази династия започва още от времето на Старото царство – строителите на истинските пирамиди (2900-2770 г. пр. н. е.). Тя е свързана с либийците, които отдавна населявали областите, съединени на запад с делтата на река Нил и със северната част на Нилската долина, а така също и със западните оазиси. Египтяните дълго воювали с тези независими племена.

В епохата на разцвета на Египет, по-точно на Новото царство (1555-1090 г. пр. н. е.), в египетските земи се заселват много либийци. Фараоните ги използват като наемници във войската и им дават участъци земя главно в делтата на река Нил.

Особено се засилва преселението на либийци по време на XX-XXI династия (1200-945 г. пр. н. е.), когато Египет не е в състояние да мобилизира голяма армия и все по-често е принуден да използва отреди от наемници. Най-вероятно по това време да е бил привлечен и един от трите прабългарски клона в Египет.

Някои от по-знатните наемници добиват високи военни и граждански длъжности. Други, особено либийците, получават звания и на жреци. Техните потомци стават „велики вождове“ във войската, а други – главни жреци в храмове.

Представител на знатен либийски род се сродява с царското семейство. Неговият внук Шешоник заграбва царския престол и основава XXII династия (945-745 г. пр. н. е.). Известен е като Шешоник I, основател на либийската фараонска династия. Опирайки се на силата на либийците, чуждите наемни войски и *тиванското* жречество, той обединява цял Египет. Прави опит да възобнови активната външна политика и в Мала Азия. По време на своето царуване (около 941-920 г. пр. н. е.) Шешоник I се представя като продължител на дейността на великите фараони от VIII династия, династията на фараоните-реформатори, на която принадлежат Аменхотеп III, Йоханес Валзапур, дядо на Тутанкамон и Аменхотеп IV, приел името Ехнатон. Той издига в *Тива*, в Карнак, храм „дворец на БУБАСТИДИТЕ" и голям пилон. Запазените изображения и надписи по него говорят за победите му в Палестина.

За да заздрави либийската династия, фараонът обявява за столица на своята държава град *Бубастис* в делтата на река Нил, където династията му получава и названието си – династията на *Бубастидите*. Този град е близо до Ролузийския и Танинския ръкав на река Нил и до долината Вади-ел-Тумилат. Още през периода на Новото царство – династията на фараоните-реформатори, градът придобива голямо търговско и политическо значение. Всички експедиции към Мала Азия – военни, за медни руди, скъпоценни камъни и др., минавали през *Бубастис*.

Особен интерес за нас представляват действията на един от приемниците на Шешоник, Осоркон II, царувал около 874-853 г. пр. н. е. Той оказва известна подкрепа на коалицията от сирийско-палестинските малки царе и владетели срещу асирийския цар Саламансар III. В асирийски надпис се споменава, че те се сражавали срещу 1000 египтяни в битката при Каркар през 854 г. пр. н. е. Разкопките в *Самария* потвърждават, че Осоркон II се е опитвал, макар и неуспешно, да установи известни връзки с Израел, но причините за това не са известни.

По време на Осоркон II в Египет съществували остри

вътрешни борби. Те довели до разпокъсване на страната. Това разпокъсване се засилило особено много по времето на Такелот II (853-834 г. пр. н. е.). В резултат на тези борби египетската държава започва постепенно да се разпада на части, управлявани от независими *малки владетели*, военни командири – потомци на наемници както от либийци, така и от други народи, а също и от първосвещеници. Древните гръцки автори наричат този период „управление на 12-те царе".

Фараоните от либийски произход са принудени в своите официални надписи да признаят, че нямат власт над цялата страна. В надпис върху статуя на Осоркон II фараонът изразява своето скромно пожелание: „неговото потомство, произлязло от неговото семе", да управлява Египет и нека да го признаят, „като склонят пред него сърцето си" първосвещениците на Амон Ра, царя на боговете.

Спомени за това време на размирици и разпадане на египетската държава са отразени в „Сказания из цикъла на цар ПетоБАСТИС, фараон от XXIII династия, царувал около 745-721 г. пр. н. е. Вероятно в сказанието съществуват някакви сведения за царица *Бастет*, но за съжаление у нас то не може да се намери, тъй като почти никой не се интересува от историята на найдревните цивилизации.

Оказва се, че *Бастет* не е митична личност, а реално съществувала царица на едно от дванадесетте царства. Очевидно тяхното обособяване като самостоятелни става по времето на фараона Такелот II (853-834 г. пр. н. е.) В преданието за царството на царица *Бастет* в телеграфен стил се казва още и това, че:

„Народите са тръгнали от Египет по вода и суша. С кораби са пътували знатните, посветените, богопомазаните, техните верни слуги и малко войска. В специален кораб е била мумията и копие от злато на царица Бастет. В него са били натоварени: златната *чаша* на Давид, седемте дара, писмената история на народите, на които е била царица, за две хилядолетия назад и предсказание за тяхното бъдеще две хилядолетия напред и други безценни и не-

сметни богатства. Корабът е бил охраняван от други кораби и той се е движел в близост до крайбрежието от Египет до река Марица.

Придвижването на войската и народите е станало по суша. При похода са използвали и коне, камили, магарета и всякакъв възможен вид животинска тяга. Водели са много роби, а също така и едър и дребен рогат добитък.

Войската е съставена от народите, обединени в едно, но в числено отношение преобладавала прабългарската конница. Военачалник на обединената войска бил *вождът* на прабългарите, който носел *златен жезъл.*

Те преминали през земите на съществуващите тогава крайморски държави, за да охраняват корабите от крайморските брегове. През някои от тези земи преминали безпрепятствено. Дори получавали дарове, за да не ги унищожават. В други земи водили кръвопролитни битки, след което войската се отдавала на грабеж. Вземали със себе си пленници, които използвали като роби.

Още с пристигането си в Странджа планина се заели с построяването на мегалитното съоръжение, в центъра на което съградили гробницата за саркофага на царица Бастет. За неговото построяване използвали робите, които след това избили. Пролята била много кръв.“

Сведенията, получени от преданието и легендата, която съм разказал в първа част на книгата, отварят неизвестни досега страници от историята на Балканския полуостров. От тях се разбира, че когато древните гърци започват колонизацията по бреговете на Мраморно и Егейско море през VII в..пр. н. е., тези земи били населявани не само от траки, но и от прабългари, евреи, далматинци, египтяни и немци. Тези народи не са били по-невежи и примитивни от древните гърци, а напротив – цивилизацията, която са носели, била от най-висшите за онова време. Най-голямото доказателство е астрономическият и земният архитектурен план, по които са построени мегалитните съоръжения и гробницата на тяхната царица *Бастет* в района на Градището в Малко Търново.

ГРОБНИЦАТА

В първата част на книгата приложих картата „Ребус", резултатите от нейното дешифриране – астрономическия архитектурен план, част от указателните и забранителните знаци. Нарочно наблегнах, че ако искаме да знаем нещо повече, би следвало да се проучат по-задълбочено десетките знаци, които се получават при дешифрирането на „Ребуса".

Съвсем преднамерено не съм показал останалите десетки знаци от „Ребуса", тъй като от тях се появява друг архитектурен план, по който е построено мегалитното съоръжение. Условно го нарекох земен архитектурен план.

В това, че съоръжението е построено, няма никакво съмнение. Това бе доказано от разкопките, които извърших през 1981 година в продължение на седем месеца. Откритията, които бяха направени през това време, съм описал подробно в първата част на книгата. Там открих и редица указателни знаци, които бяха изобразени на различни места по скалите. За някои от тях въобще не споменавам, за да предпазя гробницата от нежелано посегателство.

Опасенията ми са били основателни. Сега, след дванадесет години, посетих обекта. В интерес на истината трябва да кажа, че едва успях да го позная. На него е работено с машини, динамит и с какви ли не други средства, които нямат нищо общо с археологията. Резултатът от дейността е повече от плачевен. Всички земни знаци са унищожени. Зейнала е една огромна дупка, пълна с вода, която петкратно надминава това, което бяхме разкрили, както в дълбочина, така и на дължина и широчина.

Лично за мен най-важното доказателство си остават появилите се фигури на двамата мъже, очертани от фосфоресцираща светлина. Явлението, което става в определен час, ден, в определена осева линия на Луната спрямо западната стена на скалата, е не само доказателство, но и предупреждение за непосветените. То е пряко свързано с казаното в легендата, в която изрично се подчертава, че „жената държи *жезъл* от извънземна материя". А именно в този невероятен за нас *жезъл* е заложен светогледът на създателите на съоръжението, но не като плод на богато въображение, а на реално съществуваща действителност, която е изразена в уникалните им познания за Космоса.

Това се потвърждава от астрономическия и земния архитектурен план. Между тях съществува реална връзка и тя е показана по един твърде оригинален начин. От една страна е Земята, по-точно съоръжението, а от друга – определени звезди от съзвездието Цефей и небесни тела, показани в астрономическия архитектурен план.

Звездите и небесните тела са изиграли решаваща роля за определяне на мястото, на което да бъде изградено мегалитното съоръжение. Не по-малко значение има и земната маса, по-точно скалната, тъй като тя съдържа в себе си такива елементи, които в най-голяма степен приемат и задържат космическата енергия. Това мое заключение е резултат на разчетени от мен „свещени" знаци от „Ребуса" и на твърдението на нашите предци, че боговете живеят в планините.

За да се определи мястото на построяване на мегалитното съоръжение, е използван азимут. Взети са ъгълът между меридиана на дадено място (Градището) и отвесният кръг през едно небесно тяло (Луната) в даден момент, измерен чрез дъгата от хоризонта, включена между тези два кръга, като се започва от ЮГ и се върви на ЗАПАД-СЕВЕР-ИЗТОК от 0 до 360 градуса. Това е ъгълът, който определя параметрите на мегалитното съоръжение в разгърнат и умален вид.

Едва след като е бил определен районът с всички необходими условия, е бил създаден архитектурният план за построяването му на Земята. И този план е кодиран в „Ребуса". Освен земния архитектурен план, кодирани са както забранителни, така и указателни знаци. Забранителните предупреждават какво не трябва да се прави в района на мегалитното съоръжение, а указателните сочат точното място на входа и какво трябва да бъде направено, за да може безпрепятствено да се влезе в съоръжението.

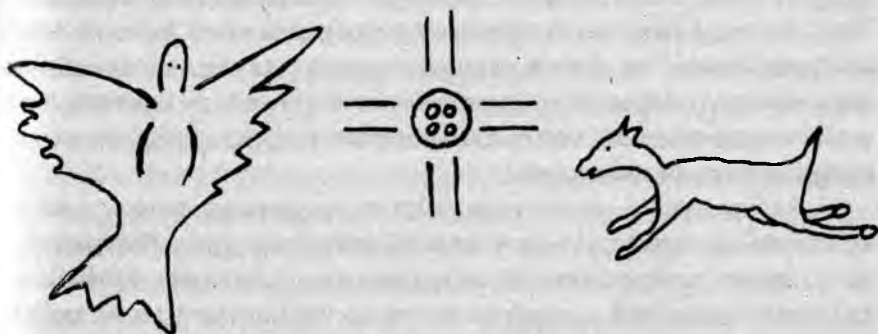
В земния архитектурен план ясно е показано, че в мегалитното съоръжение е заложено устройство, притежаващо свойствата на акумулатор. За разлика от акумулаторите, които ние познаваме, този съдържа елементи, способни да се зареждат с непозната космическа енергия, която получават от определени звезди и небесни тела, показани в астрономическия архитектурен план.

Освен устройството, в коридорите са поставени и няколко непознати уреда, които приемат космическата енергия от устройството и я излъчват в самите коридори, водещи към преддверието и камерата. Степента на нейната сила се определя от жезъла от извънземна материя, който се намира в ръцете на царица Бастет.

Според мита Бастет е пазителка на безценни богатства, на съня на мумиите и пр. Сега вече ние знаем, че опазването на гробници, пирамиди, мегалитни съоръжения и др. от дълбока древност се извършва с космическа енергия, чрез неизвестни за нас устройства и уреди.

За да добие читателят представа за съоръжението, ще използвам отново преданието и легендата, които съпътстват „Ребуса". В тях се разказва следното:

Много, много отдавна пред входа на съоръжението е имало голяма фигура на *мъж*, но сега вече я няма. Входът сега е затрупан. След като се разкрие входът, се открива коридор. На няколко метра навътре в него има гладко полирана скала, на която са изобразени фигурите на:



Под тях следват писменост и свещени знаци, които задължително трябва да бъдат разчетени, тъй като те представляват указание какво точно трябва да се направи, за да се стигне безпрепятствено до преддверието и камерата. Всяко погрешно интерпретиране може да доведе до погрешни действия, които ще се окажат фатални не само за тези, които ще работят, но и за хората, населяващи региона.

Предполагам, че писмеността и знаците са идентични с тези в „Ребуса“. Благодарение на тяхното разчитане успях да дешифрирам както астрономическия, така и земния архитектурен план. В тях е заложена невероятно голяма символика.

Може да прозвучи нескромно от моя страна, но ще си позволя да приложа познанията си и да разкрия пред читателите как изглежда и какво има във вече построеното съоръжение. За тази цел ще използвам земния архитектурен план, предания и легенди, а също и някои хипотези, сътворени в наше време.

Ще започна с изобразените фигури на скалата. Първата от тях е на *орела*. Изборът той да бъде поставен още в началото не е случаен. Той е първото предупреждение към всеки, който си

позволи да влезе в съоръжението, нарушавайки указанията, дадени със „свещени“ знаци и писмеността.

От древността е известно, че орелът е символ на висша небесна сила. От митологията знаем, че такава сила е притежавал Зевс, затова върху неговия жезъл е изобразен орел. Когато Зевс наказва Прометей да бъде окован с вериги на скала в пустинна дива местност на самия край на Земята, в страната на скитите, той му изпраща и орела, който всекидневно разкъсва гърдите му с остри като стомана нокти.

Ако тръгнем от позицията на съвременния човек, чийто критерий за всякакъв вид човешка дейност е „разумната логика“, следва да приемем, че разказаното е фантазия. Но някои събития, свързани с разкриването на гробницата на великия Тутанкамон през тридесетте години на нашия век, ни принуждават да ревизираме досега съществуващото мнение за нашите предци.

През последните няколко десетилетия в световния печат имаше сензационни заглавия, свързани с гробницата на фараона. Те започваха обикновено с думите: „Векове след смъртта си Тутанкамон продължава да убива“ или „Духът на мъртвите не трябва да бъде обезпокояван, а свещеното мълчание на гробниците не бива да се осквернява“.

Причините са много и не бива да се пренебрегват. След разкриването на гробницата тръгва една печална смъртоносна щафета, която обхваща всички, които са взели участие в разкопките. Пръв загива лорд Карнарван – този, който финансирал експедицията за разгадаване тайната на мумиите. Това събитие дава началото на серия от смъртни случаи. Умират братът на лорда, археологът Ахмед Камел, радиологът Арчибалд Дъглас Рийд, асистентът на главния археолог Артър Майс, археологът Картър, неговият учител Едуард Навил, приятелят на лорда Джордж Гулд. След това смъртта поразила и философа Бернард Гринфийлд, американския египтолог Аарон Емберг, съпругата на лорда, неговия приятел Максуел. Починали и 35-

годишният секретар на лорда Ричард Байтъл, чертожникът Хари, неговата болногледачка, която била едва на 28 години.

В древна мъдрост се казва: „Когато фактите говорят, и боговете мълчат." По повод смъртта на всички тези хора археолозите били заинтригувани най-вече от думите на лорда, който, бълнувайки, казал: „Някаква *птица* връхлита *върху* лицето ми". По този повод директорът на Египетския музей д-р Али Хасан е казал:

*„Тези думи са много интересни, защото в проклятието от средния египетски период е написано, че птицата **Некбет** ще **разкъса** лицето на всеки, който оскверни гробницата."*

Това проклятие водело началото си от 2423 г. пр. н. е., от VI династия в Асуан. На една стена от онова време било написано:

*„Те се хвърлят на **всеки**, който влезе в моята гробница. Във вид на **птица** великият бог ще се яви и ще го **накаже**."*

А в друг надпис се казвало:

*„**Който** ме открадне или оскверни гроба на мумията ми, ще бъде наказан от Бог **Слънце** и няма да остави нищо на синовете си. До края на живота си няма да знае какво е радост. Ще умре от жажда в гроба си, а душата му ще бъде **унищожена**."*

Надписите от древността категорично говорят, че съоръженията се пазят от висша небесна сила, символично изобразена като *птица*. Всъщност това е космическата енергия, която създава идеалната хармония във Вселената. Нейните закони са били известни на нашите предци, които са строили по астрономически и земни архитектурни планове.

Фигурата след орела наподобява кръст. Тя има няколко значения и затова се нуждае от интерпретиране. В нея аз виждам следното:

– Големият кръг изобразява планетата Земя.

– Правите линии, които докосват големия кръг, символично изразяват четирите посоки на света, а също така и космическата енергия, която осъществява вечната връзка Земя-Вселена.

– Малките кръгчета, които са поставени в големия кръг,

олицетворяват четирите човешки раси, които населяват Земята – бяла, черна, жълта и червена.

Склонен съм да вярвам, че в общи линии това е замисълът, вложен във фигурата, и че той стои най-близо до светогледа на тези, които са го създали, тъй като според него както Земята, така и животът на нея са взаимнозависими и неразривно свързани с живота във Вселената.

Не изключвам възможността да съществува и друг замисъл. Например да ни казват, че създателите на четирите човешки раси са дошли на планетата Земя от четирите посоки на света и от четири различни съзвездия и галактики. Тази моя мисъл се обуславя от проучванията, които направих в тази област. Какво всъщност установих?

За създаването на мегалитното съоръжение е използван астрономическият архитектурен план, в основата на който са залегнали звездите от съзвездието Цефей. При изграждането на българския *Стоунхендж* край село Татул се оказа, че в неговия астрономически архитектурен план са залегнали звездите от съзвездието Орел. За построяването на пирамидите в Гиза край Кайро най-вероятно за изготвянето на астрономически архитектурен план са били използвани звездите от съзвездието Голямо куче. Това поне засега е само хипотеза. Вярно е, че изборът на съзвездие за създаването на астрономически архитектурен план не е случаен. Не е изключена възможността да са използвани такива съзвездия, на които има планети, сходни с нашата, и там да съществува живот, близък до живота на Земята.

За голямо съжаление почти нищо не знаем за общовселенския живот. И за да добием поне малка представа, трябва да се вслушаме в думите на Орфей: „Познай себе си и ще познаеш Вселената и боговете."

Фигурата на кучето също има няколко значения и е не по-малко загадъчна от останалите две. За кучето в „История", Книга втора, 66, Херодот разказва:

„Египтяните скърбят много за тях. Умре ли от естествена

смърт ***котка*** *в нечия къща, обитателите ѝ си обръсват само* ***веждите****, а където умре* ***куче*** *– обръсват си* ***цялото тяло*** *и* ***главата. Кучетата*** *биват погребвани в града, където са умрели, в свещени гробници*."

Култът към *кучето* е известен и у някои народи от Средна Азия, където съществува поверието, че то може да лети във въздуха без крила. Било е използвано като жертвено животно за предсказания. Притежава и редица безценни качества – верен приятел на човека не само в преносния, но и в истинския смисъл.

Кучето има способността да усеща къде на земята съществуват положителни за човека енергийни полета. Винаги, когато ляга да почива или спи, то избира точно тези места. Тази негова способност е била използвана от някои народи, между които и прабългарите. При походите си те по този начин са определяли мястото за лагеруване. В мирно време са определяли местата за построяването на светилища, оброчища, селища и градове.

Ако изходим от разказаното от Херодот за кучето, бихме могли да приемем, че то е изобразено символично, за да ни каже, че съоръжението е построено от народи, дошли от Египет.

Изразеното от мен становище относно трите фигури би следвало да се приема като хипотеза. Истината за тяхното значение се намира в писмеността, съхранявана в мегалитното съоръжение.

Вече споменах, че мегалитното съоръжение е построено по астрономически архитектурен план. Казах, че и двата плана са кодирани в „Ребуса". Но между тях съществуват значителни различия. Какви са те?

В астрономическия архитектурен план гробницата на Бастет се намира на различни нива във Вселената, определена от звездите, които се появяват в условно наречените от мен „помещения", очертани с геометрични фигури. За тези „помещения" използвах понятията, въведени от археолозите. В астрономическия план те са три. Най-отдалечено от земята е помещението, което нарекох условно „секретна камера". То има ром-

боидна форма. На по-малка височина се намира „камерата“, в чието помещение се появява огледално отражение – копие на звездата Йота от съзвездието Цефей. Тя е представена като експлодирала планета. Третото помещение, което е най-близо до планетата Земя, е „преддверието“, имащо елипсовидна и куполовидна форма. Тази негова форма е показана както с помощта на геометрията, така също и с фигурата на двуглава костенурка, получена при дешифрирането на „Ребуса“.

Всъщност в този астрономически архитектурен план се съдържат изключително важни сведения за Вселената като цяло. И най-вече за звездите и тяхното огледално отражение – копие от тези, които имат пряко отношение към планетата Земя.

Само ако погледнем на астрономическия архитектурен план с очите на неговите създатели, можем да разберем, че той представлява „една отворена книга“, в която текстът е написан от звезди. По тях може не само да се узнае, но и да се предскаже съдбата на всичко, съществуващо на планетата Земя.

В първата част на книгата само намекнах за възможностите, които се откриват пред българските астрономи, които с помощта на математици и физици биха могли да допринесат изключително много за разкриването на кодираните знания в мегалитното съоръжение. Съвременната наука въведе понятието астроархеология и учени и специалисти, които са отдали силите си в тази дейност, свеждат проучванията си само до Луната и Слънцето. И те действително са на прав път, но за да узнаем повече за мегалитните съоръжения, следва да гледаме на тези две небесни тела само като връзка между Земята и останалата част от Вселената. Убеден съм, че ако се обединят усилията на учени от различни области на съвременната наука, може да се постигне значителен успех, който ще хвърли по-голяма светлина върху учението на Орфей, което все още наричаме „мистерия“.

Що се отнася до земния архитектурен план, по който е построено мегалитното съоръжение, той се различава от астрономическия само по разположението на помещенията и по това,

че в него са посочени входът, коридорите и препятствията.

Първото и задължително условие за безопасното проникване в съоръжението е преминаването по коридор, в дъното на който има малко помещение. В него е поставено непознато за нас устройство, притежаващо функциите на акумулатор, който се зарежда с космическа енергия и след това я препраща (но неизвестно дали в същия вид или вече превърната в смъртоносна) на уредите, поставени в коридорите, които водят към преддверието и камерата.

Какво представляват устройството и уредите, от каква материя са направени, как се извършва препредаването на космическата или вече трансформираната енергия, това е най-голямата загадка. Длъжни сме да се съобразяваме с нея, като имаме предвид последствията, сполетели участниците в разкриването на гробницата на Тутанкамон.

При неразумно и сляпо посегателство на гробницата на царица Бастет последствията ще бъдат много по-страшни. Ще бъдат наказани не само тези, които ще посегнат, но и много невинни хора. За тази опасност в преданието се казва:

„Дъщеря една имаше той,
но тихо, без вопли и стон,
загуби я рано
от сили незнайни.

Пророчица стана,
тайни да пази.
В прокълнато царство
погреба я той.

Да чака човека оттам да я вдигне.
С маска покри лицето моминско.
На котка главата, на жена тялото,
но чака го вече много години.

Ще стане туй скоро,
сред викове страшни,
покрили тревата
трупове страшни."

Преданието звучи невероятно за съвременния човек, но не и за светогледа на авторите му. За тях всичко, което става на планетата Земя, е предопределено. Нали точно те твърдят, че в гробницата се съдържа предсказанието как ще се развие светът две хилядолетия напред в бъдещето. И то е намерило отражение в преданието, в което се казва:

„*Той... ще носи ключ на вратата,*
ковчеже едничко щом той отвори,
ще се надигне девица самичка.
И зейне ще празно мястото в гроба,
ще видят тогава те маската само."

До каква степен в предсказанието се казва истината е въпрос, на който ще отговори най-безпристрастният съдник – времето. Към него мога само да добавя това, което открихме при разкопките през 1981 година. Още тогава разбрах, че за мегалитното съоръжение са знаели много преди нас. Установихме, че в римско време, вероятно след 45 г. от н. е., са правени разкопки на обекта. На мястото, където работихме, открихме парчета от римска керамика.

Разкопки са правени и около XI-XII в. от н. е. На отделни места открихме няколко керамични кандилца. По повод на тези открития се убедих, че са необходими не само желание, амбиция и много средства, а и *нещо друго*. Това мое убеждение изразих в едно от подзаглавията на първата част на книгата:

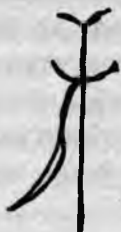
„*Нищо не е в състояние да спре едно откритие, чието време е дошло*".

Мястото в района около Градището край Малко Търново, в което е построено мегалитното съоръжение, е свещено за човешкия род. По време на турското робство то е обявено за вакъв, т. е. свещена земя. Най-вероятно тогава да са били известни много от преданията и легендите, за които вече разказах.

Братя Шкорпил много съвестно са описали какво е имало навремето по тези места. Но за голямо съжаление от това почти нищо не е останало, с изключение на съоръжението, което се намира в Мишковата нива.

В преданието се казва какво представлява ключът към вратата на ковчега, но за да се стигне до него, е задължително да се спре действието на устройството. А това може да стане само при условие, че знаем цикъла на приемане и излъчване на космическа енергия от самото устройство. Има такъв период от време, когато то е в пълен покой, и точно това време позволява да бъде прекъснато действието му. Едва тогава става възможно да се пристъпи[47] към разчистването на входа, който е затрупан от скална маса, примесена със земя.

След отварянето на входа недалеч от него е поставен голям сандък с формата на старовремска българска ракла. Според преданието в него е поставено много злато и други скъпоценности. След сандъка коридорът се разделя на две, но и двата входа са затворени. На езика на строителите на съоръжението те са затворени с „първоматерия“. След разчистването на „първоматерията“ входовете и към двата коридора се освобождават. Единият води към преддверието, а другият – към камерата. Ако поемем пътя към преддверието, ще срещнем един от уредите, който на езика на неговите създатели е представен като „тела, късове“, съдържащи „събрана, концентрирана енергия“, която е „нагорещена-разгорещена“. А зад уреда, който е непознат и непонятен за нас, има забито по средата на коридора знаме, което изглежда така:



Знамето на прабългарите – триножник, на върха на който има орел с разперени крила, и конска опашка

До знамето се намира гробът на прабългарския военачалник, предвождал войската на обединените в едно народи. В дясната си ръка държи златен жезъл. На един от пръстите на лявата му ръка има голям пръстен.

След неговия гроб навътре в коридора доста голямо пространство е препълнено с най-различни скулптури, каменни плочи, на които са изобразени хора, орли, коне, конници и какво ли не още. Има и плоча с надписи. Ще се спра само на тази от тях, които представляват особен интерес за нас, българите.



Лицето на прабългарски воин с шапка на главата. На върха на шапката има дупка, от която се показва кичур от косата му.

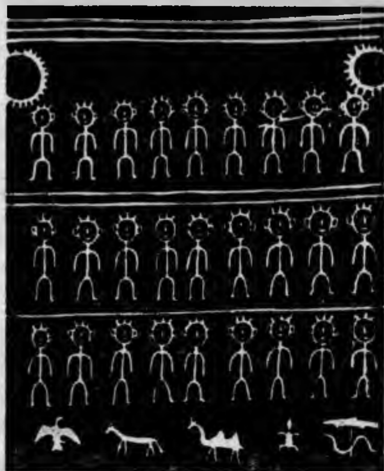
Прабългарски воин, който държи с дясната си ръка прабългарското знаме. Триъгълната фигура на главата му представлява кокарда, на която е изобразен орел с разперени крила. Тази кокарда е била поставена на шапките на прабългарските воини.



Освен вече споменатите, съществуват и изображения на куче, камила и много други. Тях ще срещнем не само при прабългарите, дошли през IX в. пр. н. е. на Балканския полуостров, но и при останалите два клона, макар че идват хилядолетие след тях. Ето някои от изображенията, свързани с тези прабългари:



Конник-птица – езически амулет на прабългарите от времето преди да се появят на полуострова



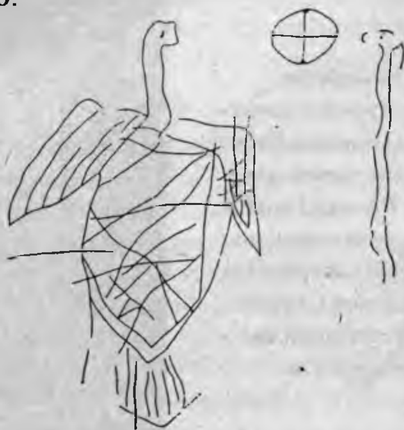
Огон или както го наричат етнографите – прабългарска езическа икона. На нея ясно се вижда богът *Слънце*, независимо от това как ще бъде наречен – Амон РА или ТангРА (Танг РА). Макар че този огон идва от времето, когато прабългарите са населявали Забайкалието, в него ясно личи *орелът* с разперени крила, куче, камила и т. н.

Орелът, но обърнете внимание – *едноглавият*, с разперени крила. Именно той и конската опашка са били и си остават основният и най-важен символ, който ги различава от другите народи. Този символ ще срещнем и в графичните изображения от Преслав.



Графитно изображение на конник с двурого знаме и орел – Преслав

Отново виждаме орел с разперени крила. Що се отнася до „двуглавото знаме“, това са крилете на орела, който стои на върха на знамето.



Графитни изображения на орел, кръст и змия – Преслав

Коридорът отвежда до две помещения, които са едно до друго. В тях се съхраняват предмети, но в преданието не се казва точно какви. От помещенията коридорът продължава и води до двойна врата, зад която се намира преддверието.

На не повече от два метра от вратата на преддверието, на дълбочина метър и половина-два, е издълбана триъгълна дупка, в която е поставена „древна субстанция“, излъчваща енергия. Какво представлява тя, какъв е нейният състав, каква е силата и какви биха били последствията, ако тя бъде пусната на свобода, това едва ли някой може да предвиди. Със сигурност мога да твърдя единствено, че тя стои в основата на *чудото*, за което разказвам в първата част на книгата.

Ще си позволя да го разкажа отново, макар и накратко, тъй като то представлява доказателство за уникалните познания, които са притежавали нашите предци. Късно вечерта на 10 срещу 11 април 1981 г. на небосвода се появи Луната – лунният сърп в първа фаза на изгрев. До него стоеше звезда, точно така, както бе поставена и в „Ребуса“.

Когато лунният сърп застана в една осева линия със западната стена, т. е. юг-север, на нея се очертаха с фосфоресцираща светлина контурите на мъжки силует. Човекът бе облегнат на стол, ръцете му бяха положени върху облегалките на стола, а главата му бе леко наклонена на юг. Краката му стояха в положение, сякаш всеки миг ще *стане* от *стола*, който приличаше на *трон*, и ще *тръгне* към нас. Съвсем близо, но на юг от него, се появиха очертанията на втора фигура, също от фосфоресцираща светлина. Също на мъж, който стои прав, но тази фигура бе по-неясна.

Преданието, свързано със съоръжението, най-добре обяснява какво всъщност сме видели. Мъжът, седнал на трона, е *Владетелят* – сянката на бащата на царица *Бастет*. Стоящият прав от дясната страна на *Владетеля* е сянката на *Вожда* на прабългарите, който с дясната си ръка е държал знамето.

В тяхното появяване е кодиран дълбок смисъл. Те са хора,

които принадлежат на друга епоха, а над тях е съществувала непозната за нас Вселена. В съоръжението се пазят несметни богатства от злато, бляскави предмети и скъпоценни камъни, но безценни са само знанията – древните знания за Космоса и космическите закони, за общовселенския живот и за човешкия род като неразделна част от него.

Едва когато се запознаем с тях, ние ще се променим, ще настъпи нова ера за хората, ерата на хуманизма, за която се говори в учението на Орфей и на махатмите и ламите от Тибет, за които разказва Николай Рьорих.

Фигурата на *Владетеля* със спуснати крака на земята символично ни подсказва, че наближава тази ера. Това се потвърждава и от Николай Рьорих:

178 *„Нека минем през пътните знаци за ШамБАЛА, срещнати по време на петгодишното ни странствуване. В Гумския манастир, на границата между Индия и Непал, ще видите вместо централното изображение на **Буда** едно гигантско изображение на **Майтрейя**, идващия **Буда**. Това изображение е направено подобно на изображението в Таши-Лунпо, светилището на ташиламата, **духовния вожд на Тибет.** Властелинът **Майтрейя** седи на **трон**, краката му не са кръстосани според източния обичай, а са спуснати на земята. Това е знак на скорошното пришествие на **властелина**.“*

Общото между двете фигури, които имат един и същ смисъл, не е случайно. То е заложено от древните народи, които са познавали Космоса и космическите закони и са били носители на човешката цивилизация. Те са населявали както Хималаите, така и земите по Двуречието и река Нил, а също и Балканския полуостров.

В Тибет и днес твърдят, че *Буда* е забранил да се копае в недрата на земята. Тази забрана е имала една-единствена цел – да ни предпази от смъртоносната опасност, която е заложена чрез космическата енергия в „древната субстанция“. С други думи – да предпази нас, невежите, от неразумни действия. Такава забрана има и при евреите.

Да се върнем към другия коридор. В началото си и той е запълнен с „първоматерия". След отстраняването ѝ пред нас се изпречва огромна каменна скулптура на орел. После на различни места има един след друг два сандъка, почти идентични с този, който вече описах. На отделни места между тях също е поставена „първоматерия".

Точно в центъра – между началото и края на коридора, в дъното на който се намира камерата – има уред, идентичен с този, намиращ се в коридора, водещ към преддверието. На неголямо разстояние от него е поставен сандък, подобен по-скоро на каменен саркофаг, тъй като е два пъти по-дълъг от останалите. В него са поставени на съхранение безценните богатства – писмената история и предсказанието, златната *чаша* на Давид и седемте дара.

Първата част на книгата ми е дала повод на Анна Зографова да проучи въпроса за присъствието на евреите в днешните български земи. За резултатите от проучването авторката изнася научен доклад на конгреса по психотроника през юни 1992 г. в София. В него тя казва:

„*Позволявам си да изложа хипотеза за еврейското преселение на Балканите след Мойсеевия изход, която ще потвърди, че ковчегът е в земите на България – понесен от Давидовото коляно и оставен като свидна реликва в гробницата (храм) край Малко Търново.*"

Твърдението на авторката не изключва вероятността ковчегът със скрижалите на Мойсеевото законодателство да се съхранява в гробницата на Бастет. От сведенията в библейската хроника се вижда, че те са били в ръцете на Авесаломовите наследници. На този клон от рода на Давид принадлежи и царица Бастет. Фактът, че в гробницата се намира *чашата* на Давид, дава известно основание да предполагаме, че тук са и скрижалите.

По съм склонен да вярвам, че в гробницата се съхранява само копие от оригиналите, както и копие от много по-древни анали, от които Мойсей е черпил сведения, за да напише своето законодателство.

Независимо дали са оригинал или копие, те представляват

изключително ценен източник на исторически сведения. Освен това сред тях се намират и писмени сведения за народите, които са дошли от Египет.

Недалеч от това безценно съкровище има двукрила врата. Зад вратата се намира камерата, в центъра на която е положен саркофагът на царица *Бастет*. Не се казва от какъв материал е направен, но най-вероятно да е от мрамор. На капака му е изобразена виеща се змия.

За нас, съвременните хора, голяма загадка представляват устройството и уредите. Но още по-голяма е загадката в легендата, в която се казва, че „жената държи в ръцете си *жезъл* от *извънземна* материя". Между легендата към „Ребуса" и преданието съществува противоречие, по-точно в преданието се казва, че царица Бастет държи златен жезъл.

Да си призная, това противоречие ме заинтригува. Още повече, че в астрономическия архитектурен план се появяват три „помещения", а в земния се оказват само две. Наложи се още няколко пъти да дешифрирам „Ребуса", за да открия, че така наречената „секретна камера" се намира под саркофага на Бастет. Съдейки по неговите размери, разбрах, че тя е малко помещение. От чертежа, който се получи при дешифрирането, се вижда, че в него се съдържа нещо, за което от „свещения" знак се подразбира, че е вид енергия. Няма никакво съмнение, че под израза „извънземна материя" следва да разбираме космическа енергия. Най-вероятно от тази „секретна камера" се диктува степента на излъчването на смъртоносната енергия, предизвикана от нарушаване на баланса в района.

В своя разгърнат вид мегалитното съоръжение обхваща и други помещения. В някои от тях се съхраняват оръжия, в други – материални богатства, придобити при похода от Египет до Странджа. Има и гробница на избити воини, на коне и камили. Но на тях ще се спра по-късно.

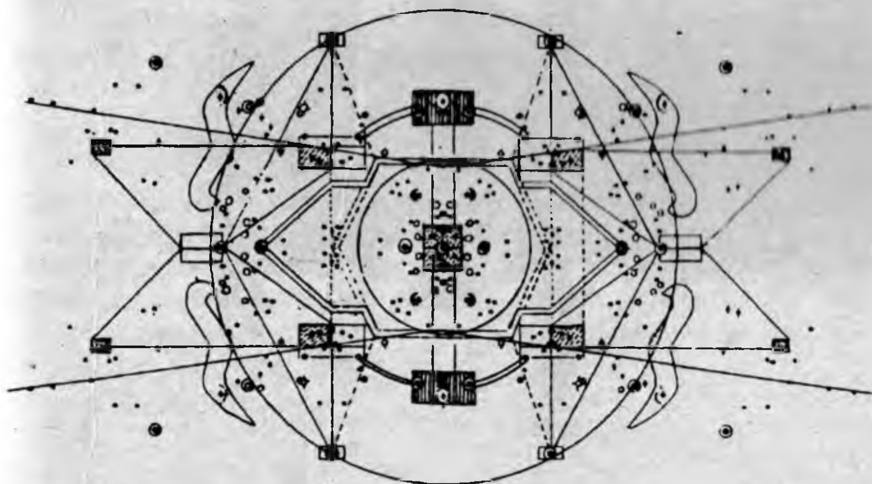
Сега е по-важен замисълът, който е вложен от нашите предци в астрономическия архитектурен план. Ако не можем да разберем, то поне да се опитаме да гадаем какво са искали да ни

кажат за себе си, за Вселената, за висшата небесна сила, която наричаме ГОСПОД БОГ.

На Платон се приписват думите:

„Това знание, към което се стреми геометрията, е знание за ***вечното****, а не за тленното и преходното.“*

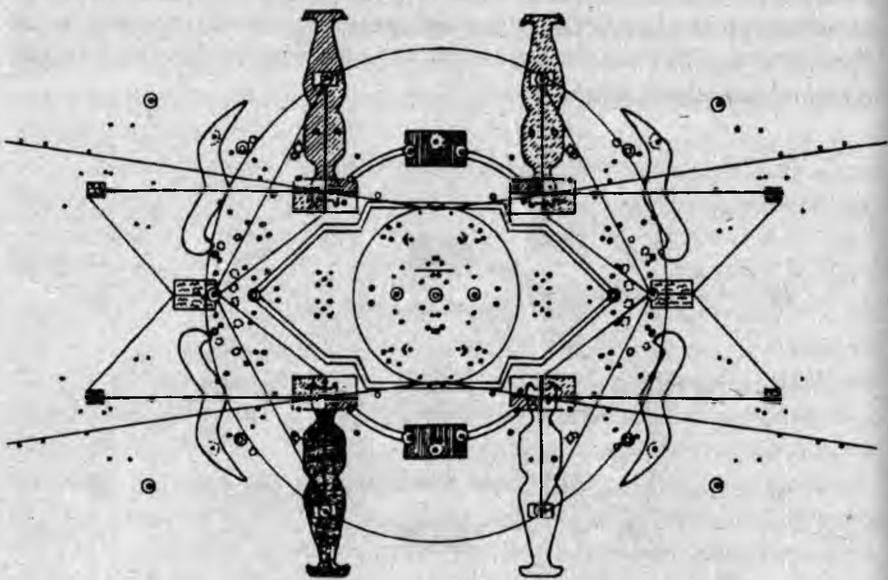
Но се оказа, че повече от три столетия преди Платон да се появи на бял свят, *геометрията* е била използвана върху една своеобразна Вселена от звезди, копия от тези звезди, от няколко съзвездия и небесни тела, за да бъде създаден астрономически архитектурен план. От него да разберем, че вечното се намира във Вселената, а преходното и тленното – на Земята. Ето го и самия план в разгърнат вид.



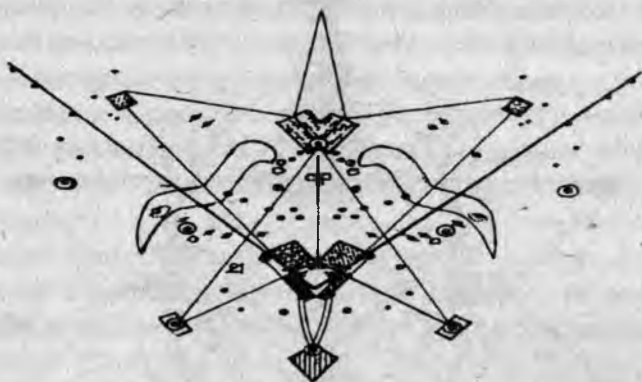
На него ясно се вижда как чрез геометрията са очертани четири *чаши* – четири триъгълника. Самото понятие *чаша* има няколко значения. Истинското ѝ значение е определено като вид съд за пиене, направен от рог или метал. В преносен смисъл под *чаша* се разбират делата, които по силата на провидението всеки човек трябва да извърши в живота си. Затова я наричат *чашата* на

живота. В дълбокия смисъл на думата тя е олицетворение на *познанието* и затова я наричат „*чашата* на познанието – *мъдростта*“.

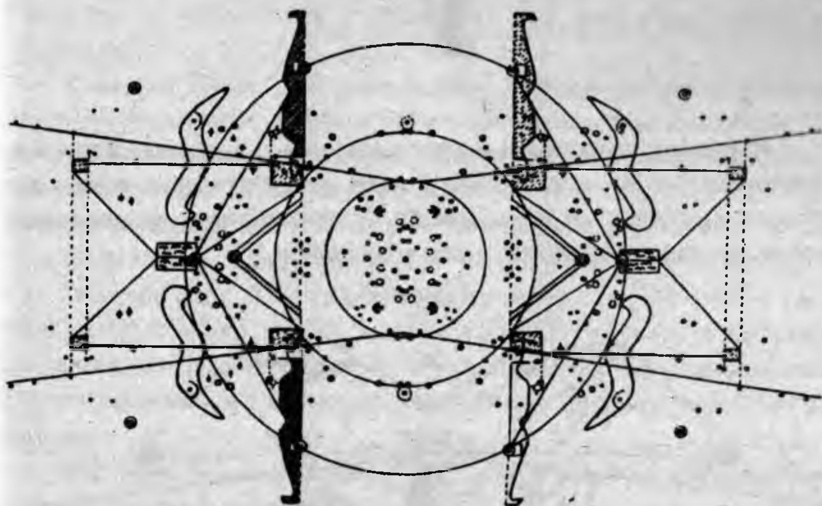
Освен това в четирите *чаши* са заложени символично и четирите човешки раси, които живеят на планетата Земя – бяла, черна, жълта и червена. Ето как изглеждат те в разгърнатия астрономически архитектурен план:



Четирите *чаши*, символично изразяващи човешките раси, по твърде оригинален начин ги разделят, за да ги обединят отново с помощта на един указателен знак, получен от „Ребуса“, който условно може да се нарече *геометрично-астрономичен*, тъй като е създаден от геометрични фигури и звезди и изглежда по следния начин:

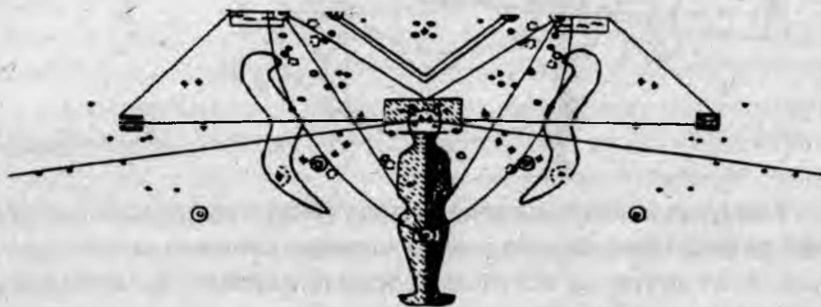


Указателният знак сочи, че двете крайни части от астрономическия архитектурен план следва да се обединят в центъра



След тяхното съединяване получената обединена фигура може да се приема, от една страна, като две сложени една до друга чаши, и, от друга, се получава формата на яйце. Дали това не е зародишът на живота?

Ако успеем да разкрием дълбокия смисъл, който са вложили създателите на астрономическия архитектурен план, ще направим крачка към познанието. И те наистина ни поднасят *чашата*, пълна с познания, дела и мъдрост.



Познанието са уникалните знания, които са вложени, за да бъде създаден както астрономическият, така и земният план, по който е построено мегалитното съоръжение. Една част от тях са видими – това са знания по астрономия, геометрия, математика и др. Другите са в областта на космическите закони, които не са видими, но реално съществуват и въздействат върху Земята и нейния живот.

Делата, това е построяването на мегалитното съоръжение в района на Градището край Малко Търново, за което има достатъчно доказателства, открити по време на разкопките през 1981 година.

Мъдрост, понятие, въведено за една категория хора, които в древността се наричали мъдреци. Към тях са принадлежали астролози, жреци и жрици, философи и др., които са били свещеническото съсловие. Ако използваме интерпретацията на Питагор за понятието философия, тя означава любов към знанието.

След направеното изложение съвсем логично изникват следните въпроси: случаен ли е изборът царица Бастет да бъде погребана в земите на траките? Случайно ли *чашата* на Давид се съхранява в съоръжението? Случайно ли сянката на *Владетеля* – нейния баща, се появява от фосфоресцираща светлина, и то със спуснати крака – така, както е изобразен в Хималаите *Майтрейя*?

Убеден съм, че няма нищо случайно. За нас това е ехо от далечното минало, което само ни напомня, че земите на траките са били един от световните центрове на духовната цивилизация. Потвърждение на това има и в цитираната книга на Николай Рьорих:

190 „*Идващият* ***Майтрейя*** *се изобразява със спуснати крака – символ на пришествието.*

Явяването на ***Майтрейя*** *ще настъпи след войни, но последните войни ще бъдат за истинското* ***учение****.*

При което всеки въстанал срещу ШамБАЛА ще претърпи поражение във всичките си работи. И вълните ще подкопават дома

му, и дори и кучето му няма да дойде, когато той го повика...

200 Карашахар е не само средище на карашахарските калмици, а и последното споменато от историографите местопребиваване на ***чашата*** *на* ***Буда****. Чашата на Благословения била пренесена тук от Пешевар и след това изчезнала. „Чашата пак ще бъде намерена при настъпването на времето на ШамБАЛА.“...*

Чашата на *Буда* е чудотворна и непресъхваща – това е *чашата* на *живота*.

Нека си спомним почитането на *чашата* на безсмъртното питие, борбата за което толкова поетично се разказва в „Махабхарата“. Индра взема от царя на Нагите *чашата* и я отнася на *небето*.

Според персийските сказания, когато Джемшид започнал да копае основите на град Истакар, била намерена вълшебната *чаша* „Дшами Джемишид“ от тюркоаз, пълна със скъпоценното питие на живота.

Сказанията на Соловенския манастир за вехтозаветните лица споменават *чашата* на Соломон: *„Голяма е* ***чашата*** *на Соломон, направена е от скъпоценен камък. Върху нея са изписани три стиха със* ***самарийски*** *букви и никой не може да ги изтълкува“*...

Оказва се, че в дълбока древност *чашата* е символ не само на *„мъдростта* на *познанието“*, но съдържа и скъпоценното питие на живота. Особен интерес представлява *чашата* на Соломон и най-вече самарийските букви.

Твърдението, че Соломон е притежавал своя *чаша*, подсказва, че тази на Давид не му е предадена. Това обстоятелство идва да потвърди казаното в легендата, че неговата *чаша* се намира в гробницата на Бастет.

Самарийските букви ни отвеждат към древния град *Самара*. Ако проследим техния произход от гледна точка на топонимията, ще се получи твърде многозначителна картина:

– САМАРийски букви

– САМАР, селище в Хималаите

– САМАРа, град на река Тигър, където е намерена медна плочка с *митанийското* име на цар *Арисен*, управлявал в УРкиш и в Навара през III хил. пр. н. е.

– САМАРА, град и област в Палестина

– САМАРА, град в Бесарабия.

Не по-малко внимание заслужава и областта *Негеб* в Палестина. Нейното име напомня за царя на *нагите*, от който Индра взема *чашата* и я отнася на небето.

Определено смятам, че появата на имената от една географска точка на друга, твърде отдалечена в пространството, се дължи на едно от великите преселения на народите, което е станало в по-ранна епоха. До голяма степен то прозира в книгата на Николай Рьорих:



201 *„В Харан съществува свещената* ***чаша*** *Фаа Фага. От нея пият вземащите участие в* ***мистерията*** *и на седмия ден възвестяват:*

„Учителю, нека се чуе нечуваното!“

В обредите на ведизма, будизма и маздуизма навсякъде се появява свещеният символ на ***чашата*** *на* ***живота****.*

Джатака разказва за произхода на чашата на Буда.

„Тогава пристигналите от четири страни четирима пазители на света поднесли ***чаши****, направени от сапфир, но Буда отказал. Те пак му предложили четири чаши, направени от* ***черния камък Мугаван****, и той, пълен със състрадание към* ***четирите учения****, приел четирите чаши. Сложил ги една в друга и заповядал: „Нека бъде една!“ И ръбовете на четирите чаши почти се слели и заприличали на черти. Всички* ***чаши*** *влезли в* ***една чаша****. Тогава Буда се нахранил от тази* ***новонаправена чаша*** *и прочел благодарствена молитва.“*

Лалита Вистара, разказвайки за тайнството на чашата на Буда, приписва на Благословения следните важни думи, отправени към царете, които му донесли ***чашите:*** *„Поклони се с* ***чаша*** *на* ***Буда*** *и ще бъдеш в* ***чашата*** *като в купел на познанието.“*

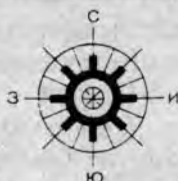
„Ако предложиш ***чаша на*** *подобен нам, няма да бъдеш забравен.“ „Който дава* ***чаша*** *на* ***Буда,*** *няма да загуби нито паметта, нито мъдростта си.“*

Тази ***чаша*** *е ладия на живота,* ***чаша*** *на спасението – тя скоро трябва да бъде намерена. Така знаят в* ***пустините****.*

217 *Не, старият Изток цени други съкровища. Казано е: „Ще дойде време, когато глад ще обхване цял свят. Тогава ще се появи някой, който ще отвори* ***Великите съкровищници*** *и ще нахрани цялото* ***човечество****.“*

Естествено, разбирате, че този някой ще насити човечеството не с физическа, а с ***духовна храна... Шамбала*** *ще насити човечеството с* ***духовна храна*** *на опознаването на* ***великите енергии...***

219 *Учението на Шамбала е цяло учение за живота. Също както при индийските йоги, това учение ни показва как трябва да боравим с* ***най-фините енергии****, запълващи пространството, и как тези* ***енергии*** *могат да бъдат* ***мощно изявени*** *в нашия* ***микрокосмос****.“*





1 СИКИМ
Височинни пояси:
над 5000 м
над 6000 м
държавна граница
административна граница
маршрут на автора
столица
селище
0 10 20 км

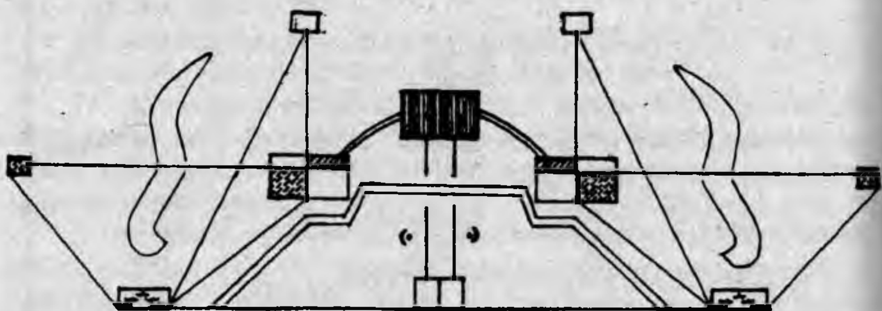
КИТАЙ
ТИБЕТ
ХИМАЛАИ
Брахмапутра (Цангпо)
ЛО МАНТАНГ
МУСТАНГ
Царан
Гелин
Самар
Тайен
ДОЛПО
Джомосом
МАНАН
Дхаулагири
8172
Тукуча
Лете
Гаса
Анапурна
8070
Сика
Гора пани
Хиле
Нодара
Поккара
Кали Гандаки
НЕПАЛ

Едва ли бих могъл да кажа нещо повече от това, което научаваме от Николай Рьорих. Сведенията са безценни, тъй като от тях можем да добием по-късна представа както за истинските траки, така и за учението им, проповядвано от Орфей.

Преданието, преразказано от автора, за *Чашата* на *Буда*, която той е създал от донесените му четири чаши, не е сътворено от примитивни хора с богато въображение. То почива на уникални знания, заложени в астрономическия архитектурен план. Неговите създатели нагледно ни показват, че „*чашата* е *ладия* на *живота*“ и се намира във Вселената.

Оказва се, че уникалните познания са били известни на най-древните народи, разпространители на човешката цивилизация. Те са населявали земите в Хималаите, по Двуречието, по река Нил и Балканския полуостров. Към тези народи принадлежат и нашите предци – прабългарите.

Преселението на прабългари, евреи, далматинци, египтяни и немци, както вече казах, най-вероятно е станало по времето на фараона Такелот II, царувал около 853-834 г. пр. н. е. То е извършено по море и суша. Корабът със саркофага на царица Бастет, чашата на Давид, писмеността, седемте дара и пр. се появяват при дешифрирането на „Ребуса“:



Този главен кораб, пренасящ безценни богатства, и придружаващата го флотилия са тръгнали вероятно от град БуБАСТЕТ.

Войската на обединените народи е била могъща сила за своето време. Тя е притежавала всички родове войски – конници (предимно прабългари), бойци с колесници и камили, пехота с мечове, лъкове, копия и пр.

Преселението е станало в близост до бреговете на Средиземно море. Походът им минава през Палестина, Финикия, Северна Сирия, които през втората половина на IX в. пр. н. е. вече са раздробени на градове-държави и не са могли да се противопоставят на тази огромна сила. От Северна Сирия пътят им продължил през Западна Мала Азия. Хетското царство, в чието владение били тези земи, претърпява ред поражения от Асирия. Това слага началото на упадъка им.

Всяка съпротива срещу обединените в едно народи била преодолявана, а земите – подлагани на грабеж и опустошение. В преданието се казва, че по време на тяхното преселение те са получавали както дарове – откуп от отделните крайморски градове-държави, така и голяма плячка, придобита от победи над противниците им. Водели със себе си роби, но и много взели по пътя си.

Народите, дошли по суша и море, първоначално трайно се настаняват в Странджа и Сакар. Тук те се обособяват в четири военноплеменни народа, като всеки един от тях има свой ВОЖД. Те разширяват земите, които заемат на Балканския полуостров, и това продължава около осем столетия. За присъствието им на полуострова съществуват достатъчно доказателства. Но преди да се спра на тях, се налага, макар и накратко, да погледнем в историографската карта, за да видим кои са народите, които са обитавали през това време Балканския полуостров.

В първата част на книгата посочих много от тях – топонимични и етимологични данни от Херодот и митовете и легендите, представяни за древногръцки. Посочих и редица сведения от „Илиада", от които е очевидно, че древните гърци не са това, за което се представят.

Целта на първата ми книга беше да предизвикам учените да

вземат отношение по повдигнатите от мен въпроси. С тяхна помощ и най-вече с историческата литература, с която те разполагат, българската научна мисъл имаше възможност да допринесе изключително много за попълване на белите страници в световната история. Какво имам предвид?

Да вземем за пример спора относно мизи, дардани, пеони и фриги – дали са балканско население, което се е преселило в Мала Азия, или обратно? Все още няма обяснения на какво се дължи общото, което съществува между траки и троянци и пр.

В предсказанието се казва, че троянците са възникнали като народ в страната на УРгурите през II хил. пр. н. е. Това са земите на запад от река Урал, на изток от река Дон, на юг Каспийско море, на север Урал. Един от народите, влизащ в състава на троянците, са истинските траки. Под предводителството на цар Дардан те се преселват в Западна Мала Азия. Вероятно това е станало около 1514 г. пр. н. е.

Близката връзка между истинските траки и троянците е отразена и в „Илиада", Двадесет и четвърта песен, 234-274, в която се казва за троянския цар Приам:

„...чаша прекрасна – голямо богатство, която
***тракийци дар му дариха**, когато при тях бе*
изпратен. И нея старецът не пощади в двореца,
че искаше много своя син да откупи."

При положение, че погледнем в исторически аспект на сведенията, изложени от Омир в „Илиада", можем да получим по-ясна представа за този период. Така например от Втора песен, 814-877, узнаваме кои са били съюзниците на Троя по време на Троянската война:

– Троянци, предвождани от Хектор – син на Приам;
– Дардани, предвождани от цар Еней;
– Пеони с лъкове вити, предвождани от Пирехъм;
– Мизи, начело с Хромей и Еном;
– Фриги, предвождани от Форкис и Асканий;
– Пафлагонци, предвождани от Одий и Епистроф;

– Меонци, предвождани от Местел и Антиф;

– Ликийци, предвождани от Сарпедон и Главк.

В тази песен се споменава още и участието на траките, които са обитавали мирно Хелеспонт бързотечен – Дарданелския проток, предвождани от Пейрой и Акаманта, както и това на траките кикони, предвождани от Евфем. А за траките на цар Резос вече споменах в началото. Ако погледнем в историографската карта за етническото оформление на Балканския полуостров през II хил. пр. н. е., по-точно след първата половина, ще видим, че дардани, мизи, пеони и фриги са населявали полуострова, а по време на Троянската война са обитавали Западна Мала Азия. Този исторически факт донякъде ни дава основание да определим времето, когато е започнало разпадането на истинските траки и обособяването им на три клона, един от които е семитски.

В същата историографска карта, само че за I хил. пр. н. е. се посочва, че етническото оформление е следното: траки, македони, мизи, трибали, илири, скордизи, *далмати*, гръцки полиси, т. е. древните гърци. Като изключим далматинците, които съществуват на картата, съвсем очевидно е, че липсват прабългарите, евреите, египтяните и немците, които са дошли от Египет. Това показва, че досега съществуващата история за народите, населяващи земите на Балканския полуостров, се нуждае от нов прочит.

Историческите сведения показват, че се налага да се направи разграничение между все още съществуващите траки и новопристигналите народи от Египет. В началото споменах, че истинските траки и прабългарите са сродни племена. Досега всички археологически разкрития, направени на земите на траките, са се свързвали само с траките. Но се оказва, че през I хил. пр. н. е. съдбата им е свързана и с други народи, които са взели и оставили по нещо от себе си.

За да бъде изяснена и създадена по-правдоподобна история за земите на траките, наложително е да бъдат направени по-

задълбочени и прецизни проучвания, особено за периода след IX в. пр. н. е. Това има значение не само за нас, но и за много други народи, чиято съдба е свързана пряко или косвено с траките.

Съвсем очевидно е, че темата е обширна и изключително трудна, и не е по силите само на един човек. Поради тази причина ще се спра само на прабългарите.

Какви са ролята и значението на нашите предци в духовната съкровищница на човечеството можем да разберем от списъка на ЮНЕСКО за уникалните произведения на цивилизацията и природните забележителности. Те са около сто и деветдесет за всички страни и континенти в света. Преди няколко години девет от тях са регистрирани в днешните български земи. Един от тези обекти е мегалитното съоръжение МАДАРСКИ КОННИК. Той е дело на прабългарите и е построен по астрономически и земен архитектурен план, подобен на този, по който е изграждана гробницата на царица Бастет.

Текстът, изписан до конника, е с прабългарска писменост, за която се казва в преданието, че е сходна с египетската. В съоръжението има гробница, в която са поставени тленните останки на прабългарски *вожд*.

Дело на прабългарите е и гробницата край Свещари, която представлява неразделна част от други могили, гробници, като всичките са построени по астрономически и земен архитектурен план с помощта на уникални знания, каквито са приложени и в първите два обекта.

В сп. „Отечество“ Борис Илиев е публикувал статията „Загадъчните Свещарски могили“. Към нея авторът прилага сравнителна схема на редица свещарски могили и на поредицата съответстващи им звезди от съзвездията Орион и Близнаци:

СРАВНИТЕЛНА СХЕМА
на редицата на свещарските могили и на редицата от съответстващите им звезди от полосата на съзвездията Орион и Близнаци





От направените проучвания авторът прави извода, че могилите в този район са строени по определени звезди от посочените съзвездия.

Гробницата край с. Свещари, Исперихско, фигурира в списъците на ЮНЕСКО като един от осемте паметника на световната култура у нас. Тя влиза в територията на археологи-

ческия комплекс „Сборяново". На територията на комплекса е имало хилядолетна поселищна традиция. В една полудъга са подредени 32 антични селища, от които 14 са с крепостни стени. Особено внимание заслужава крепостта, която е разположена в района на сегашната водна централа. Крепостните ѝ стени се движат в границите между 380-420 см. При археологическите разкопки от вътрешната стена на южната порта е намерен епиграфски паметник с текст, посветен и издигнат в чест на богиня Фосфорос.

Фосфорос на гръцки означава „светлина" и „носещ". Това напомня за богиня Бастет, която като богиня на Луната е символ на „светлината в мрака".

Съвсем преднамерено ще се спра на некропола край Свещари, като цитирам становището на ръководителката на разкопките ст. н. с. Мария Чичикова. В сп. на БТА „Наука и техника" тя публикува статията „Гробницата край Свещари", в която се казва:

„Нови възможности за разрешаване на важни въпроси от изкуството, идеологията и религията на траките предлага и живописната сцена, представена на северната стена на гробницата. Главната тема изобразява обожествяване на знатния тракиец след смъртта му. В центъра на композицията висока жена богиня поднася златен венец на пристъпващ от ляво конник. Зад богинята – процесия от четири жени, носещи различни дарове: тоалетна кутия, сандъче със скъпоценности и различни съдове, а зад конника следват двама мъже, вероятно оръженосците му. В сюжета, композицията и стила живописната украса от Свещарската гробница намира близък паралел в големия фриз на Казанлъшката гробница, с която са били изградени почти едновременно в първото десетилетие на III в. пр. н. е.

Откриването на гробницата в област, населявана от севернотракийските племена – ГЕТИТЕ, за които археологическите данни са по-оскъдни в сравнение с Южна Тракия, позволява в района на с. Свещари да се локализира нов голям политически и културен

тракийски център. Той е бил включен активно в сферата на културни влияния и взаимоотношения с най-известните ***елинистични*** *центрове на Източното Средиземноморие. По този начин новооткритата царска гробница при Свещари е* ***великолепен паметник*** *не само на тракийското, но изобщо на* ***елинистичното*** *изкуство.*"

С тази интерпретация авторката принизява значението и ролята на съществувалата високоразвита цивилизация в земите на траките. За сметка на това тя издига в култ цивилизацията на древна Елада, като по този начин поставя „научна" бариера за разкриване на обективната историческа истина за тези свещени земи, които принадлежат не само на траките, но и на прабългарите.

Исторически погледнато, твърдението на авторката е погрешно. На тези народи, които и да са били те, не се е налагало да вземат знания и умения от строителството в древна Елада, след като са наследили цивилизацията на своите предшественици.

Не ми е известно дали гетите са конен народ, но истинските траки и прабългарите са. От изобразените фигури в гробницата може да се види (Тракийската гробница от Свещари, фотоизложба в Националния исторически музей, София, 1986, стр. 56 и 73):

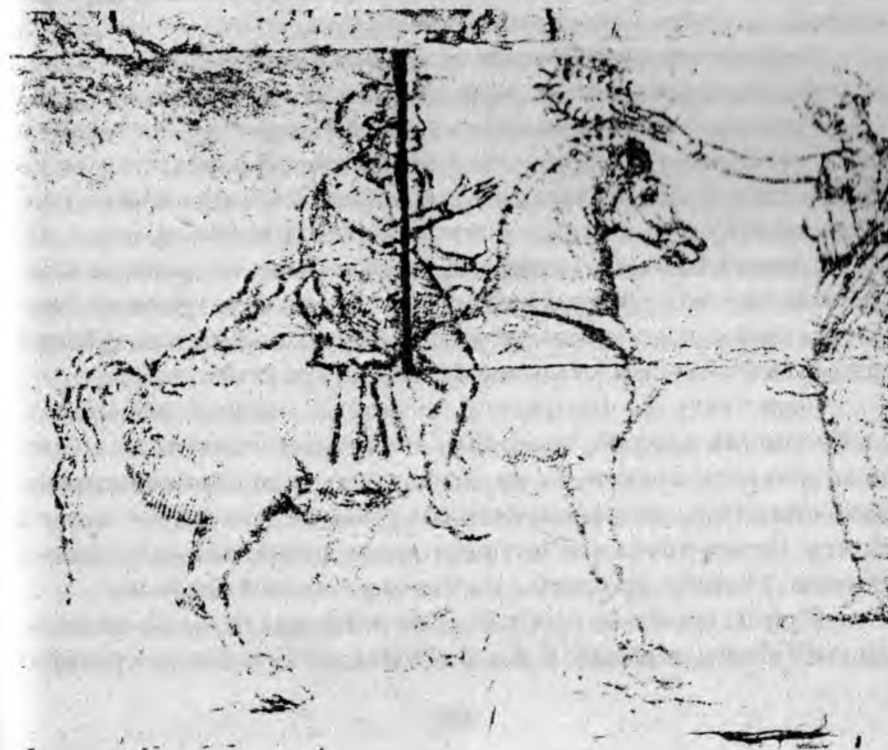
– Орелът, за който нищо не се споменава, а той е символ на висшата небесна сила, която бди за покоя на божия наместник на земята. Орелът е едноглав и е с полуразперени криле – символ на нашите предци, прабългарите.

– Фигурата на коня в сравнение с фигурата не само на богинята, но и на останалите хора, е ниска. Торсът му напомня за конете на прабългарите. Владетелят, който го е възседнал, също е нисък, което отговаря на ръста на прабългарите.

– Образът на жената с крака във вид на змии или растения напомня откъде са дошли.

Както змията, така и лотосът са известни като символи на Египет. Змията е стояла в короната както на египетските фараонки, така и на царица Бастет. За лотоса научаваме от Омир.





В „Одисея“ той споменава един митичен народ, който живеел по северното крайбрежие на Африка и се хранел с лотоси. Всеки, който попаднел там и изяждал лотос, забравял миналото и родината си. Вероятно Омир е имал предвид Египет, тъй като неговата северна граница е крайбрежна, а историята му е една от най-древните.

Лотосът е изобразяван като символ на принадлежност. В случая, от една страна, владетелят принадлежи на един от най-древните народи, от друга, той напуска Земята и вече принадлежи на небитието – на света на боговете. За да бъде справедлив към човешкия род, той трябва да забрави както миналото, така и родината си.

Символите в некропола – конник, орел, змии и дрехите на жените във вид на лотос – ми дават основание да твърдя, че той е дело на прабългарите. Това, че се намира в района на Мадарския конник, до голяма степен го потвърждава.

Рогозенското съкровище от края на V и средата на IV в. пр. н. е. по категоричен начин опроверга твърденията на траколозите, че люлка на цивилизацията е древна Елада. Сто шестдесет и петте сребърни фиала,канички и гобелета с фина позлата не са изработени от един майстор и в едно ателие. На тях са изобразени митологични сцени в стил, който не е познат нито в ахменидски Иран, нито в Егея или земите на скитите. Това съкровище ясно показва, че земите на траките, освен от истинските траки, са били населявани и от други народи, които са притежавали най-древния човешки светоглед, различен от този на древните гърци.

Каничките са грациозни по форма, пищно украсени с геометрични фигури, грифони, стилизирани птици и сложно повтарящи се мотиви. Те представляват едно неопровержимо доказателство, че ювелирното изкуство не е дошло от древна Елада. На пет от тях има митични сцени, посветени на Великата богиня. Учените предполагат, че това е богиня *Бендида*.

Присъствието на прабългарите от гледна точка на писмени анали е много оскъдно. И все пак в някаква степен то прозира.

Да вземем за пример:

– КАРДАМили, град и област в Месения

– КАРДАМ, митичен цар на Месения

– КАРДАМ, български КАН, от бог ТангРА поставен.

Освен Кардам срещаме и *Тангра*, макар и леко променено – ТАНаГРА в „История на Пелопонеската война". Предполага се, че нейният автор Тукидид е роден около 460 г. пр. н. е. и че корените на неговите родители идват от Тракия. В „История на Пелопонеската война", стр. 77, ал. 108, той разказва:

„Битката се разиграла в ТАНаГРА, на беотийска земя. Победители излезли лакедемонците и техните съюзници, но загубите и от двете страни били големи. След това лакедемонците навлезли в Мегарида, изсекли там плодните дървета (и лозята) и потеглили обратно за у дома си през Герания и Истма. А пък атиняните на шестдесет и втория ден след битката (при ТАНаГРА) предприели офанзивни действия срещу ***беотийците*** *под командването на Миронид. След като им дали една победоносна битка в Ойнофита, те завладели* ***Беотия*** *и Фокида, разрушили* ***крепостните*** *стени на ТАНаГРА и взели като заложници сто между най-богатите граждани на Опунтийските Локри."*

Ако ТАНаГРА напомня за прабългарския Бог *Тангра*, то *Беотия* напомня за крепостта *Тива*, за Кадъм, за Тива в Мала Азия и Тива в Египет. Авторът говори за исторически събития, които се развиват в края на V в. пр. н. е. За да добие читателят по-ясна представа за народите, които са обитавали земите на Балканския полуостров, ще си позволя да цитирам и разказаното от Тукидид на стр. 73, ал. 100:

„По-късно тасосците отпаднали от Атина, понеже между тях избухнал спор заради пазарите на отсрещния бряг на Тракия и заради рудниците, които тасосците експлоатирали. Атиняните изпратили една флота срещу ТАСос, победили в морската битка и извършили десант на острова. По същото време те изпратили на Стримон (река Струма, б. а.) десет хиляди свои и съюзнически колонисти, които да заселят местността, наричана тогава Де-

ветте пътя, а сега Амфиполис. Колонистите завладели местността, която принадлежала на ЕДОНците, но когато навлезли навътре в ***Тракия****, те били избити до крак при Драбск на ЕДОНска земя от траките, за които завладяването на местността Деветте пътя представлявало враждебен акт.*"

Тези данни красноречиво говорят за реалното съществуване на предгръцко население и в края на V в. пр. н. е. В началото на книгата поставих въпроса – кой на кого принадлежи: траките ЕДОНци на МакЕДОНците или обратно?

От историографските карти се вижда, че тези два народа са били съседи в продължение на много столетия. Посочих редица доказателства, от които става пределно ясно, че тези два народа са обитавали Балканския полуостров много преди да се появят на историческата сцена древните гърци.

При по-внимателно проследяване на историческата хроника ще се окаже, че те се появяват на полуострова през VIII или VII в. пр. н. е. Известно е, че те проникват, създавайки независими градове-държави с незначителни територии и слаби човешки и материални ресурси. Връзките между тях са били нетрайни и са воювали помежду си, като образували съюзи – няколко града, обединени срещу други, също обединени. Пелопонеската война е една от многото, водени преди това.

Гръцките градове-държави не са били толкова силни, както претендират създателите на гръцката история. Известно е, че около средата на IV в. пр. н. е. при тях настъпва голям упадък. Тогава макЕДОНския цар Филип V успява да обедини около себе си гръцките градове-държави, за да защити както тях, така и своя народ от нашествията на тракийската и персийската опасност. В историческата хроника съществуват немалко свидетелства, че както гърците, така и макЕДОНците са имали свой собствен език.

Народите, дошли от Египет, за да погребат царица Бастет в Странджа планина, са останали незабелязани от древногръцките автори. Едно от обясненията може да бъде това, че гърците са дошли на полуострова по-късно от тях. Другото е, че досегът

им с тях е станал много по-късно и затова са ги назовавали с името траки, тъй като са обитавали земите на истинските траки. От тях са се отделили далматинците.

Историята на далматинците се свързва с тази на илири, панони, либурни и скордизи. За тях се казва, че са дошли на Балканския полуостров от своята прародина на две вълни: в края на II и началото на I хил. пр. н. е. Те са заселили цялата западна половина на полуострова.

Присъствието на далматинците е исторически факт. Сега вече знаем, че тяхната прародина е Египет. Дошли са в края на IX в. пр. н. е. и първоначално са се заселили в Странджа и Сакар планина. След излизането им от общия съюз с прабългари, евреи, египтяни и немци, за което нямаме данни, са се заселили в западната половина на полуострова.

За историята на далматинците се знае твърде малко, тъй като не са имали непосредствени връзки с древните гърци. Същото се отнася и за останалите народи.

Египтяните също се отделят от съюза, но не е известно кога е станало това. Според преданието те се отправят към южната част на полуострова и известно време населяват земите в Беотия, след което техните следи се губят.

В съюз остават прабългари, евреи и немци. В историческата хроника са известни под името БАСТарни, което идва от царица БАСТет. За тях се твърди, че са германски племена, които се появяват през III в. пр. н. е. Населявали земите между Карпатските планини и Черно море.

Очевидно сведенията за тях са оскъдни, причините са известни – липсват писмени анали. Ето защо ще се обърна отново към преданието, в което се разказва:

„На погребението на царица Бастет присъствали посветените, богопомазаните и тия, които я закрилят. Те били облечени като кукери. Много от тях били хора, но е имало и такива, за които не се знае откъде са дошли. Носели маски на лицето си.

Тези народи малко преди раждането на Христос се разделят,

пръскайки се по света. Те са били подгонени от една и съща сила – жажда за собствена страна и собствено име. И страх от нашествието на неизвестни за тях хора с огромна сила."

Преданието, в което се разказва за минали събития, звучи невероятно, но да вярваш в невероятното е генетично заложен интерес да търсиш обяснение на всяко събитие и явление. Невероятно ли е например, че са облечени като кукери и носят маски на лицата си?

Обяснението намираме у Херодот. Той разказва, че когато отиват на празника в чест на БуБАСТЕТ, носят звънци и „тропат с тях". Маски или шлемове носят посветените във видимия и невидимия свят. А това обяснява и откъде е дошла традицията с кукерите, нестинарството и най-вече празникът *Сирни заговезни*. Тогава се палят огньове, което напомня за *Бастет* като символ на „светлината в мрака".

Тези сведения ни отправят към Странджа планина, където е погребана царицата. Тук се намира и село Българи. В първата част на книгата цитирах статията на Божидар Димитров „Каменните щитове на България". Ще си позволя да я повторя, тъй като в нея се съдържат изключително важни сведения:

„На хълма на село Българи в Странджа се намират останки от крепост, която населението нарича ***Ургури****...*

В подножието на крепостта се простират ливади. Път, настлан с грубо одялани каменни блокчета, широки 2,70 метра, минава до крепостта. Отлично запазени отделни негови отсечки позволяват да се проследи направлението му. Той води до голямото старобългарско пристанище УРдовиза. Според специалистите този път е описан в римските пътеводители – трасето Анхиало – Малко Търново – Лозенград...

Ако се съди от сухия градеж на част от крепостните стени на УРгури, укреплението е правено от траките още в дорийската епоха и е допълнително изграждано в ранното Средновековие, а вероятно и по-късно – през VII-XIV век...

За селото се споменава още през XV век, т. е. то е твърде старо

и не само не е приемало заселници, но и само е било разселнически център, създал селата Изгрев, Панчерево, Ахтопол. По расов тип жителите на ***Ургури*** *силно се отличавали дори от спокойното население на Странджа – били едри, мургави хора с едри глави, с доста консервативни традиции и обичаи. Родеели се с жителите на село Еркеч (сега Аспарухово), Варненско.* ***Ургури*** *е бил всъщност и главният* ***нестинарски*** *център на прабългарите в Странджа.“*

Ургури е бил главният център на прабългарите. Тук в края на IX в. пр. н. е. те слагат началото на историята ни на Балканския полуостров. Те наричали себе си БАЛхарис, т. е. българи. Техните вождове носели титлата цар или княз. Името е чисто прабългарско. *Ургури* се наричали вторият клон прабългари, които също идват на полуострова, но след новата ера. Техните вождове са носели титлата *кан*. Един от кановете е известен с името *Ургури Астрахан*. Но това е друга тема, на която ще се спра в следващата глава.

Името УРдовиза на древния град на Черно море също е дадено от прабългарите. Той е бил град-крепост, разположен от северната страна на днешния Китен, на дълбоко издаден в морето нос, който вече е потънал във водата. Направените през 1986 г. археологически разкопки показват, че животът в него е започнал още през II хил. пр. н. е. От него сега е останала само крепостна стена, която преграждa пътя към сушата. Стената е дебела няколко метра, запазена на голяма височина, снабдена с няколко кули. Фактът, че носи прабългарско име, говори, че е влизал в земите, владени от нашите предци.

В историческата хроника на земите на траките се казва, че след IX-VIII в. пр. н. е. съществуват малки тракийски държави. От изложените сведения се вижда, че освен с траки, земите са били населени и с народите, дошли от Египет. От това произтича необходимостта да бъде преразгледана сега съществуващата история.

Очевидно е, че тези народи в някаква степен са допринесли за разпадането и обособяването на траките на три клона, един от

които е семитският. Вероятно другият е държавата, създадена от тракийския цар Терез. Към 480 г. пр. н. е. той успява да обедини повечето тракийски племена от югоизточната част на полуострова и основава голяма тракийска държава под водачеството на племето одриси, което е живяло по долното течение на река Марица около град Ускодама (Одрин).

Това историческо събитие обяснява коя е причината прабългари, евреи и немци да се преселят на север. И защо прабългарите превръщат района на Мадарския конник в свой център.

Между 320 и 200 г. пр. н. е. одриското царство попада под зависимостта на Македония. Тази зависимост не е била постоянна и пълна. Предполага се, че Македония вероятно е контролирала само главните пътища в някои градове.

По това време БАСТарните са обитавали земите между Карпатите и Черно море. За тях споменава и проф. Васил Златарски в „История на българската държава през средните векове“, том I, София, 1970, стр. 181 и 182:

„Тоя остров, на който в старина е живял цял народ БАСТарни или ***певкини,*** *бил добре познат на класическите географи, които различно ни го описват. Според тях той представлявал остроъгълен триъгълник, бреговете му били стръмни и пресечени, бил най-прочут, най-голям и най-южен от островите в делтата на Дунав.“*

Има сведения, че бастарните влизат в съюз с македонците срещу римското нашествие. За тяхното присъствие ще намерим потвърждение и в книгата на Петър Добрев:

55 *„Преди две години в западния печат се появи студия от проф. Фрицлер – един от най-задълбочените изследвачи на средновековните манастирски хроники, в които се проследява дългият и сложен исторически път, изминат от част от населението на някогашна Бавария. Според него при образуването на баварския народ е участвало не само германско население, но и известен кръг преселници от Изтока, изтласкани от Бавария в резултат на сложни и вече забравени исторически събития. Към този вид население е принадлежал според манастирската хроника дори управ-*

лявващият род на баварците – родът на княз ***Балгер...***

Това именно съвпадение на историческите подробности, при това в два напълно независими един от друг източници – келтските и баварските, показва, че освен добре известните ***преселения*** *от Азия към Европа, е имало и някакво* ***по-древно*** *и* ***забравено*** *вече* ***преселение****, което е започнало около III в. пр. н. е. и е довело в Европа както народа с име* ***болги****, така и част от* ***прадедите*** *на съвременните* ***баварци****. А следователно народът с име* ***„болги“*** *е съществувал много векове преди новата ера.“*

Изложените от Петър Добрев сведения имат своето научно значение, но при положение, че се абстрахираме от неговите изводи и заключения. Авторът приема, че тези *болги* принадлежат на kубратовите прабългари, тъй като не му е известно, че това са прабългари и немци, дошли от Египет.

Според преданието малко преди новата ера тези народи се разделят, пръскайки се из света. Освен желанието им за собствена страна и собствено име, те са изпитвали и страх от нашествието на огромна сила.

Няма никакво съмнение, че през тази епоха огромната сила е Римската империя. През II в. пр. н. е. римляните започват нашествието си на Балканския полуостров. В периода 70-44 г. пр. н. е. в земите на север от река Дунав е образувана голяма държава, в състава на която влизат гети, даки, ацичи, мизи и траки. Владетел на тази държава е гетският цар Бурибиста. Тя постепенно минава под опекунството на римските легиони, за да се превърне в римски протекторат за периода от 44 г. пр. н. е. до 46 г. от новата ера.

Същата участ са имали и траките. От 40 г. пр. н. е. те попадат под римска власт. А от 45 г. от новата ера са подчинени и включени в провинция Тракия.

Малко преди новата ера БАСТарните се оттеглят на север. Заселват се в днешните земи на Молдавия и част от земите на Украйна. Тук те се обособяват в три държави. В най-северните земи се настаняват немците с център днешния град Белци. В

средата – евреите. В южната част земите се заемат от прабългарите, които са били най-многобройни. Техният главен център се е намирал в района на днешното селище Бесарабка.

Първи са се преселили немците, после евреите и последни – прабългарите. Според преданието евреите се забавили, поради което са попречили тези прабългари да се обединят с втория клон, чиито вождове са носели титлата *кан*.

ИСТОРИЯ НА ПРАБЪЛГАРИТЕ, ДОШЛИ НА БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ ОТ СЕВЕРОИЗТОК

В преданието за тези прабългари се казва, че са били владетели на земите в далечния североизток. Били черноoки, със скулести лица, дребни на ръст, но изключително силни. Торсовете на конете им били големи, с къси крака, но силни и издръжливи.

Това описание напълно съвпада с изобразения конник в гробницата край Свещари, което идва да потвърди, че тя принадлежи на прабългарски вожд.

В началото споменах, че тези прабългари са влизали във военноплеменния съюз на сарматите. Техен владетел е била Савската царица, която е сестра на Тимоти, владетел на Манджурия. Те принадлежат на рода Дуло.

Кога във времето са обитавали земите по реките Об и Енисей, а също и Сибир, засега не е известно. Търсейки корените на прабългарите, Пламен Цонев в книгата си казва:

220 *„Върху „Еленовите камъни“ са намерени тамгообразни знаци (от „тамга“ – знак или кръг), сходни с протописмени знаци на древнотюркската (древномонголска, тибетска, старокитайска) писменост. Но освен това, което е изключително важно за нас, оказва се, че по скалите на течението на планинската река Цаган-гол в Алтай (забележете – в Алтай) са намерени изображения на хора с лъкове, коне, тамгообразни знаци, абсолютно тъждествени със знаците на Северното Причерноморие, които историческата*

*наука отдавна е приела за **„сармато- алански“**. По такъв начин се установява не само сродството на знаците, но и миграцията на индоевропейските племена от **запад** на **изток**. И обратно – от **изток** на **запад**, примесени с **тюрките**. И под други някои имена.*

221 *Но обърнете внимание – тези знаци обозначават тъкмо онзи знаменателен път, който са изминали нашите предци от старото и новото си праотечество (макар понятията „старо“ и „ново“ да са относителни).*

*Като имаме предвид, че монголоидите-тюрки според други едни приблизителни статистики са били не повече от 25 процента, то става ясно защо, налагайки своя език, те още твърде отрано, преди да тръгнат от Алтай (приблизително II в. пр. н. е.) са се преместили и претопили в основната могъща маса на сако-САРМАТския (индоевропейски) племенен масив, приемайки преобладаващо индоевропейски облик, култура и вярвания, анимастичния култ към природата – Небето, Слънцето, Луната и особено **коня**. Според Гумельов, в Южен Сибир от памтивека са живели европеиди – долихокрани динлини – кроманьонци.*

Така става ясна и една дългогодишна загадка, хвърляща в противоречия и ожесточени спорове множество наши историци – Мадарският конник прабългарски паметник ли е или изображение на тракийския Херос – бога-конник. Сега тази съпоставка има вече обяснение – този паметник е прабългарски, но и тракийски – дотолкова, доколкото е изграден въз основа на общите (за траки, славяни и прабългари) изконни общоиндоевропейски вярвания.“

В изложените сведения от автора прозира в голяма степен обективната историческа истина. Но за да стигнем до нея, е необходимо да разграничим единия от другия клон прабългари. След това – прабългари от тюрки и от славяни. По този начин историческите събития, свързани с тези народи, ще се доближат до историческата достоверност. И за да получим по-ясна представа, се налага да спазим хронологическия ред на тяхното пристигане на Балканския полуостров.

Прабългарите, които са обитавали далечния североизток, са

тези, които са влизали във военноплеменния съюз на *сарматите*, на който владетелка е била Савската царица. Нейният брат Тимоти е владетел на прабългарите в Манджурия, които са предците на кубратовите прабългари. Владетелите и на двата клона са били от рода Дуло.

Тези наши предци са обитавали в дълбока древност земите по Двуречието и отново са се отправили на изток и североизток в Азия. Няма никакво съмнение, че те принадлежат към най-древните народи. От световната история е известно, че от тези древни народи са възникнали много нови народи. Това е ставало обикновено на принципа на военноплеменни съюзи.

Така са възникнали и тюркските народи. Това се потвърждава и от тяхната религия, която е последната от най-старите. Те съществуват като народ няколко века преди новата ера. Бил е създаден военноплеменен съюз от древните народи – монголи, маджари и прабългари. Оттогава са изминали повече от две хилядолетия. През това време у тях са настъпили значителни промени вследствие на множеството исторически събития, в които те пряко или косвено са участвали.

Погледнете тюркските народи днес. Никой не може да отрече, че у тези от тях, които са по-близо в географско отношение до Монголия, преобладава монголският расов тип. Това показва, че в процентно отношение у тях преобладава монголската кръв. А при тези, които стоят по-близо до Европа, в процентно отношение преобладава индоевропейската кръв, която идва от маджари и прабългари. Ако това са очевидните факти, то успоредно с тях съществуват и други. На тях се спрях в началото, където цитирах пасажи от книгата на Петър Добрев. По свой научен път той открива редица прабългарски термини, чиито корени отвеждат към шумеро-акадската цивилизация.

Неговото откритие има своята научна стойност, но то би било много по-полезно при положение, че усилията му бъдат насочени към най-древния речников фонд на тюркските народи от тяхната най-ранна епоха. От него той може да установи дали

ние сме наследили думи и термини от тюркските народи, или те от нас.

Разбира се, това не е по силите само на един човек, а на учени лингвисти и полиглоти. Несъмнено те ще докажат още веднъж завинаги, че тюркският речников фонд по онова време е създаден на базата на трите езика на народите, от които са създадени.

Твърдението на немалко български историци, че прабългарите принадлежат към славянските народи, е не по-малко безпочвено. Обществена тайна е, че съществуват предостатъчно доказателства, но за съжаление те се игнорират преднамерено. Но това, струва ми се, не е пречка да узнаем истината.

Прабългарите, които идват на Балканския полуостров, някога са обитавали земите по Об, Енисей и Сибир, но кога във времето, засега не е известно. В преданието се казва, че по-късно те влизат във военноплеменния съюз със славяните, които, от своя страна, са били два клона – руси и поляци.

Славяните са също древен народ. И те като прабългарите наследяват своя език от пустинните народи, а културата – от траките. След разпадането на съюза им всеки един от тях запазва както езика си, така и специфичните си особености, които идват от народите, от които са ги получили.

Прабългари и славяни по расов тип са били коренно различни. Те произхождат от различни народи и това се вижда от основния им символ – това е *орелът* като символ на висша небесна сила. При прабългарите той е *едноглав* с разперени криле, а при славяните – *двуглав* с разперени криле.

Това, че езиците им са сродни, не е основание да се твърди, че прабългарите са славянски народ. Опитите на някои историци да ни внушат, че сме кръвни братя със славяните, противоречат на историческата истина. Що се отнася до писмеността – прабългарите са притежавали собствена писменост, която е била сходна с египетската. Известно е, че Шамполион успява да разчете египетското йероглифно писмо благодарение на това, че бил много добре запознат с коптската писменост и език.

Оттук можем да си зададем въпроса: откъде се появи версията, че Кирил е посетил Етиопия, за да проучи коптската азбука, която напомняла за глаголицата? Според мен това не е случайно. По всяка вероятност глаголицата е дошла от пустинните народи, от които сме наследили българския език. И тя е била най-пригодна да послужи за основа на създаването на друга, по-подходяща писменост. Освен това, както вече споменах в началото, в глаголицата са кодирани изключително важни сведения.

След разпадането на военноплеменния съюз между славяни и прабългари нашите предци създават държавата УРГУРИ. Но преди да се спра на нея, бих искал да направя съпоставка между прабългарите и славяните.

Историята на прабългарите е изключително богата на исторически събития. Сведенията за тях сочат, че те дълго време са били в пряк контакт с най-древните цивилизации в света – истинските траки, народите по Двуречието и река Нил. Това им позволило непрестанно да обогатяват и разширяват своите познания. Славяните също са наследили своята култура от истинските траки, но за разлика от прабългарите те са живели заседнал живот и в един район, сравнително ограничен и изолиран от народите, притежаващи високоразвита цивилизация. Това обстоятелство до голяма степен се оказало пагубно за тяхното развитие. В тази ранна епоха те не само че не са запазили наследената култура от истинските траки, но дори са изпаднали във вторично подивяване. И това трае до появяването на други народи, които влизат в пряк или косвен досег с тях.

За да не бъда обвинен, че се отнасям субективно към историята на славяните, ще си позволя да цитирам други автори. В книгата на Пламен Цонев се казва:

273 *„Ето каква оценка дават съветските историци за появата на прабългарите по Волга и Кама: „Пришълците българи са изиграли голяма роля в образуването на държавата. По равнището на своето обществено развитие те са стоели на същия този стадий*

на разпадане на родовия строй и формиране на класовото общество, както и местното население. Но тяхната ***по-висока военна организация*** *им позволила да* ***подчинят*** *местните отседнали племена и да* ***изиграят водеща роля*** *в процеса на образуването на* ***държавата.*** *"* („По следам древных культур", Москва, 1954.)

273 *„Още руският летописец В. Н. Татишчев в „История Российской" отбелязва: „Билеров имя мню собственное и обсчее всех* ***болгар...***"

Изграждането на двѐ могъщи столици – Велики ***Болгар*** *и* ***Биляр*** *– свидетелствува за* ***строителния размах*** *и* ***държавническата мисъл*** *у* ***прабългарите*** *по Волга...*

Анонимният автор Худул-ал-Алем съобщава, че от град ***Болгар*** *са излизали до 20 000 конници, а друг летописец – Гардизи – добавя, че българският народ е имал до 500 хиляди „знатни мъже", т. е. воини.*

По тези данни можем да съдим за числеността на прабългарите не само във Велики БОЛГАР (БОЛГАРИ)".

В най-ранния руски летопис „Повесть временных лет" се твърди, че българите били „насилници" над славяните по Дунава. За да бъдат насилници, вероятно е имало причина. И тази причина е посочена от Прокопий, източноримски историк от VI в., който направо говори, че славяните живеели в пълна „демокрация", която стигала до безвластие.

Сведенията по категоричен начин показват, че прабългарите играели първостепенна роля в славяно-българския съюз. И че тяхната военна мощ е била на високо ниво, което е една от основните причини за оцеляването им.

Позволих си да направя това отклонение, но то е необходимо, тъй като следващите исторически събития са пряко свързани както със славяните, така и с тюркските народи.

Земите, владени от прабългарската държава на *ургурите*, били разположени в границите: *на запад* река Дон и Азовско море, *на изток* до река Урал, на *север* обхващали планините на Южен Урал, а на *юг* до Каспийско море. В така очертаната територия

са влизали споменатите в историческата хроника градове *Болгар* и *Биляр*, а също и древните градове Сувар и Астрахан.

Държавата на *ургурите*, както вече споменах, възникнала след разпадането на прабългарско-славянския съюз, за което липсва датировка. Но все пак ние разполагаме с доказателства, че тази държава е съществувала. И това е „Именник на българските ханове“, който според историците е единственият автентичен домашен паметник.

Именникът е гордиевият възел в историята на нашите предци. От неговото разплитане ще узнаем в какви събития са участвали и каква е била тяхната роля и значение не само в Азия, но и в Европа.

От приложения към книгата *Именник* се вижда, че за периода от 146 до 582 г., или общо за 452 години, са посочени имената само на трима прабългарски владетели. Логиката ни задължава да приемем, че през този така дълъг период от време те са имали и други владетели. Отговора можем да намерим, като съчетаем преданието с историческата хроника.

В преданието се казва, че владетелите на прабългарите ургури и на кубратовите прабългари принадлежат на рода Дуло. В него се пояснява, че разликата между тях се състои в титлите, които са носели техните владетели. Владетелите на ургурите носели титлата *кан*, а на кубратовите прабългари – титлата *хан*.

Потвърждение на преданието ще намерим в историческата хроника. В „История на българската държава през средните векове“, том I, София, 1970 г., проф. Васил Златарски разказва (пред цитата е посочена съответната страница от книгата):

61 *„Някога си, разказва Прокопий, у едного у тях (самовластните царе), който имал властта, се родили двама синове, единият на име Утигур, а другият – Кутригур. Когато баща им умрял, двамата разделили властта си и дали името на своите подвластни, защото и в мое време едни се наричат утигури, а други – кутигури. Те всички (т. е. едните и другите) тук живеели наедно, имайки едни и същи общи учреждения, без да се сношават с други хора, които*

I. ДО НАЧАЛОТО НА БЪЛГАРСКОТО ЛЕТОБРОЕНЕ

Имена на князете и събитията	Година на покачването						
	циклова година	от Рождество Христово					От С. М.
		Години			януарска година	септемврийска година	с5000
		лунни		слънчеви			
			Управлявал	Почва от	Почва от	През	През
1. Авитохол	дилом твирем	9-тия м. на 150 г	} 300 г.	145,17	3 март 146	146	5650
2. Ирник	дилом твирем	9-тия м. на 450 г	} 150 г.	436,17	3 март 437	437	5950
3. Гостун	дохс твирем	9-ия м. на 600 г.	} 2 г.	581,67	5 септ. 582	583	6100
4. Курт	щегор вечем	3-ия м. на 602 г.	} 60 г.	583,12	8 февр. 584	584	6102
5. Безмер	щегор вечем	3-ия м. на 665 г.		641,32	27 април 642	642	6162
6. Исперих	вери —	през 663 г.	не <1 г.	642,14	22 февр. 643	643-4	6163
7. Отцепването му	(пета) —	през 665 г.	не <2 г.	644,08	30 януари 645	645-6	6165
8. Начало на българската ера		1-ия м. на 701 г.	36 г.	1-вия м. на 680 г.	1 януари 680	680	—

II. ОТ НАЧАЛОТО НА БЪЛГАРСКОТО ЛЕТОБРОЕНЕ

Имена на князете	Година на покачването						
	циклова година и месец	от Българската ера			От Рождество Христово		От С. М.
		години			януарска година	септемврийска год.	с6180 г. (5500+680)
		лунни		слънчеви			
	През	От	Управлявал	Почва от	Почва от	През	През
1. Исперих	сомор ениале	1-ия м. на 1-ата г.	22 г. и 8 м.	1-ия м. на I-та	1 януари 680	680	6180
2. Тервел	етх твирем	9-ия м. на 23 г.	16 г. и 11 м.	21,98	28 декември 701	702	6203
3. Неизвест.	дванш шехтем	8-ия м. на 40 г.	5 г. и 10 м.	38,39	23 май 718	718	6220
4. Севар	тох алтом	6-ия м. на 46 г.	16 г. и 3 м.	44,04	14 януари 724	724	6226
5. Кормисош	шегор твирем	9-ия м. на 62 г.	16 г. и 4 м.	59,81	25 октомври 739	740	6242
6. Винех	морин алем	1-ия м. на 79 г.	6 г. и 5 м.	76,66	1 септември 756	757	6259
7. Телец	сомор алтем	6-ия м. на 85 г.	не <3 г.	81,78	18 ноември 761	762	6265
8. Сабин	дванш алтем	6-ия м. на 83 г.	1 г. и 10 м.	84,78	15 октомври 764	765	6268
9. Умор	дилом тутом		40 дена	86,57	28 юли 766	766	6270

обитавали в отвъдната страна на блатото (т. е. на западната страна на Азовско море) и на тамошния ръкав, т. е. Керченския пролив.)"

От цитирания текст се вижда, че прабългарите утигури и кутигури населявали земите на изток от река Дон и Азовско море, т. е. страната на *ургурите*. И тези същите прабългари ще срещнем под същите имена и на Балканския полуостров. За тях в „История на българския народ", София, 1992 г., авторът Петър Мутафчиев казва:

57 „*Поради това императорът поискал да си послужи със средството, от което Източната империя преди и след него неведнъж бе получавала чувствителни резултати. Той подбудил утигурите да се нахвърлят върху своите западни сънародници. Съблазненият от императорските дарове утигурски* ***кан Сандил*** *нахълтал в кутигурските земи по време, когато самите кутигури били на поход към Дунава, и ги подложил на основно разорение. Но междуособната война, която пламнала между двете прабългарски племена, не траяла дълго и противно на очакванията на Юстинияна не изчерпала силите на кутигурите. Година по-късно те в голям брой се явили отново на юг от Дунава и подложили на разорение земите към Цариград и Солун. Много по-голямо обаче било нападението в 558 г., когато кутигурският* ***кан Заберган*** *минал замръзналия Дунав. От Тракия той изпратил част от войските си на югозапад, гдето те били спрени едва при Термопилите: други се втурнали към Галиополския полуостров, а сам* ***канът*** *със* ***седемхилядна конница*** *се отправил към Цариград. Анастасиевата стена и сега било прехвърлена без особени трудности и българите разбили стана пред стените на източната столица, към която вестта за тяхното настъпление била подгонила населението от цялата околност.*"

Сведенията, изложени от автора, показват по категоричен начин, че между тези прабългари и кубратовите има не само различие в имената на племената и титлите на техните владетели, но и в географските земи, които са населявали във времето. Историческите факти се очевидни, дори фрапиращи, и те ни

задължават повече да не ги пренебрегваме.

Положих немалко усилия, за да открия обективната истина. Резултатът бе положителен: стигнах до извода, че в началото на новата ера в Евразия е имало три клона прабългари:

– Прабългарите, дошли от Египет, които населявали земите на север от Дунава, в Европа;

– Прабългарите, които дошли от североизток и населявали страната на ургурите в Азия;

– Кубратовите прабългари, които също населявали Азия, но са били много по̀ на изток от държавата на ургурите.

Историята на прабългарите, дошли от Египет, както вече казах, е тясно свързана с немците, по-точно с германските народи. Според историческата хроника, един германски народ обитавал северните крайбрежия на Черно море. Той дошъл от първоначалната си родина Скандинавия. Те са известни като източния дял от готите, затова са наричани остготи.

Друг германски народ, който също се предполага, че е дошъл от Скандинавия, обитавал планинските области на Карпатите. И тъй като са се намирали на запад от Черно море, тях ги наричали вестготи.

В 251 г. вестготите предприемат нашествие в Мизия по времето на римския император Деций. Императорът сам повел армията, за да спре тяхното нашествие, но паднал убит, а цялата му войска била унищожена.

Около 370 г. остготите обитавали Малка Скития. През следващите години те се втурнали към южните провинции на Римската империя и подлагали всичко на унищожение и грабеж. Кръв и пепел оставяли по земите, през които минавали. Император Валент се отправил с войските си към Тракия, за да ограничи злото. Но в страшна битка при Одрин в годината 378 армията му била унищожена и сам той намерил смъртта си.

След това събитие остготите се пръснали по всички посоки из полуострова и станали господари на завладените от тях земи. Същото сторили и вестготите, само че от земите на Карпатите.

Остатъците от римските войски се затворили в крепостите и не смеели да излязат от тях. Романизираното население било изцяло изоставено на милостта на германските народи. Император Теодосий Велики до известна степен успял да ги укроти, но това не траяло дълго. След неговата смърт през 395 г. под командването на своя вожд Оларих германските народи продължили вилнеенето си. Те продължили да кръстосват надлъж и нашир Балканския полуостров, доунищожавайки оцелялото местно население.

Нашествието на германските народи е станало причина Теодосий Велики да раздели Римската империя на две: западна – Римска, и източна – Византия. На западната слага за владетел сина си Хонорий, а на източната – другия си син Аркадий.

Вождът на германските народи напуска полуострова през 413 г. и се отправя към Италия. В историческата хроника не се посочват причините, поради които немските народи са напуснали. Дали това е станало доброволно или по принуда? Ако е по принуда, кой го е сторил?

Навсякъде в историческата хроника се посочва, че причината немските народи да напуснат обитаваните от тях земи на север от Дунава се дължи на натиска, оказан им от хуните, а на отделни места се споменават хуно-българите. На историците е известно, че под понятието хуни трябва да се разбира съюз на няколко племена, обединени в едно. За това си позволих да направя предварително разграничение между прабългарите и тюркските племена. Това ще ни улесни в проследяването на движението на прабългарите и истинските хуни от изток на запад. За целта ще ползвам предимно споменатите вече книги на бележитите български историци проф. Васил Златарски и Петър Мутафчиев.

Известно е, че истинските хуни са се придвижили от Средна и Долна Сърдаря и киргизките степи към река Урал през първата половина на II в. През този век те стават съседи на прабългарите ургури. Обаче по времето на Марк Аврелий (161-180 г.) река Урал вече се е наричала с турско име. Смяната на името показва, че

прабългарите не са от тюркски произход.

Това е един от възловите въпроси в историята на прабългарите. Несъзнателно учените приемат, че тези прабългари принадлежат към кубратовите, и в същото време са изненадани, че авторите от това време ги наричат хуно-българи.

Проф. Васил Златарски е направил проучвания по този въпрос и в книгата си казва:

56 „*И тъй към средата на II в. хунските народи, движейки се на запад под напора на тунгузите, стигнали до границата между Европа и Азия. Тук, източно от р. Урал, те останали за дълго време. Не по-късно от първата четвърт на IV в. хуните покорили аланите между Волга, Дон и Кавказ и стигнали до Азовско море. В 376 г., както е известно, те прекрачили тая преграда и след като покорили остготите и отблъснали вестготите в пределите на Източната империя, турили основа на обширната си държава в днешна Южна Русия: тук те се закрепили за известно време и разширили властта си от северните брегове на Черно море на* **запад** *над днешно Влашко и Източно Маджарско. През пълната половина на V в. хуните вече съседели с Византийската империя и почнали да я нападат, като си прокарвали път за по-нататъшно движение на запад, което те извършили начело със своя велик вожд Атила в петия десятък на V в., откогато почва нов период от историята на западните хуни.*“

Ако се съобразим с времето, посочено от автора, се оказва, че от 150 до 325 г. е съществувало мирно съжителство между прабългари и истинските хуни.

Но доколко е било мирно тяхното съседство, това не се знае. Твърди се, че след 325 г. истинските хуни покорили аланите между Волга, Дон и Кавказ и стигнали до Азовско море. Няма никакво съмнение, че ургурите са напуснали владените от тях земи. Възниква въпросът – но къде са изчезнали?

Отговорът прозира в хрониката на Прокопий, който проф. Златарски цитира:

62 „*След като нападнали внезапно живеещите в онази равнина*

(т. е. на запад от Азовско море) готи, избили много от тях, а всички останали прогонили: тия пък, които можали да избягат, вдигнали се оттам с жени и деца, напуснали праотеческата страна и като преминали Дунав, дошли в ромейското царство...

63 *Хуните, след като едни от тях (готите) избили, а други накарали да се изселят, завладели страната. След това кутигурите извикали при себе си децата и жените си и се поселили там, дето те и днес още живеят. Те всяка година получават от императора големи дарове и преминавайки Дунава, нахлуват в императорските владения, бидейки в едно и също време и съюзници, и врагове на ромеите.*"

Авторът на тези редове ни поднася безценни сведения за движението на народите от изток на запад. В тях липсва датировката, но в замяна на това се вижда редът на тяхното появяване в Европа. Сега ние знаем, че прабългарите са напуснали страната на ургурите под натиска на истинските хуни. А прабългарите, които авторът нарича хуни и утигури, изтласкват остготите и се настаняват на владените от тях земи на север от Черно море.

Няма никакво съмнение, че натискът на хуните е продължил и се е увеличавал вследствие на постоянно идващите от изток други народи. Това принудило прабългарите да изтласкат остготите от Малка Скития и вестготите от земите на Карпатите. За тяхното изтласкване немалка роля е изиграло и обстоятелството, че към тях са се присъединили БАСТарните, по-точно прабългари и евреи, които преди това са населявали земите на юг от Дунава. А немците са се присъединили към техните сънародници остготите.

Обединяването на прабългарите и присъединяването към тях на евреите ги превърнало в *могъща сила*. Те създали огромна държава, която се разпростирала на изток от река Дон, а на запад включвала и земите на Карпатите. Дворът на прабългарския *кан* се е намирал при делтата на река Дунав.

Вследствие на нашествието на германските племена Византия била изтощена. Тя не разполагала с достатъчно силна армия,

а и романизираното население било почти изтребено. Единствените, на които можела да се облегне, били прабългарите. За да ги спечели като съюзници, императорът им дал големи дарове.

Прабългарите са тези, които изтласкват германските народи и ги принуждават да се оттеглят към Италия. Но след това те не се изтеглят на север от Дунава, а напротив, трайно се настаняват и създават за втори път БЪЛГАРСКА държава на Балканския полуостров.

За тези събития в историческата хроника има достатъчно сведения, които в някаква степен подсказват, че в тези събития участват както истински хуни, така и прабългари, които фигурират пак под името хуни. За тях проф. Васил Златарски казва:

58 *„Хунското нашествие в Европа в 376 г. увлича, както е известно, подире си само хунски племена от западния клон, някои от които скоро след това достигнали до долното течение на Дунав и се опитали да поведат самостойна политика спрямо Източната империя, ала силната ръка на хунските владетели можала да ги удържи в тъй наречения* ***хунски съюз****, което отчасти ще трябва да се постави във връзка с последвалото* ***наскоро*** *пренасяне на* ***центъра*** *на* ***хунската държава*** *по-нататък на* ***запад****."*

Несъмнено нашествието се отнася за прабългарите, за което узнаваме сега, че е започнало в 376 г. Вероятно през същата година е станало и обединението с останалите прабългари и евреи. Воденето на самостоятелна политика спрямо Източната империя се потвърждава от хрониката на Прокопий като дело на прабългарите, а не на хуните.

Сключеният съюз между прабългари и истински хуни е бил на принципа на военната демокрация. Всеки вожд запазва правата си над народа и територията, която владее. Неговите задължения се свеждат до това да оказва помощ с войска при походи за завладяването на други земи и при отбрана при нашествието на други народи.

Най-вероятно този военно-племенен съюз е позволил на истинските хуни да прекосят владяната от прабългарите терито-

рия, за да се отправят на *запад*, към Панония, където трайно отсядат. Това историческо събитие останало незабелязано от летописците от онова време, затова те поставили всички под един общ знаменател – хуни. Само някои от тях споменават за хунобългари. Това историческо събитие е подвело и българските историци.

Ще посоча за пример това, което казва проф. В. Златарски:

59 „*Но, от друга страна пък, когато западните хуни се впуснали от Южна Русия за нови завоевания в пределите по-напред на Източната империя, а сетне и на Западната и скоро след това основали новата си държава по равнините в областта на р. Тиса и Средни Дунав, хунските народи, които по-рано може би са влизали в съюза и сега останали в областта на Черно море, почувствали се съвсем свободни и, както се види,* ***отказали да признават властта на Атила***.“

Няма никакво съмнение, че между истинските хуни и прабългарите е съществувала както териториална граница, така и административна и политическа независимост. Това, разбира се, не изключва участието на прабългарски войски в походите на Атила на ***запад***. *Напротив, това може би е едно от условията в договора за сключения съюз – прабългарите да помогнат на истинските хуни за придвижването им на* ***запад***.“

Ако искаме да узнаем как е създадена втората българска държава на Балканския полуостров, са налага да съчетаем историческите сведения с преданието. В него се казва, че *владетелят* на прабългари и евреи, чийто двор се е намирал в делтата на река Дунав, имал трима сина. Неговото име не се споменава, но е носил титлата *кан*. Най-големият от синовете носел името *Онури Давид*, средният – *Ургури Астрахан*, а най-малкият – *Тринтури Монолит*.

След неговата смърт тримата разделили държавата помежду си, но запазили нейното управление, както е било по времето на утигурите и кутигурите, за които Прокопий казва: „Тук живеели наедно, имайки едни и същи общи учреждения.“

Малкият брат Трингури Монолит оспорил правото на власт на Онури Давид. Пламнала борба между тях, която завършила с победа на кан Монолит. Това събитие довело до отделянето на евреите от прабългарите и до обособяването им в самостоятелна държава. Тези евреи, които принадлежат на Давидовото коляно, по-късно попадат под зависимостта на славяните. Голяма част от тях са претопени, а оцелелите са тези, които днес наричат славянски евреи. Съюзът между прабългари и Източната империя, за който се споменава в историческата хроника, е осъществен от кан Трингури Монолит. Целта на Византия е била да използва могъщата военна сила на нашите предци, които единствени са били в състояние по това време да изгонят германските племена, които властвали на полуострова.

Прабългарите, предвождани от кан Монолит, прекосили Дунава. Вероятно това е станало в края на IV в. Прабългарите действително са успели и това се потвърждава от факта, че през 413 г. Алерих напуснал полуострова и тръгнал към Италия. Но не успял да изтласка всички германски племена. Немалка част останали да обитават земите на запад от границата между източната и Западната империя, а тя е била на река Дрин (между Сърбия и Босна).

По това време кан Ургури Астрахан бил владетел на земите на север от Дунава. По-късно и той прекосил Дунава. Неговите походи са отбелязани от историческата хроника, но поради това, че не са могли да разграничат прабългари от хуни, авторите ги наричат хуни. Ето какво разказва Петър Мутафчиев за прабългарите, наричайки ги хуни:

32 „*Големите маси, с които хуните (прабългарите – бел. авт.) действали, бързината на техните движения, появата им в места, гдето не били очаквани, и неудържимата стремителност на техните нападения привеждали в ужас съседните им народи. Освен непрестанните малки набези, които предприемали, техните неизброими пълчища нахлували на два пъти в Балканския полуостров и тия нашествия по опустошенията, които оставяли след себе си,*

надминавали всичко преживяно по-рано по време на готите. При второто от тях, в 447 г., била засегната и Македония, през която те стигнали до земите на Стара Елада. Но много по-страшно от него било първото, пет години по-рано. При него те се разпилели по цяла Мизия и Тракия чак до самите околности на Цариград. Съзнавайки безполезността на всяка съпротива срещу им, източноримските войски избягвали срещи с тях и търсели закрила в големите крепости. Но и те не били в състояние да им дадат нужната сигурност. Обсадното изкуство не било познато на хуните (прабългарите), но от него те и не чувствали особена нужда, тъй като под бесния им напор, вдъхновяван от пълно презрение към смъртта, се събаряли и най-здравите крепостни стени. В цялата област, от Дунав и Морава, до Странджа и Мраморно море, се запазили само няколко укрепени градове, например Одрин, Ираклия и малката крепост Асемус на р. Осъм. Всичко останало, между което и големите цветущи градове на Мизия и Тракия, било превърнато в развалини. Запустелите полета били осеяни с трупове на избитото население: избегнала унищожение само част от него, която намерила убежище в горите."

Ако внимателно анализираме изложените досега сведения, които се отнасят за периода от края на III в. и първата половина на IV в., ще установим, че на Балканския полуостров са настъпили коренно различни етнически и геополитически промени. Какво имам предвид?

Романизираното население, което е обитавало полуострова, е почни унищожено от германските племена. Пълни господари на тези земи са били те, а не Византия. Идва съюзникът на Византия кан Трингури Монолит. Предвожданите от него прабългари изтласкват германските народи, но не се оттеглят в земите, от които са дошли, а остават и трайно се настаняват. След него идват прабългарите, предвождани от неговия брат кан Ургури Астрахан. От неговите походи се вижда, че той става господар на почти целия полуостров. По негово време голяма част от прабългарското население се е преселила от север на юг

от река Дунав.

Според преданието кан Ургури Астрахан е този, който обединява всички прабългари и създава за втори път *българска* държава на Балканския полуостров. Вследствие на това самият полуостров започва да се нарича БАЛ-КАН-ски, т.е. ГОЛЯМ-КАН-ски.

Още по време на кан Монолит Византия виждала, че бившите земи, която тя е владеела, няма да ѝ бъдат върнати. Но след идването и на прабългарите на кан Ургури Астрахан тя окончателно ги загубила.

Каква всъщност е била ролята на Византия както през този период, така и по-късно? Ако по време на германското господство тя е имала някакво влияние по тези земи, след идването на прабългарите то е сведено до нула. Във владение на Византия са останали само Цариград, Солун, Одрин (който е преминавал ту в едни, ту в други ръце) и някои по-незначителни крепости. Реално тя не е представлявала това, което ние четем в досега съществуващата история.

Новосъздадената българска държава, която е притежавала не само многобройна, но и изключително боеспособна конна армия, действително е била страшилище за съседните ѝ народи. Тя разширила неимоверно територията си. Изгонила окончателно германските племена от полуострова. Потвърждение ще намерим в книгата на проф. Васил Златарски:

81 „*Към 80-те години на V в. изпъква у съвременните писатели името не на хуните, а на българите. Така Иван Антиохийски ни съобщава, че в 482 г., когато остготите нападали на придунавските провинции, император Зинон (474-491) се видял принуден да повика на помощ за пръв път тъй наречените* ***българи****. Енодий, епископ на гр. Павия, който е живял между 473 и 521 г., в панегирика си към Теодорих Остготски казва, че той още на млади години се прославил с победите си над* ***непобедимите*** *дотогава* ***българи****. Същият Енодий споменува и за друго едно сражение на готите с българите, което е станало пак в Теодорихово време, но в което сам Теодорих не*

е взел участие поради старите си години. Касиодор, първият министър на същия Теодорих, ни е запазил два документа от канцеларията на остготския крал Аталарих, внук на Теодорих: с единия се награждава някой си Толвин с патрицианско звание, задето той на млади години се отличил в една война с българите, която станала около гр. Срем (Sirmium), а с другия се дава същата награда за някой си Киприан, който така също воювал с ***българите.***

82 *Приведените тук известия ясно свидетелствуват, че към средата на втората половина на V в.* (450 г., бел. авт.) ***българите*** *почват от черноморските си живелища да играят* ***водеща роля*** *в областта на Средни и Долни Дунав и дотолкова се засилили, че съвременниците ги смятали за* ***непобедими,*** *а византийският император, както и близките им съседи ги викат на помощ против германските си врагове, като са разчитали както на тяхната сила, тъй и на старата им вражда с остготите. Това засилване на* ***българите-кутигури*** *може да се обясни само с присъединяването на върналите се с Атиловите синове хунски племена към черноморските брегове. Освен това изчезването на името „хуни" и изпъкването на името „българи" в устата на съвременниците още по-ясно доказва, че хунската власт била вече изчезнала в дадената епоха и на нейно място настъпила* ***властта*** *на* ***българите-кутигури,*** *чиито владения с присъединяването на остатъците от западните хуни вече допирали до границата на Източната империя и за това те са могли да предприемат такива далечни походи в Панония...*

83 *Историята на утигурите в дадената епоха се е развивала вероятно в отношенията им само към близките сродни и съседни племена, но не и към Източната империя, както това признава сам Прокопий, който пише, че утигурите, които останали да живеят в родната земя, „не причинявали на ромеите никакви неприятности, защото те живеели далеч от тях и отделени с много находящи се помежду им народи, били спрямо тях (ромеите) в една против волята си бездейност".*"

Към казаното от автора едва ли има какво да прибавя. Сведенията ясно сочат, че германските народи са изтласкани от

полуострова от прабългарите. Също става ясно, че кан на кутигурите е бил Трингури Монолит, а на утигурите – Ургури Астрахан. Името на последния показва, че и двата клона са наследници на прабългарите, населявали страна *Ургури*, на чиято територия се е намирал и град Астрахан.

Обединената българска държава непрекъснато разширявала своите владения. Единствен неин съперник с претенции да си възвърне земите е Византия. Според историческата хроника, в продължение на едно десетилетие прабългарите водили битки на запад, за да засегнат Илирия. През 517 г. нахлули по долината на Морава в Македония, където отседнали трайно. Оттук те насочили своите действия на юг и изток. Тяхната цел била, от една страна, да завладеят Тракия, а от друга, да изтласкат единственото оцеляло романизирано население от Епир и Тесалия. При този поход прабългарите стигнали до Термопилите.

Всъщност Македония е била населена от прабългари още по времето на Трингури Монолит (442-447 г.). С този втори поход те увеличават прабългарското население и превръщат територията на Македония в опорен пункт и военностратегическа база за защита на новосъздадената държава от Византия, чийто главен център е Солун, и романизираното население в южната част на полуострова.

Българската държава през този период е била могъща сила. Тя е владеела огромни територии както на север от Дунава и Черно море, така и на юг от Дунава. Апогеят на нейното величие е отразен в историческата хроника от 530 до 540 г. През този период те показват своята невероятна стратегическа мисъл, плод на военния им гений.

Прабългарите предприемат по това време два паралелни похода срещу Византия, единият насочен към Цариград, а другият – към Солун и на юг от него. В тези походи взела участие цялата прабългарска военна сила, която се намирала на север и на юг от река Дунав. Действията се развили така:

Единият поход бил насочен срещу Илирия. Огромна конна

армия минала Долния Дунав и завладяла всички земи от Адриатика до околностите на Цариград. В тях влизали цяла днешна Беломорска Тракия без Солун. Оттук те минали през Тесалия и Термопилите и се нахвърлили върху южните гръцки острови.

Другият поход бил осъществен също с огромна армия. Прабългарите проникнали в Тракийския Херсонес (днес Галиполски полуостров), а оттам се прехвърлили дори на азиатския бряг на Хелеспонта.

Борбата за господство над земите на Балканския полуостров между Втората българска държава и Византия продължила и през следващите десетилетия. От изнесените сведения ясно се вижда, че населението е прабългарско, а владетелите му носели титлата кан.

Тази втора *България* е съществувала и по времето на кан Сандил и кан Заберган (558 г.), за които се разказва в книгата на Петър Мутафчиев и която цитирах в началото. И по това време прабългарите продължават да бъдат могъща сила на полуострова, след като безпрепятствено стигат до стените на Цариград. Причината да бъдат спрени според автора е следната:

57 *„Опитността на престарелия Юстинианов пълководец Велизарий принудила Заберган да се откаже от по-нататъшни действия тук, но отстъплението му от Тракия трябвало да бъде откупено с голямо количество злато.“*

Очевидно през този период започнал и упадъкът на тази прабългарска държава. Тя била отново разделена на две самостоятелни държави. Едната е заемала земите на север от Дунава, а другата – на юг от него. Това се потвърждава от Петър Мутафчиев, който разказва:

57 *„Още докато Заберган се бавел из Тракия, Юстиниян отново потърсил помощта на утигурите. Едно негово посолство през Черно море бързо се отправило към техния кан Сандил, който срещу голяма сума пари бил уговорен повторно да нахлуе в кутигурските земи. Войната между двете сродни племена избухнала сега с*

нова сила, водила се дълго и с крайно ожесточение, докато и едното, и другото били тъй обезсилени, че скоро станали жертва на чуждото завоевание. Народът, който връхлетял над тях, били аварите.“

Възниква въпросът – кога окончателно престават да съществуват двете самостоятелни прабългарски държави? Отговора ще намерим в „Именник на българските ханове“. Историческите събития, на които се спрях, показват, че той е общ списък и засяга както владетелите на прабългарите, дошли от страната Ургури, така и владетели на кубратовите прабългари. Това ни дава възможността да го попълним с някои имена, като спазим хронологията. Това се отнася най-вече за прабългарите, чиито владетели носят титлата кан.

След като поставим споменатите дотук имена, той би следвало да изглежда така:

ИМЕННИК
НА ПРАБЪЛГАРСКИТЕ КАНОВЕ

1. Кан **АВИТОХОЛ**, владетел на страната Ургури, управлявал от **146 г.**

2. Кан **ИРНИК**, вероятно баща на тримата братя, владетел на прабългари и евреи **437 г.**

3. Кан **ОНУРИ ДАВИД**, владетел на евреи и малка част от прабългарите, управлявал приблизително от **440 г.**

4. Кан **УРГУРИ АСТРАХАН**, владетел на прабългарите приблизително от **440 г.**

5. Кан **ТРИНГУРИ МОНОЛИТ,** владетел на прабългарите приблизително от **440 г.**

6. Кан **САНДИЛ**, владетел на прабългарите утигури преди и след **558 г.**

7. Кан **ЗАБЕРГАН,** владетел на прабългарите кутигури преди и след **558 г.**

8. Кан **ГОСТУН**, най-вероятно владетел на ургури и кутигури, но в земите на юг от Дунава. Последният от владетелите на прабългарите, носили титлата КАН. **581 г.**

Съставеният от мен именник няма претенциите да е точен, нито изчерпателен, тъй като се вижда, че има много бели петна в историята на нашите предци. Чрез него искам да покажа както на читателите, така и на представителите на българската историческа наука, че сътворената от тях история за нашите предци е не само неправдоподобна, но и в голяма степен изопачена.

Наличните доказателства и аргументи, макар и малко, нагледно говорят каква е била ролята и значението на прабългарите в Евразия в продължение близо на половин хилядолетие. От тях се вижда каква е била и ролята на Византия, особено в периода от края на третия век до 582 г., когато настъпва краят на съществуването на прабългарската държава. През тези близо две столетия истински господари са немските народи, а после прабългарите. След тях стават господари авари, славяни и отново прабългари, но кубратовите.

Потвърждение за това, което казвам, всеки може да намери много лесно. Достатъчно е да вземе една карта на Балканския полуостров, която е съставена от български историографи, и ще види, че присъствието на прабългарите въобще не е отбелязано. По какви причини не е сторено, въпреки че има предостатъчно сведения в трудовете на проф. Васил Златарски, Петър Мутафчиев и други родолюбиви българи?

Отговора ще узнаем от по-късната историческа съдба на прабългарите.

По времето на кан Гостун, по-точно след 582 г., прабългарите попадат под зависимостта на аварите. Те принадлежат към същата група азиатски народи, към която принадлежат и хуните. Върховният повелител на аварите носел титлата *хаган*. Самата аварска държава представлявала един принудителен съюз на много народи и племена, а самите авари били малко на брой. Но това малцинство притежавало силна военна организация, която била идентична с тази на прабългарите, на което се дължало и тяхното господстващо положение над останалите народи и племена, влизащи в тяхната държава.

Аварите тръгват отвъд Каспийско море на запад, за да отседнат в областите около реките Волга и Дон. До появяването им на север от река Дунав те покоряват народите и племената, обитавали земите на север от Черно море. В тяхната държава били включени както славяни, известни под името анти, така и прабългари утигури.

Най-вероятно между прабългарите и аварите да е бил сключен съюз от рода на този, които са имали преди това и с хуните, като върховен вожд е станал аварският *хаган*. Разбира се, това е станало вследствие на историческия факт, че прабългарите, както тези на север, така и тези на юг от Дунава, били изтощени от взаимното си унищожаване. Това се потвърждава и от Петър Мутафчиев, който в книгата си казва:

60 „*Войската на аварите се състояла изключително от конници. Там, както било например при походите из Далмация, те изпращали подчинените си българи. В 584 г. един десетхиляден корпус, съставен само от български конници, по заповед на хагана подложил на опустошение побрежията на Адриатика, а няколко години по-късно и все по волята на аварския повелител друг многочислен български отред, въпреки мира с империята, бродел из Долна Мизия. Славянската пехота аварите използвали за авангардни боеве или при атаката на крепости. За да могат да се движат бързо, водели при военните си експедиции и голям брой запасни коне. Въоръжението им, както на всички тогавашни турански народи, се състояло от копие, меч и лък със стрели: носели и леки брони.*“

Отношенията между авари и прабългари почивали на принципа на военната демокрация, но ръководната роля е била в ръцете на хагана. Това ясно е отразено от автора:

59 „*Главното им занятие* (на аварите – бел. авт.) *било войната, а поминъка си добивали от грабежите, които вършели в съседните страни, и от безогледната експлоатация над подчинените си народи. Към тях те се отнасяли с дивашка жестокост и древната руска летопис разказва как вместо коне и волове впрягали в колите си жените на славянското племе дулеби, което живеело в*

земите около Буг. Своите поданици – среднодунавските и панонски и дакийски славяни, те при походите си из Балканския полуостров заставяли да им строят мостове над Дунава и Сава, а често пъти ги водели и като спомагателна войска със себе си. Второто си нападение над Солун (586 г.) славяните, изглежда, предприели под началството на аварите. При голямата обсада на Цариград в 626 г. аварският хаган заповядал на следващите го славяни да пренесат със своите лодки-еднодръвки войската на персите, по онова време аварски съюзници, които чакали на азиатския бряг на Босфора."

Очевидно е, че до началото на VII в. българската държава е разпокъсана и зависима от аварите. С тях идва и първото славянско население, което не е било малобройно. След изтеглянето на аварите на север от река Дунав славяните остават на прабългарските земи. По това време преобладаващо е все още прабългарското население, но в отделни области, предимно в равнините, е имало и големи маси от славяни.

Последният поход на аварите е завършил с обсадата на Цариград в 628 г. Най-вероятно след тази година те са напуснали земите на юг от Дунава. Причината е тази, че от североизток пристигат все повече огромни маси славянско население, което непрекъснато изтласква на запад аварското хаганатство, населявало по това време бившите земи на даките, т. е. земите на север от Долния Дунав.

При създалото се положение прабългарите са поставени в положението на народ, който трябва да се бори за своето оцеляване. От една страна негов враг са славяните, а от друга – Византия, която използва създалото се положение, за да си възвърне господството върху земите, които е загубила преди повече от две столетия. Земите на Втората прабългарска държава се превръщат в арена на кръвопролитни битки.

Първоначално нашите предци са водили войни на два фронта – срещу византийци и срещу славяни. По-късно променят своята стратегия и с цел да запазят прабългарското население, влизат в съюз със славяните срещу византийците. В края на

краищата прабългарите са постигнали максималното, което е било възможно през тези черни времена в тяхната история.

И все пак немалка част от тях са оцелели. Най-много са били тези, които са населявали земите в днешна Македония. Те са запазили своята независимост от Византия до средата на VII в. Други са се оттеглили към аварите, трети се спасили, изтегляйки се в планините и горите.

Оказва се, че окончателно край на Втората българска държава са сложили не аварите, а предимно славяните с помощта на Византия. Нека проследим тяхното нашествие.

Според византийските автори славяните се появяват на север от река Дунав в края на VI в. и началото на VII в. Това твърдение напълно подкрепя разказаното от мен. И наистина след унищожаването на българската държава от тях те се превръщат в господари на полуострова. Населението по тези земи вече е предимно славянско и много по-малко прабългарско.

Но тяхното господство е траяло твърде кратко. То е започнало след 629 г. и е завършило с появяването на кубратовите прабългари, предвождани от Аспарух и Кубер.

ИСТОРИЯ НА ПРАБЪЛГАРИТЕ, ДОШЛИ НА БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ ОТ ИЗТОК

Вече споменах, че този трети клон прабългари са обитавали земите на Манджурия и че техен владетел е бил великият ТИМОТИ – брат на Савската царица, който принадлежи на рода Дуло. Освен това в преданието още се казва, че всички прабългари са владеели до съвършенство военното бойно изкуство. Те са го наследили от пустинния народ, който в тъмата на времето е населявал пустинята ТакламаКАН. Това бойно изкуство по-късно те предават на народите от Далечния изток. Затова са ги наричали *гури*, което за тях означава *учители*.

Единствено тези прабългари се връщат към земите на своите предци. По време на своето дълго пребиваване в тази част на света те са оставили дълбоки следи, но времето почти ги е заличило. Единственият паметник, който все още напомня за тяхното трайно присъствие, е Китайската стена. Тя е построена от китайците, за да спрат нашествията на прабългарите. И действително техните нашествия са били страшни. Не случайно в германската хроника за тях се казва, че са „непобедимите българи".

По повод на предците на кубратовите прабългари Пламен Цонев казва:

190 „*Стигнахме до етногенезиса – корените на прабългарското начало – и това вече ни затруднява. Тъй като все още окончателни твърдения по този въпрос в нашата наука няма. Има предположения, версии, хипотези.*

Едните твърдят, че сме туранци.

Други – хуно-тюрки или хунори.

Трети – арии...

191 *Има един изтъпкан от копита на камили и коне път, водещ от* ***изток*** *към* ***запад*** *и обратно... Той се казва „Великият копринен път“ – търговската артерия на безкрайните кервани. И хванем ли този път, той ще ни изведе до предела – кръстовището между* ***изтока*** *и* ***запада*** *– Тиеншан (Тян-Шан), което означава „Небесната планина“.*

Един от най-величествените върхове в тази могъща верига, издигната между седем и девет хиляди метра височина над морското равнище, се нарича ... Кан Тангра (или Тенгри). Та нали Тангра е върховният бог на нашите предци?...

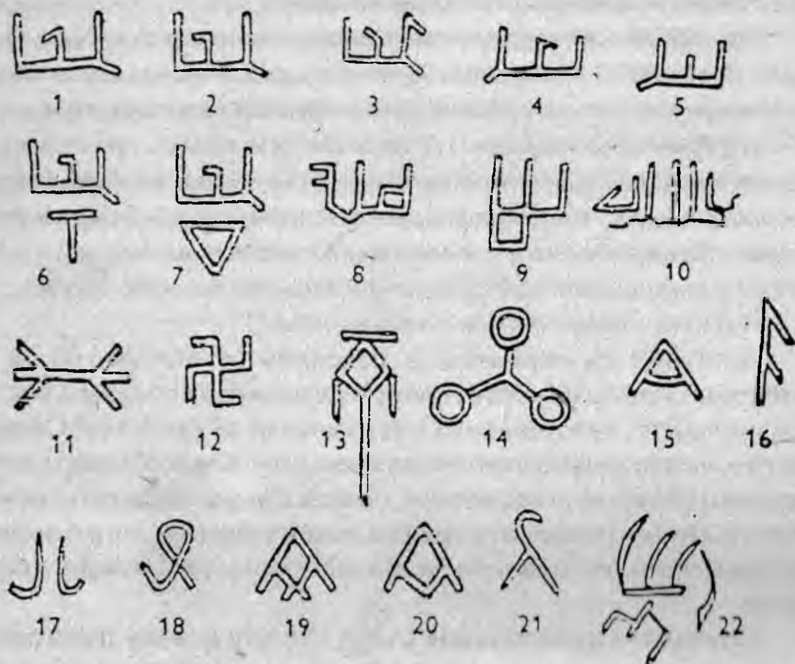
192 *„Небесната планина“. Тангри-ТАГ означава „хребета на духовете“. Защото местните жители уподобяват тези снежни върхове с „небесните духове“.*

279 *Търговските артерии, минаващи от Велики* ***Болгар*** *до* ***Балх****, поддържаните взаимоотношения с Бактрия и множество други загадъчни българо-бактрийски паралели (сходни изображения в съкровището Наг Сент Миклош и Амударинското съкровище) загатват за много по-стари и дълбоки етнически културни връзки със Средна и Централна Азия.*

280 *Прабългарите са имали своя писменост. Колкото и странно да се вижда някому това, още миналия век някои руски учени като Успенски, а напоследък арх. Слави Дончев, обръщат неведнъж внимание върху този факт. Той дори намира връзки между някои от тези писмени знаци и кирилицата.*

Ние искаме да подчертаем особената близост, която установяваме между знаците на глаголицата и някои тамгообразни, а според нас и писмени знаци в Северното Причерноморие. Предполага се, че те са от ***сарматско****-алански произход. Но щом това е така, тогава и прабългарските племена, чиито първи поселища намираме покрай Алтай и Тян-Шан, пренасят със себе си същите тези идентични знаци-букви от древнотюркската писменост, известна още под наименованието орхонско-****енисейска*** *азбука. Това е своеоб-*

разна руническа писменост. Между VII и X в. тя се разпространява в Саяно-Алтайския ареал.



Прабългарски буквени рунически знаци от Велики Болгар

*Тук, сред хакасо-**киргизките** възвишения на планината Сулек, ние намираме изумително интересни скални рисунки (писаници), сред които са врязани и търсените от нас **протобългарски** писмена. Позволяваме си да ги наречем така, защото те **имат известно сходство с прабългарските надписи**, открити в **Мурфатлар** (Добруджа), донесени несъмнено от **нашите прадеди.***

Понякое време, види се, нашето племе е населявало тези места, защото присъствието на прабългари е удостоверено от древнокиргизки надписи и китайски източници. Един изсечен върху камък надпис недвусмислено говори за предводителя Ерен -

281 *Улуг, който се похвалил, че през неговото властване „народът БОЛШАР не е живял във възбуда", което подсказва от своя страна тревожния дух на този народ...*

Изследователите на орхонско-руническите надписи (Берн-щам, Корш, Жирмунски) откриват в тях високия поетичен слог и образно-метафоричното мислене на древно-енисейската **култура...**

282 *Ето защо, струва ни се, древнотюркската и прабългарска руническа писменост, установена чрез орхо-енисейските надписи, е възникнала върху палеографските знаци от сребърно-бронзовите печати. Тя е продължителка на хилядолетни традиции и не може да бъде изолирана от най-старите огнища на писмеността.*

И все пак докъде отвеждат корените?"

Безценни са сведенията, посочени от автора, но за да разберем тяхната научна стойност, се налага да обърнем поглед към народите, притежавали писменост от древността. Общоприето е, че най-рано се появява шумерското клинообразно писмо. Няколко столетия след него се появява йероглифното писмо в Египет. Преди няколко години се появи хипотеза, че в основата на китайската писменост е заложено египетското йероглифно писмо.

Критската цивилизация също е притежавала писменост. Археолозите са намерили множество глинени таблички с два вида писменост, първата – примитивна, така наречена йероглифна. Вторият вид писменост е от по-късно време и я наричат „линеарно писмо А". Засега то не е разчетено. По-късно възниква също толкова загадъчно „линеарно писмо В", което се отнася към XV-XIV в. пр. н. е. В историческата хроника за древните гърци се твърди, че те са наследили всичко от критяните, но ако това отговаря на историческата истина, би следвало да вземат от тях и писмеността им. Но това те не са сторили, тъй като не може да се вземе от един народ нещо, когато не си имал с него каквито и да било взаимоотношения.

Древните гърци, по-точно техните историци, скалъпват историята, че тяхната писменост била донесена от някой си

мореплавател Кадъм. Това име е идентично с името на Кадъм, основателя на Тива в Беотия. В първата част на книгата се спрях на този въпрос, като застъпих становището, че тяхната писменост принадлежи на истинските траки, тъй като те са много по-древен народ и също си служат с нея. И не само по-древен, но и притежаващ високоразвита цивилизация.

Посочих като аргументи „свещените“ знаци и писмеността, която съществуваше в „Ребуса“. Ето и някои от тях:

1.
2.
3.
4.
5.

Посочих, че първите два „знака“ напомнят буквата „Ч“, а също и буквата „Е двойно“ от кирилицата. Следващите два „знака“ под №3 и №4 често се повтарят в писменост, съществуваща върху плоча от пясъчник – част от каменна гробница, открита край село Кьолман, Преславско. Също така обърнах внимание и върху факта, че „знаците“ под №4 и №5 ми напомнят на буквите „епсилон“ и „омега“ от гръцката азбука.

Пламен Цонев говори за „изумително интересни скални рисунки (писаници), които се намирали в киргизките възвишения на планината Сулек, и намира, че между тях и прабългарските надписи, открити в Мурфатлар (Добруджа), има известно сход-

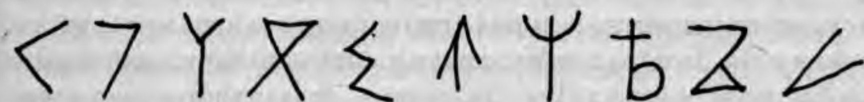
ство.

Не ми е известно какво представляват скалните рисунки (писаници), но тези, открити в Мурфатлар, изглеждат така:



Знаците, съдържащи се в прабългарските надписи, открити в Мурфатлар, Северна Добруджа – на мястото, откъдето са били добивани каменни блокове за отбранителния вал, издигнат от Аспаруховите воини

Направих сравнение между тях и тези, които съществуват във вид на „свещени“ знаци и писменост към „Ребуса“. Оказа се, че и двете писмености принадлежат към някаква по-древна, тъй като открих десет абсолютно идентични знака, и те са:



Освен това установих, че има още толкова, които са много сходни. Фактът, че тези знаци се намират в „Ребуса“, който е свързан с прабългарите от Египет, а за тях се казва, че притежавали писменост, която е сродна с египетската, обяснява защо:

– В откъслечния фрагментарен надпис на Омуртаг е казано: „...бе 6328. Принесоха се жертва и се заклеха... книгите...“

– Княз Борис, когато отправя посланието си до папата, пита какво да прави с нечестивото „поганско“ писмо.

За глаголицата вече казах, че в нея са кодирани изключително важни сведения, и че най-вероятно тя е послужила като основа, за да бъде създадена кирилицата. И това изглежда е така, тъй като общо от двете виждаме буквите: „Ч“, „Е двойно“, „У“, „Е“ и „Ъ“.

Няма никакво съмнение, че орхонско–*енисейската* азбука е дело на *сарматите*, т. е. на прабългарите, които са населявали земите по река Об и Енисей, а също и в Сибир. Техните наследници са прабългарите от страната на ургурите, в чиито земи е влизал и Велики *Болгар*. Те, прабългарите, са населявали в продължение на няколко столетия и земите по Северното Причерноморие, преди да се появят Кубратовите.

Последни идват на *запад* прабългарите, на които е бил владетел великият Тимоти. Когато населявали Манджурия, техните съседи са били древните монголи и маджари. От тези три конни народа възникват тюркските народи. От появяването им

на историческата сцена може да се определи колко стар народ са. Съвсем логично е този нов народ да създаде своя писменост, която да вземе за основа една или няколко други по-древни писмености. И, разбира се, те могат да бъдат взети от народите, от които са създадени.

От сведенията, които изложих досега, се вижда, че в своята неколкохилядолетна история прабългарите са играли първостепенна роля. Тя била особено голяма, след като напуснали земите по Двуречието и река Нил. Очевидно е, че за тяхното присъствие както в тези земи, така и в Азия и Европа, се налага да бъдат направени задълбочени и прецизни проучвания.

Най-много проучвания са направени за Кубратовите прабългари, но се оказва, че ние не знаем твърде много за тях. Посоката Далечен изток е правилна, но тя е твърде много преплетена с историята им, когато те са били едно цяло и са тръгнали към земите на Месопотамия.

Това, че са обитавали пустинята ТакламаКАН, земите в близост до могъщата планинска верига, на която един от върховете носи името Кан ТангРА, е исторически факт. Както е факт, че са обитавали някога и планината Имеон, което е потвърдено от арменската география „Ашарацуйц“. Името „болхи“ или „болхики“ се споменава и във връзка със събитията, описани от древноиндийския епос „Махабхарата“, за която Николай Рьорих казва, че е написана от Виса. А той е живял в долината Кулу, която е свещено място, където се сбъдват всички желания. Тази долина е свързана с Тибет чрез прохода, който носи името *Шипка*. Нашите предци са обитавали както земите на днешна Киргизия, така и земите от Централна и Средна Азия. От киргизки и китайски източници узнаваме, че в Киргизия е обитавал народ, който е притежавал „небесните коне“, и един от китайските императори изпраща неизброима войска, която да му доведе такива коне.

Несъмнено сведенията пряко или косвено засягат нашите предци, но за да разберем кои се отнасят за прабългарите, когато

са едно цяло, и кои – само за един клон от тях, се налага да ги поставим в техния хронологичен ред. Това обаче не е по силите на един човек, тъй като темата е свързана с немалко други народи, което изисква както средства, така и добросъвестни и безпристрастни учени и специалисти. На този етап на проучване ще се въздържа да взема отношение, но не защото нямам становище, а защото се страхувам да не допусна неволна грешка. Това, от своя страна, би подвело евентуалните бъдещи родолюбиви изследователи, които ще се заемат с изясняването на историята на нашите предци. Поради тези съображения ще се спра направо на кубратовите прабългари.

Когато прабългарите са се обособили в три самостоятелни държави, особено след новата ера, и са обитавали съответно земи в Европа, ургурите и предшествениците на Кубрат, които са обитавали Средна Азия, не са били изолирани едни от други. Напротив, между тях е съществувала тясна връзка, която е била осъществявана най-вероятно чрез специални представители, които са носили между тях послания. Това мое твърдение се потвърждава и от историята им. Преселението на прабългарите ургури на запад, обединяването им с прабългарите, известни под името БАСТарни, и най-вече тяхното трайно отсядане в земите на север от Долния Дунав и Черно море говори, че тяхната цел е била да изчакат пристигането на кубратовите прабългари, за да се обединят и трите клона. Ако прабългарските *канове* са започнали това дело, но не са успели да го постигнат, то това се дължи на славяните. Но както ще видим от самите исторически събития, това прекъсване не било повече от 35-40 години, т. е. от около 628 до 681 година.

Именникът, на който вече се спрях, показа, че в него се изброяват имената на канове и на ханове. В него се посочва, че Кубрат (Курт) става владетел на прабългарите през 584 година. Ще си позволя отново да цитирам това, което разказва проф. Васил Златарски за него:

140 *„Въстанието, което Кубрат според Никифор е вдигнал*

*против аварите, **моглое да стане самопри присъединяването** земите на **кутигурите**, т. е. на **българите** от западния клон, които се намирали дотогава под властта на аварския хаган и оттам той е могъл да изгони аварския гарнизон, иначе мъчно може да се допусне, щото Кубрат след свалянето на турското иго доброволно да е признал зависимостта си от аварския хаган: а пък да се предполага, че последният го е отново покорил под властта си, за това нямаме никакво основание, макар че според гръцките извори аварите в това време били разширили властта си над славянските племена и над хуните на Черно море, обаче наред с непосредствено подчинените славяни имало е и такива, които се считали като съюзници. Както и да било, но с **присъединениетона** остатъците от **кутигурскитеи** други куно-**българскиорди** Кубрат **завършил обединението** на **българските племена**, които са живели по бреговете на Черно и Азовско море и на север от Западния Кавказ: той станал по тоя начин основател на известната у Теофан и патриарх Никифор „Стара или Велика България". Всички тези успехи на Кубрат Иван Никиуски приписва на „силата на светото животворно кръщение, което той бе получил" и чрез което „той победи всички „варвари и езичници"...*

Сведенията, посочени от автора, показват не само причината, която е способствала за възникването на Велика България, но също и стремежа на хан Кубрат да продължи делото, започнато от кановете, за обединяване на всички прабългари. Неговите усилия са били улеснени и от обстоятелството, че прабългарите утигури и кутигури са били зависими, а не поробени от аварите, т. е. те са били във военноплеменния съюз.

През 584 година залязва втората прабългарска държава, чиито владетели са дали името на БАЛ-КАН-ския полуостров, а едновременно с това се ражда Велика България на хан Кубрат. Според „Именника" той е бил неин владетел от 582 до 642 г. Тя се простирала от бреговете на Днестър до Волга, Каспийско море и подножието на Кавказ.

Кои са историческите причини за възникването на Велика

България?

Според историческата хроника през 560 г. държавата на западните турци се разширила през река Урал и Волга до река Дон и Черно море. Всъщност те са заели бившите земи на ургурите, а река Дон е станала граница между тях и обширните територии на запад, на които са живеели множество племена, наричани със събирателното име „българи". Това са земите на прабългарите, които са принадлежали към Втората българска държава, която е поставена под зависимостта на аварите. Българите, населяващи тези земи, са известни като утигури и кутигури. И те са първите, които попадат под ударите на аварския хаганат. Освен прабългари, по тези земи е имало както славяни, така и други малобройни племена.

Могъществото на западните турци, чиято империя в Азия се простирала до границите на Китай по това време, се оказало краткотрайно. Като всички нови народи, подобно на хуните и аварите, създадените от тях империи са краткотрайни, тъй като в техния състав освен трите основни народа – монголи, маджари и прабългари, са включени и много други племена.

Турският хаган Тарду около 583 г. в писмото си до император Маврикий се нарекъл „повелител на седем народа" и господар на седем зони на Вселената, т. е. на седем ханства и области. Кога са се откъснали от тюркските народи тези древни народи, които са ги създали, по-точно монголи и маджари, не е известно, но това е исторически факт. Що се отнася до прабългарите уногундури, то това е станало през 584 г. чрез вожда хан Кубрат.

Кубрат създава независима българска държава и се превръща в могъщ владетел благодарение на обстоятелството, че не завоюва, а освобождава от аварска зависимост прабългарите утигури и кутигури, които са населявали земите от Днестър до Волга и горното течение на река Дон. Това историческо събитие превръща прабългарите в могъща сила. И тази вече силна българска държава прогонва окончателно аварите, изтласква на север славяните и спира нашествието на турските народи на запад.

За това каква е била ролята и значението на създадената Велика България красноречиво говори историческата хроника по онова време. В нея се казва, че византийският император Ираклий поддържал близки връзки с Кубрат. Между тях бил сключен съюз. За него проф. Васил Златарски разказва:

144 „...*Ираклий се е намирал в най-стеснено положение – това било времето, когато според съвременния хронист* „***славяните*** *бяха отнели от ромеите* ***Гърция****, а персите – Сирия и Египет и много други провинции“ – лесно ще си обясним защо той именно тогава е търсил съюз на българския хан: Кубрат, който се намирал на върха на своята* ***мощ****, тъкмо в това време би могъл да му бъде полезен както против европейския му враг –* ***аварския хаган****, който бе почнал да става особено* ***опасен*** *за империята откъм* ***Балканския*** *полуостров, тъй и против азиатския – персийския цар, за отчаяна война с когото Ираклий бе почнал тогава да се готви.*“

В началото споменах, че последният поход на аварите е завършил с обсадата на Цариград в 628 г., в която са участвали като спомагателна войска и славяни. Също казах, че аварите се оттеглят на север поради нашествието на многобройни пълчища славяни, които идват от североизток. Логично е да се приеме, че истинските авари, които са населявали земите с прабългарите утигури и кутигури, са се изтеглили на запад по-бързо, тъй като са заплашени, от една страна, от Кубрат, от друга – от славяните.

Всъщност славяните са тези, които стават пречка хан Кубрат да продължи обединяването на всички прабългарски народи. По негово време по-голяма част от тях са се намирали, според историческата хроника, както в различни области и райони на полуострова, така и в неговата периферия.

Най-много прабългари са били съсредоточени в Македония и Беломорска Тракия. Това са били предците на днешните българи, които се наричат македонци. Други се оттеглили на запад с аварите. Това са прабългарите, които са населявали земите в областта на река Тиса и в Панония. Не са били малко

и прабългарите, които са населявали предимно планинските и гористи области в Стара планина, Странджа и Сакар, Родопите, Рила и Пирин.

Славянското нашествие е изиграло изключително отрицателна роля и е допринесло за разпръскването на прабългарите в различни посоки на запад. Това е потвърдено и от редица писмени анали. Така например един български вожд през 631-632 г. с девет хиляди свои еднoплеменници намерил убежище в Бавария. Покъсно тези прабългари по заповед на краля Дагоберт били изменнически избити. А според лонгобардийския историк Павел Дякон около 663-668 г., по време на крал Гримуалд, един български войвода на име Алцеко дошъл в Италия с ордата си и получил земи за поселение в областта Беневент.

Кубрат е сложил началото на обединяването на всички прабългарски племена. Той не е успял, но преди смъртта си завещал тази мисия на своите синове. Според византийските летописци Теофан и патриарх Никифор негови синове са били:

– най-възрастният на име Баян;

– вторият – Котрагс;

– третият поред – Аспарух или Исперих;

– за четвъртия се предполага, че е носил името Кубер.

Разпадането на Кубратовата България е предизвикано от удара, който ѝ бил нанесен от туранския народ – хазарите. Те дошли от степите отвъд Каспийско море. Нахлули в донско-кубанските земи и ги завладели. Прабългарите не били в състояние да спрат това нашествие и се разпръснали.

В историческата хроника се казва, че Баян останал в родината си като заложник на хазарите. Котрагс с друга част от прабългарите се отправил някъде „отвъд“ река Дунав. Кубер се отправя на запад към Панония, при аварите. Говори се и за пети син, който минал през аварските владения и се спрял едва в Северна Италия. А Аспарух минал Днепър и Днестър и заел областта непосредствено на север от делтата на Дунав.

Известна е легендата, свързана с хан Кубрат и неговите

синове. Преди смъртта си той поставил сноп стрели пред тях и казал: когато сте единни като този сноп със стрели, както никой не е в състояние да счупи стрелите, когато са заедно, така и никой не може да ви победи. Ако се разделите, вие ще бъдете като стрелите, когато са разделени, а тях всеки може да счупи една по една.

Братята разделят прабългарите на пет клона. Всеки остава с впечатлението, че те не са изпълнили завета на своя баща. Но това не е правдоподобно и е доказано от историческата хроника. От нея знаем, че по това време на военни походи нашите предци са се славили с бързината на движенията. Появявали се там, където никой не ги очаква. Били неудържими и стремителни при нападенията си. Предизвиквали ужас у своите противници.

Прабългарите са били гении във военната стратегия. И това се потвърждава от разделянето им на пет клона. Ако проследим действията на петимата братя, ще установим следното:

Баян и прабългарите с него остават, за да забавят нашествието на хазарите. После става техен васал, което позволява хората му да оцелеят. **Котрагс** се отправя отвъд Дон, по-точно на изток от неговото горно течение, т. е. в земите на бившата страна на ургурите. Всъщност с непрестанните си, непредвидими, но устремни нападения върху хазарите той забавя движението им на запад.

Действията на Баян и Котрагс дават възможност на **Кубер и неизвестния брат** да се оттеглят до Панония и областта до река Тиса при прабългарите, които са оцелели от нашествието на славяните. Тяхното преминаване през територията на аварското хаганство би следвало да се разглежда като действие, което е било договорено между прабългари и авари. В историческата хроника изрично се казва, че истинските авари не са били многобройни. Влизането на прабългарите като съюзници в тяхното хаганство е било на принципа на съюза, който е съществувал преди това между хуни и прабългари. Това обстоятелство се игнорира от историческата научна мисъл, а то е

изключително важно за установяването на обективната историческа истина. Какво имам предвид? Голямата хунска държава на Атила не се разпада вследствие на военната сила на страните от Западна Европа, а на обстоятелството, че прабългарите излизат от съюза, обявяват се за независими, и техните владетели, които носели титлата *кан*, отново създават българска държава. Същата участ претърпява и аварското хаганство. И то изчезва от историческата сцена вследствие на факта, че прабългарите, които са в основата на елитната армия на аварите, се оттеглят и се включват във войските на Кубер и Аспарух.

Последен тръгва **хан Аспарух**. Неговата задача е била да обедини цялото прабългарско население по земите от Днепър до долното течение на река Дунав, което е било в някои области зависимо, а в други – поробено от славяните. Аспарух успява да ги освободи и по този начин почти удвоява както прабългарското население, така и числеността на армията. Тези събития са се развили най-вероятно в края на 60-те и началото на 70-те години на VII век.

Хан Аспарух е осъществил обединяването на прабългарите благодарение както на Баян, така и на Котрагс, които забавили натиска на хазарите на запад. Общите и съгласувани действия на братята спомагат за оцеляването на прабългарите.

Прабългарите на Котрагс оцеляват. Те се заселват трайно по горното течение на Волга. Там основават така наречената Велика България. Неин главен град бил Велики Болгар, който се намирал при устието на река Кама. По-късно по Волга и Каспийско море тези прабългари водели оживена търговия с арабите. От тях през X в. приели исляма. В руския летопис се твърди, че те имали доста неприятелски отношения с великите киевски князе.

Обединените прабългари на Аспарух били принудени от натиска на хазарите да се преселят между реките Прут, Серт и Дунав. При новите условия ханът е трябвало да воюва на три фронта – от една страна, срещу хазари и славяни, а от друга – да отблъсква претенциите на Византия, която не се била отказала от

господството си над земите на Балканския полуостров, които загубила още по времето на германските народи. От романизираното население вече помен няма. Сега полуостровът е бил населен предимно със славяни и прабългари, но много повече са били славяните.

В някои области Византия е успяла да преодолее „варварската енергия на славяните“ и да отвоюва територии от тях, но поставеното под нейно господство население се бунтувало. По това време Византия водела война на два фронта – от една страна срещу славяните и прабългарите (най-вече в Македония), а от друга – срещу арабите. В продължение на шест години подред, от 672 до 678 г., арабите с грамадни флоти и многобройни армии се явявали пред стените на Цариград. Империята хвърлила много сили, за да ги отбие. Водела се борба на живот и смърт. Историческата обстановка била благоприятна за Аспарух. И той много умело я използвал, за да прекоси река Дунав, да навлезе в земите на юг от нея, за да присъедини и останалите прабългари към себе си, като ги освободи от славянско и византийско робство. Тези действия на хан Аспарух не следва да се разглеждат изолирано от действията на хан Кубер. Те не само са били съгласувани, но са влизали и в предварителния, изготвен от братята – синове на Кубрат, стратегически военен план. Той е идентичен с онзи, който е приложил кан Ургури Астрахан и чрез който е успял да създаде втората държава *България* на полуострова.

Стратегията на този план е предвиждала военните сили на Аспарух да бъдат насочени към Цариград, а тези на Кубер – към другия опорен пункт на Византия – Солун. При по-внимателно анализиране на историческите събития през този период всеки ще се убеди, че той е бил осъществен. Чрез него се е предвиждало да се изолира Византия, за да могат прабългарите по-лесно да изтласкат на север славяните и за възстановят отново за трети път *българската* държава на Балканския полуостров.

Според историческата хроника хан Кубер, за който не е

сигурно дали е брат на Аспарух или негов приемник, успява да присъедини към себе си прабългарите, които преди това влизали в състава на аварското хаганство, а също така и други прабългари, които се изтеглили по периферията след нашествието на славяните. Кубер решил също да изсели своя вече обединен народ, аварите му попречили, но той ги отблъснал. И обърнете внимание – ханът преминава Дунава и долината на Морава, достига равнината около Прилеп и Битоля и тук се настанява. Защо?

Защото тук се е запазило най-многобройно прабългарско население, което принадлежало към Втората българска държава. Обединявайки се с тях, хората на Кубер стават още по-голяма сила. Изтласкват от тези земи обкръжаващите ги славяни и други народи и по този начин разширяват заеманата от тях територия. След като се стабилизират, те предприемат военни действия срещу Солун – втората важна крепост на Византия след Цариград.

Хан Аспарух също преминава Дунава и напада Малка Скития. Според летописеца Теофан неговите походи не били грабителски набези, а завоевателни действия, които лесно го направили господар над цялата северна половина на днешна Добруджа. През 681 г. Аспарух успява да разбие голямата армия, която Константин IV Погонат изпраща срещу него с кораби. Самият император я предвождал, но после се оттеглил за Цариград. Прабългарите тогава се нахвърлили и византийската армия претърпяла големи загуби. Нашите предци настъпили на юг и освен Малка Скития завзели и областта на юг до Балкана.

През септември същата година бил сключен мирен договор между Византия и прабългарите.

Хан Аспарух използвал договора и предприел незабавни мерки да заздрави властта на прабългарите над отвоюваните територии и да сложи основите на третата поред държава България. Към нея се отправя немалко прабългарско население, което е оцеляло от нашествието на славяните. Те идвали

предимно от Стара планина, но някои от Родопите. Тази нова жива сила още повече засилила военната мощ на новата държава.

Още в тази ранна епоха са поставени основите за осъществяване на стратегическия план. Хан Аспарух се приближава към Цариград, а Кубер от Македония се готви да нанесе удар срещу Солун. Изолирането на тези две основни крепости на Византия ще даде възможност на прабългарите по-лесно да изтласкат славяните.

Всъщност точно така е станало. То е потвърдено от византийските летописци Теофан и Никифор, които единодушно твърдят, че прабългарите, след като преминали Дунава, покорили заварените славяни и ги разселили в различни посоки по границите на новосъздадената държава. Естествено това е станало по-късно.

Но това е друга тема, твърде обширна, затова няма да се спирам сега на нея. Тя ще бъде предмет на трета книга.

Ако искаме да бъдем обективни, време е вече да погледнем истината в очите. Крайно време е да престанем да подценяваме ролята и значението на прабългарите. По съвест сме задължени да гледаме на тях такива, каквито са били. Историческите сведения за тях не са малко. Те ни позволяват да създадем такава история, която да стои най-близо до историческата истина.

От историческата хроника става ясно, че от края на III и началото на IV в. ролята на Византия на Балканския полуостров е сведена почти до нула. Етногенезисът на населението е коренно различен отпреди това. Сега то е предимно славянско, прабългарско и от някои други, но съвсем малобройни народи. Само на юг от Македония земите са населени с романизирано население.

В сега съществуващата история на Балканския полуостров всичко е изопачено. Ролята на Византия е преувеличена, владените от нея територии са също невероятно преувеличени. Присъствието на славяните, особено тяхната роля и значение, е представено в такава светлина, която противоречи на историческите факти. Българските историци панславянисти както преди,

така и сега продължават да бъдат по-големи католици и от папата. Така например в написаната от тях нова „Кратка история на българския народ“, София, 1993 г., която е написана от колектив и представлява: „Лекции за общообразователните училища и кандидат-студенти“, на стр. 17 четем:

„Постепенно, с течение на годините и при асимилирането на прабългарите, славяните дали на бъдещата българска народност своя език, бит и култура, а прабългарите оставили името си и съвсем слаби следи в езика.“

При подобно кощунство спрямо нашите предци – прабългарите, още повече че тази „История“ е предназначена за младото българско поколение – ученици и студенти, не ми остава нищо друго, освен да кажа: **БОЖЕ, ПАЗИ БЪЛГАРИЯ!**

ПРАБЪЛГАРИТЕ И НИЕ, БЪЛГАРИТЕ

Ние, днешните българи, включително тези, които говорят български език, но се наричат македонци, както и всички, живеещи извън границите на съвременна България, сме наследници на прабългарите – един от най-древните народи в света. Нашият светоглед, традиции и обичаи идват от дълбините на времето.

Прабългарите са вярвали в бог ТангРА, т. е. в монизма, ние също, само че го наричаме Господ БОГ. Нашите предци са били духовно извисени и тази духовност е генетично заложена у нас, българите. Притежавали са собствена писменост и са дали писмеността и на други народи. Притежавали са уникални познания за Космоса и законите, които създават хармонията във Вселената. Именно тези познания са били приложени от тях, за да притежават най-точния календар.

Прабългарите са били учители не само в областта на военното изкуство, но и на духовната култура. Нека не забравяме, че богомилското учение е тяхно дело. То не противоречи на християнското, а само се противопоставя на начина на Богослужението, т. е. отрича пищността и разточителството, които са били наложени от Византия. То е чисто учение и стои много по-близо до истинското християнско учение. И за разлика от останалите източноправославни църкви, то е оставило дълбоки следи и у нас, техните наследници. Нашата християнска църква е канонизирала немалко „езически“ празници, които по своята същност са прабългарски традиции, обичаи и обреди. Що се отнася до ролята и значението на богомилството за духовното

развитие на западноевропейските народи, време е да се произнесат теолозите.

Не само прабългарите, но и ние, техните наследници, продължаваме тяхното дело. Доказателство за това е учението на Дънов, на *Бялото братство*. То завладя цяла Западна Европа и се възприе и проповядва и в Северна Америка.

Българите са природно интелигентни, разумни и много търпеливи. Те приемат да бъдат управлявани от знаещите и можещите. Към тях се отнасят с уважение и респект. Много показателна в това отношение е една случка, която е станала в София в недалечното минало.

След подписването на Ньойския договор, с който от територията на България се отнемат немалко земи с българско население, огромна маса от хора се отправя към днешната къща-музей на Иван Вазов. По онова време зад нея се е намирала сградата на Министерския съвет. Всички министри излизат от нея. Излиза и Иван Вазов и в този момент всички очакват той да произнесе слово. Вместо слово Иван Вазов започва да плаче и всички падат на колене и запяват: „Покойници, вий в други полк минахте."

Това са нашите прадеди, българите от завчера – истинските патриоти, смели и горди, готови на саможертва в името на род и родина. Те не са позволили нито едно българско знаме да падне във вражески ръце. Както обикновените хора, така и техните управници с гордост са се наричали българи. Между народ и управници е съществувало взаимно уважение и респект. Управляващите са се обръщали към него с думите: „народе мой" или „мили ми народе", а не са го наричали „електорат".

Всеки народ обича да бъда управляван в някаква степен със сила, но без уважение не върви. От историята знаем, че ако не уважаваш собствения си народ, не очаквай той да те уважава. И за това нека не се учудваме, че днес нашите управници не са уважавани от народа. Виновни за това са самите управляващи.

Никъде по света, дори и в най-изостаналите страни, няма да

срещнете политик, който да нарича собствения си народ „електорат“, т. е. сива маса, инструмент за гласуване. Когато тази сива маса протестира срещу своите избраници, те, „народните представители“, с подигравка наричат нейните действия „българска работа“. Щом някой от сивата маса гневно критикува безумните решения на управляващите, те го наричат с презрение „балкански субект“.

Наистина българинът е много търпелив, но прелее ли чашата на търпението му, той тръгва. А щом веднъж тръгне, никаква сила не е в състояние да го спре – освен смъртта. Престанете да унижавате неговото достойнство, да подронвате неговия авторитет пред света. Не го подценявайте, защото ще направите най-голямата грешка в историята ни.

Нашите предци – прабългарите, са имали много черни периоди в историята си, но са оцелявали. Българите и сега ще оцелеят, но не ги принуждавайте да сторят това с много кръв. Осъзнайте се, докато не е късно. Престанете да се „грижите“ за българския народ така, както се грижиха вашите преки предшественици. Дори те не посмяха да създадат Славянски университет, но вие ги надминахте, и то със съдействието на парламента – „народните избраници“. Продължавате да набивате в главата на ученици и студенти, че са славяни, а не българи.

Какво всъщност правите?

Лишавате собствения си народ от неговата история. А народ, който не знае своята истинска история, не може да обича истински родината си. Реално управниците ни продължават по най-безумен начин да рушат българската държава.

Нашите предци са населявали Балканския полуостров повече от две хилядолетия. Нашите земи са люлката на европейската цивилизация. Те представляват музеи на общочовешката цивилизация, в чиито недра се съхраняват от много хилядолетия безценни писмени анали, несметни материални ценности. Били са духовен център на много народи още от най-дълбока древност. За да бъдем това, което са били нашите предци – прабългарите,

не трябва да подценяваме и да принизяваме днешния българин. Не е необходимо да му набиваме в главата, че цивилизованите страни били на Запад или в Америка. Престанете да му внушавате чувството на малоценност, както правеха вашите предшественици, които денонощно лееха хвалебствени слова колко са велики нашите „братя“ в Москва.

Сега са ни необходими малко повече грижи за нашите културни институции – Министерството на културата, БАН и Алма Матер, малко повече средства, за да бъдат в състояние те да разкрият какво се съхранява в нашите земи. И тогава не ние ще ходим на Запад, а представителите на днешните цивилизовани страни ще посещават България. Защото ще осъзнаят, че пътят на европейската цивилизация започва от днешните български земи.

Нямаме време да чакаме да се роди нов Отец Паисий, за да ни каже:

„О, неразумни и юроде!
Поради что се срамиш
да се наречеш болгарин?“

На читателя ще направи впечатление, че в книгата съм използвал много цитати от други автори, които най-съвестно и безпристрастно са търсили корените на нашите предци – прабългарите. Това са проф. Васил Златарски, Петър Мутафчиев, вече покойници, а също така Пламен Цонев, арх. Слави Дончев и др. Това съм сторил съвсем преднамерено, с една-единствена цел – да отдам заслуженото на тези малко на брой родолюбиви българи, които най-искрено са милеели за българския род.

ЕПИЛОГ

Когато един народ си затваря очите за миналото, то той остава сляп за бъдещето. Но българинът не е сляп за своето минало, а бе умишлено заслепяван от бившите си управници. За съжаление сегашните продължават в същия дух тяхното пагубно дело спрямо народ и родина.

Историческите сведения красноречиво показват, че прабългарите са дошли на Балканския полуостров в края на IX в. пр. н. е. От тях става ясно, че древните гърци са дошли едновременно с тях, а може би и век по-късно, а също така и кои са древните гърци. Очевидно е, че те нямат нищо общо с македонците, тъй като последните принадлежат на друг, много по-древен народ.

Историческата хроника по най-категоричен начин показва какво е станало с древното население на полуострова по време на римското нашествие. Появата на прабългарите *ургури* (по-късно утигури и кутигури), предвождани от вождове, които носят титлата *кан*, окончателно слага край на присъствието на романизирано население на днешната територия на Македония. Дори и при нашествието на славяните македонците са успели да оцелеят и се превръщат в една от цитаделите на българщината.

Присъствието на тези прабългари е факт, и то неоспорим, поради самото име на полуострова. Той не се е наричал древна Елада, нито римски, византийски или славянски полуостров, а БАЛ-КАН-ски. Един народ, който е дал името на полуострова, не трябва да бъде принизяван и обиждан нито от съседи, а още по-малко пък от тези, които го управляват. Ако те не си знаят собствената история, поне нека не пречат на тези, които се мъчат

да я поднесат на своя народ.

Историята на прабългарите, както и тази на българите от недалечното минало, е увенчана предимно със слава, а и ние можем само да се гордеем с нея.

През тези няколко хилядолетия прадедите ни са преодолявали немалко трудности, но винаги са оцелявали благодарение на своята устойчивост. Това се дължи най-вече на обстоятелството, че те ревниво са пазели от чуждо посегателство своите традиции, обичаи и обреди.

Особено днес, когато сме изправени пред проблема за собственото ни оцеляване, най-малко имаме нужда от панславянска или някакъв друг вид изопачена история. Време е народът да узнае историческата истина за своите предци, за да може да защити интересите не само на България като цяло, а също така и на тези българи, които живеят на бивши български територии. Само по този начин, на базата на историческите факти, сме в състояние да спрем непрестанните претенции на някои от нашите съседи към и без това окастрените земи на България.

С мълчанието си нашите управници поощряват техните амбиции. Рано или късно българският народ ще узнае истината и никога не ще прости за предателството, което бе извършено и продължава да се върши и сега от политици и „учени" историци.

Това, че управляващите ратуват за република, не означава, че можем да крием историята си от българския народ. Нека да му я поднесем такава, каквато е била по времето, когато сме имали царе, князе, канове, ханове и пак князе и царе, а също и министри. И тогава народът сам да реши кои от тях какво са направили за България.

Времето е най-безпристрастният съдник. Поколенията ще съдят за нас по нашите дела и ще отдадат заслуженото всекиму. Дано само безумието на някои хора не ни лиши от възможността да оцелеем!

БИБЛИОГРАФИЯ

1. *Библия. Вехтият и Новият завет*, „Св.Синод на българската църква", 1925.

2. Добрев, Петър: *Прабългарите – произход, език, култура – нов прочит*, „Проксима", 1991.

3. Проф. Златарски, Васил: *История на българската държава през средните векове*, том I, „Наука и изкуство", 1970.

4. *Кратка история на българския народ*, Лазаров, Павлов, Тютюнджиев и Палангурски, „Просвета", 1993.

5. Кун, Николай: *Старогръцки легенди и митове*, „Наука и изкуство", 1979.

6. Мутафчиев, Петър: *История на българския народ*, БАН, 1992.

7. Омир: *Илиада*, „Народна култура", 1976.

8. Платон: *Диалози*, том II, „Наука и изкуство", 1982.

9. Рьорих, Николай: *Отворените двери*, „Народна култура", 1981.

10. Херодот: *История* – част първа, „Наука и култура", 1986.

11. Тукидид: *История на Пелопонеската война*, „Наука и изкуство", 1979.

12. Цонев, Пламен: *Хомо космикус*, „Народна младеж", 1980.

Съдържание

Кръстю Мутафчиев
ИСТОРИЯ НА ПРАБЪЛГАРИТЕ

ГУТОРАНОВ И СИН, 1993
Пенко Гелев, корица
Иглика Богоева, предпечатна подготовка
Гергана Костова, Лидия Дохчева, набор
Веска Захова, коректор
ISBN 954 507 026-9
печат •Полипринт АД• Враца